

Tu Tiên Chi Ma Thể

Contents

Tu Tiên Chi Ma Thể	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	24
6. Chương 6	33
7. Chương 7	40
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	55
11. Chương 11	60
12. Chương 12	64
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	85
17. Chương 17	90
18. Chương 18	95
19. Chương 19	100
20. Chương 20	104
21. Chương 21	109
22. Chương 22	114
23. Chương 23	119
24. Chương 24	124
25. Chương 25	128
26. Chương 26	132
27. Chương 27	141

Tu Tiên Chi Ma Thể

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, dị thể, tu chân, dưỡng thành, thầy trò (niên thượng)/ ngụy huynh đệ niên hạ, thăng cấp lưu, cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tien-chi-ma-the>

1. Chương 1

Cánh đồng hoang Huyền Vu nằm ở phía Tây Đại Hoàng chi địa của Diễn Võ đại thế giới, nơi này yêu thú hoành hành ít ai lui tới, không phải cường giả thì khó mà nhập.

Lúc này có hai người giăng co trên không trung hoang nguyên.

Một trong số đó là một vị nữ tu, nàng mặc hồng y, dung mạo tuyệt diễm, trong mái tóc đen lộ ra chút màu đỏ tươi, cả người tỏa ra lửa nóng hừng hực.

Kích thuộc tính Chu Tước màu đỏ lưu động trong tay nàng, hướng về nam nhân cách đó không xa, “Quân Mạc Ly, hôm nay chúng ta tại nơi này làm một cái kết.”

Người áo đen thân hình cao lớn, mắt đen mày rậm, dung mạo anh tuấn, chẳng qua trên trán lại mang theo lệ khí không tan, hần hờ hững nhìn hồng y nữ tử, nói: “Chu Tiêu, nàng và ta vốn không có gút mắt, có sao phải bám theo ta như thế, mau quay về, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình.”

Chu Tiêu nở nụ cười, nàng vốn là linh thú Chu Tước, sau khi hóa hình lại được Bích Tâm tiên quân của Đan Càn tiên tông thu làm đệ tử dưới ghế, thân là linh thú, con đường tu luyện so với phàm nhân dễ dàng hơn nhiều, chỉ mới hơn hai trăm năm, đã có thể tiến nhập Nguyên Anh hậu kỳ, điều này khiến cho tính cách của nàng trở nên ngay thẳng, dám yêu dám hận.

Dung mạo nàng vốn diễm lệ, lúc này vừa cười một cái, thì càng diễm lệ không gì sánh được, chẳng qua trong tiếng cười lại mang theo chút mỉa mai cùng thâm lương: “Người nói ta và người không có gút mắt, vậy việc người lợi dụng ta trộm tiên thạch Ngũ Hợp của Tông môn thì sao? Hôm nay ở nơi này, không phải người chết thì là ta chết, Quân Mạc Ly, chỉ trách ta tin sai người, hôm nay nhất định phải kết thúc.”

Chu Tiêu nói xong, Chu Tước kích trong tay đã bắn ra một luồng sáng đỏ mạnh mẽ, hướng Quân Mạc Ly hung hăng bay tới, vừa ra tay liền dùng đòn sát thủ, có thể thấy lời Chu Tiêu vừa nói không phải hần chết thì là nàng chết, tuyệt đối là lời thật lòng.

Quân Mạc Ly là nhân tài kiệt xuất trong đám ma tu, chỉ kém một bước nữa liền đột phá Nguyên Anh tiến vào Hóa Thần, tất nhiên không dễ dàng bị Chu Tiêu chế ngự.

Hai người đấu pháp trên không, chỉ thấy phong vân biến ảo, hồng ảnh cùng hắc ảnh không ngừng va chạm vào nhau, giữa thiên địa linh khí và ma khí cuộn cuộn, cả vùng đất lớn tràn đầy uy áp, bị bổ ra thành từng rãnh sâu, cây cối tróc gốc bay lên, mà trước đó, những yêu thú ở hoang nguyên sớm cảm nhận được nguy hiểm nên đã né tránh, nhờ vậy mới không bị vạ lây.

Chu Tiêu ra tay ngoan tuyệt, Quân Mạc Ly vốn có chút nhường nhịn, về sau cũng phải dốc toàn lực đối phó, bằng không sẽ táng thân ở nơi này, Quân Mạc Ly đã xuất toàn lực thì một Chu Tiêu nóng nảy cũng dần ở thế hạ phong.

Bị ma khí của Quân Mạc Ly gây thương tích, Chu Tiêu phun một ngụm máu đen, linh khí Chu Tước bốn mạng trong tay nàng bị ma khí nhuộm lấy, u ám không sáng, Quân Mạc Ly đứng cách nàng mười trượng, trầm mặc nói: “Nàng không phải đối thủ của ta, nhớ lại phần tình cảm trước kia, ta không muốn lấy mạng của nàng, mau rút.”

Chu Tiêu không để ý tới hấn, Chu Tước kích trên tay nàng trong nháy mắt bỗng biến mất, nàng khẽ đảo bàn tay, trong tay xuất hiện một cây trâm phát ra ánh sáng màu đen, cây trâm dần trở nên lớn hơn, hóa thành một thanh trường kiếm, trên kiếm có ánh đen, vừa nhìn đã biết cực kì nguy hiểm, nàng cười lạnh một tiếng, nói: “Bây giờ còn nói đến tình cảm sao, lúc người đánh cắp tiên thạch Ngũ Hợp của tông môn ta, vì sao không nghĩ tới phần tình cảm trước đây? Mạc Ly, hôm nay ta và người đồng quy vu tận ở đây đi.”

Nàng vừa nói xong, tử phủ bắn ra một đạo ánh sáng đen, vốn ánh sáng đen chỉ vòng quanh nàng, ngay lập tức trải ra, hình thành ngọn lửa màu đen, đem Quân Mạc Ly bao phủ bên trong, trường kiếm trong tay hấp thu ngọn lửa màu đen, trực tiếp bay tới đâm Quân Mạc Ly, Quân Mạc Ly gọi một pho tượng bảo tháp, bảo tháp cách ly ngọn lửa màu đen, khi nhìn Chu Tiêu cầm trường kiếm đâm tới, hấn biết nàng thật sự muốn giết mình, trong lòng không khỏi tức giận, ma khí dâng lên, không hề cố kỵ mọi thứ, gọi ra linh khí bốn mạng, đó là một cây bút lông đen nhánh, bút lông vừa được mang ra ma khí của hấn liền dừng nên một đạo phòng thủ nghiêm mật, từ nơi phòng ngự bay ra hàng ngàn sợi tơ mỏng màu đen, trong giây lát liền bay thẳng tới Chu Tiêu, mà Chu Tiêu liền linh xông tới, mặc kệ tất cả, tùy ý để sợi tơ màu đen lượn quanh mình, sau đó bị ngọn lửa đỏ thẩm thiêu hủy, nhưng sợi tơ màu đen ngày càng nhiều, đột phá phòng hộ, nàng bị sợi tơ quấn lấy, chân nguyên trên người cũng bị thứ đó hút đi, trở nên cạn kiệt không thể tiếp tục.

Quân Mạc Ly thấy động tác nàng chậm chạp, đánh qua một chớp mắt, trực tiếp hướng tới đan điền của Chu Tiêu, nhưng khi vừa mới chạm vào, thần sắc của hấn lập tức thay đổi, vội vàng tránh đi, cả kinh hỏi: “Nàng mang thai? Là con của ta?”

Người tu chân, rất khó có đời sau, huống chi Quân Mạc Ly vốn là ma tu, trước khi đánh Chu Tiêu một chớp mắt, cảm nhận được hài tử trong bụng của nàng, điều này khiến Quân Mạc Ly vô cùng khiếp sợ.

Quân Mạc Ly thay đổi phương hướng lực đạo, không chỉ để Chu Tiêu lợi dụng thời cơ, mà còn bị khiếp sợ và lực lượng một chiêu đó cản trở, nhất thời trở nên suy yếu, điều Chu Tiêu muốn chính là lúc này, ánh sáng màu đỏ thẩm trong nháy mắt tăng vọt, thiêu đốt chân nguyên bản thân, trả một cái giá đắt, tiêu diệt sợi tơ bao vây xung quanh mình, mà trường kiếm trong tay nàng lúc này đã đâm vào đan điền của Quân Mạc Ly, hấn khó tin nhìn nàng, nàng đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng, không nói một lời.

Chính ngay lúc này, bầu trời xuất hiện một cơn gió lốc cường đại, thiên phôi địa cái hướng hai người cuốn tới, gió lốc rất nhanh hình thành một cái vòi rồng, đem cả hai cuốn vào bên trong, đây chính là không gian gió lốc, bình thường mười phần khó gặp, không nghĩ tới lại xuất hiện ngay lúc này.

Chu Tiêu cùng Mạc Quân Ly bị gió lốc kéo vào, Quân Mạc Ly bị Chu Tiêu đâm vào đan điền, cho dù có thể lập tức nghĩ biện pháp phục hồi, cũng là nguyên khí đại thương, huống chi lúc này còn phải đối phó không gian gió lốc, chỉ sợ khó giữ được mạng.

Chu Tiêu liền mạng đi ám sát Quân Ly Mạc, dùng cách đồng quy vu tận, trong lúc này dĩ nhiên trọng thương, chân nguyên hao tổn toàn bộ, muốn đối mặt với không gian gió lốc, cũng không còn cách nào khác.

Đúng lúc này, Quân Mạc Ly liền mạng gọi ra một kiện áo choàng pháp bảo, bao bọc hai người bên trong, Quân Mạc Ly hấp hối, lại hỏi thêm một lần: “Là con của ta sao?”

Chu Tiêu vẫn như cũ không nói một lời, thậm chí muốn tiếp tục đấu cùng Quân Mạc Ly, Quân Mạc Ly trực tiếp đánh vào trong thân thể nàng, dưới ánh mắt khiếp sợ của Chu Tiêu, hần thoát ra khỏi áo choàng, lập tức bị không gian gió lốc xé rách không thấy bóng dáng.

Chu Tiêu rất nhanh mất đi ý thức, mãi đến khi tỉnh lại, nàng đang nằm trên mặt đất, cách đó không xa có một cái thác nước, bốn bên cây cối xanh biếc, chim hót chiêm chiếp, toàn thân nàng vô lực, muốn điều động chân nguyên, lại phát hiện mình không còn chân nguyên nữa, sau khi tìm tòi, mới biết nội đan đã bị hài tử trong bụng hấp thụ.

Sắc mặt Chu Tiêu đen lại ngồi một chỗ, mặc dù nàng đã biến thành người, nhưng nàng vẫn thuộc về yêu tu, cho nên trong thân thể kết tinh thành yêu đan, vào thời khắc cuối cùng Quân Mạc Ly liền chết đem ma đan chính mình xuyên qua cơ thể nàng, đặt vào bên trong cơ thể đứa con, ma đan trong cơ thể đứa bé tự động hấp thụ sức mạnh yêu đan của nàng nhằm cân bằng giữa cả hai, ước chừng Quân Mạc Ly biết chắc mình không thể sống sót, cho nên muốn giao lực lượng của mình cho đứa con này.

Chu Tiêu cười lạnh một tiếng, nàng biết trong bụng mình có hai đứa, nàng hoàn toàn không cần hai đứa con này, nhưng mà lúc này, nàng ngồi một chỗ, nghĩ đến đáng về bị không gian gió lốc kéo đi của Quân Mạc Ly, trong lòng hết sức khó chịu, đây không phải kết quả nàng hy vọng, cái kết nàng hy vọng là Quân Mạc Ly chết trên tay của nàng, mà không phải để hần làm ra tư thái vì muốn cứu nàng và con mà chết.

Chu Tiêu bị đứa con rút hết lực lượng. Chỉ còn lại năng lực Chu Tước của bản thân.

Một thân áo đồ bị không gian gió lốc xé rách vô số vết, kiện áo choàng kia cũng không thấy đâu, nàng ngửi ngửi thật lâu mới đứng dậy, nhưng lại lập tức ngã xuống, nàng không biết lực lượng của bản thân có thể chống đỡ đến khi mình sinh hạ hai đứa hay không, nhưng cũng nên thử một lần.

Hai năm sau.

Liễu Thụ Thôn.

Tòa nhà Liễu gia nằm trong Liễu Thụ Thôn ở phương Bắc là một gia đình giàu có, Liễu Thụ Thôn Liễu gia là một trong các chi nhánh của Hạ Nguyên Thành Liễu gia, bởi vì Hạ Nguyên Thành Liễu gia là gia tộc tu tiên phụ thuộc đại môn phái tu chân Ngọc Đài Môn, Ngọc Đài Môn lại là một trong số những môn phái tu chân xếp hàng trước nhất nơi thế giới này, Tông môn nằm trong phạm vi của Khánh quốc, cho nên có thiên ti vạn lữ* quan hệ với Khánh quốc, vì vậy Hạ Nguyên Thành Liễu gia ở Khánh Quốc rất có thể lực, nhờ thế Liễu Thụ Thôn Liễu gia cũng được hưởng chút ánh sáng, làm một hộ nhà giàu có.

(*) trăm ngàn sợi tơ.

Lúc này, bầu trời trên tòa nhà Liễu gia mây đỏ mây đen tụ tập, không ngừng quanh quẩn, tiếng sấm mơ

hồ, dị tượng như vậy, khiến không ít người ngẩng đầu quan sát.

Nhưng cho dù có tiếng sấm đánh nhưng bầu trời vẫn không mưa, tổng cộng kéo dài một ngày, mây đỏ mây đen trên bầu trời mới tiêu tán đi.

Phòng ngủ trong hậu viện Liễu gia.

Gia chủ Liễu gia Liễu Quy Hải đứng kế mép giường, nhìn nữ tử trên giường, Chu Tiêu vì mang thai hai đứa con, trong vòng hai năm tiêu hao hết sức sống của mình, bây giờ nàng đã không còn dung nhan trẻ tuổi như hai năm về trước, trên mặt đã hiện lên nếp nhăn năm tháng, bất quá thân là Chu Tước, nàng vẫn mang theo vẻ xinh đẹp như cũ.

Trên bàn cách mép giường không xa để một cái biên giới vi (?) màu xanh biếc, chính giữa bàn có một cái nôi màu đỏ như lửa, bên trong là hai quả trứng lớn.

Chu Tiêu nhìn nhìn hai quả trứng để trong hỏa bồn, trong đó có một quả trứng màu đỏ, đúng là một quả trứng tốt, bên cạnh là một quả màu xám, phía trên không mang hào quang, điều này bởi vì Quân Mạc Ly đưa ma đan xâm nhập vào thai nhi, về sau thai nhi này lại tự động hấp thu yêu đan của Chu Tiêu, hai năm nay Chu Tiêu vẫn muốn tách yêu đan cùng ma đan ra, nhưng đành bất lực, thai nhi quá yếu, căn bản không thể chịu nổi lực lượng khổng lồ, Chu Tiêu không biết quả trứng này ấp nở được hay không, là người tu tiên, đối với một sinh mạng chết đi, nàng không mang cảm xúc gì lớn, nếu như quả trứng này không nở ra con, nàng cũng không cưỡng cầu gì.

Hai năm trước, là Liễu Quy Hải cứu Chu Tiêu, hắn bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc, cam tâm tình nguyện cưới nàng làm vợ, Chu Tiêu muốn mượn sự che chở của hắn, cho nên thuận lý thành chương, gả cho hắn.

Năm đó cùng Quân Mạc Ly thề non hẹn biển, nhưng đối với những hành động của nam nhân này Chu Tiêu lại không có cảm xúc gì.

Liễu gia mặc dù là gia tộc phụ thuộc dưới Ngọc Đài Môn, nhưng gia chủ Liễu gia ở Liễu Thụ Thôn không có tư chất tu tiên, chỉ là một phạm nhân bình thường.

Chu Tiêu biết rõ mình sắp không được, liền nói với Liễu Quy Hải: “Liễu lang, chàng cũng biết, ta là Chu Tước, sau khi thân thể của ta chết, chàng hãy mang ta hỏa táng, Chu Tước dự hỏa mới là đường về. Còn hai đứa con này, ta không biết lúc nào tụi nó mới có thể phá vỏ đi ra. Đứa nào ra trước gọi Quân Trì, đứa ra sau thì gọi Quân Yên, nếu không thể phá vỏ đi ra, chỉ cần đặt trong hỏa bồn là được.”

Sau khi Chu Tiêu được Liễu Quy Hải cứu về Liễu gia, bởi vì quá mức suy yếu nên hóa trở lại hình dạng Chu Tước, bất quá Liễu Quy Hải làm gia chủ của một nhánh, mặc dù không thể tu tiên, nhưng lại biết không ít chuyện của giới tu chân, khi đối diện với Chu Tiêu cũng không quá kinh ngạc, ngược lại còn nói những câu thâm tình, Chu Tiêu không nói với hắn rằng hai đứa con này không phải của hắn, Chu Tiêu mang thai hai năm, ở Liễu Thụ Thôn cũng hai năm, Liễu Quy Hải liền cho rằng đứa con là của hắn.

Lúc này, khuôn mặt hần buồn bã, nói: “Phu nhân, nàng là Chu Tước, là thần tộc thượng cổ, chẳng lẽ không còn biện pháp tự cứu khác sao?”

Thần sắc Chu Tiêu lạnh nhạt: “Nếu có biện pháp, ta cũng không để bản thân chết đi. Cái nhẫn trữ vật kia, chẳng giữ lại, hai hài nhi, nếu có thể tu tiên, liền đưa cho tụi nó, nếu không thể, cứ để tụi nó trải qua một cuộc sống bình thường đi. Liều lang, hai năm qua, đa tạ chàng.”

Liều Quy Hải vươn tay muốn chạm vào Chu Tiêu, trên người nàng tản ra ánh sáng nhẹ nhàng, đụng một cái lại như đốt vào da thịt, đau đớn khó nhịn, cho nên dù hần muốn chạm vào nàng cũng không được.

Chu Tiêu chứng kiến loại khổ sở của hần, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm khái, nàng từng mong chờ Quân Mạc Ly đối xử với mình như vậy nhưng không được, không nghĩ tới trước khi chết lại có người nguyện ý vì nàng trả giá, Chu Tiêu nhìn Liều Quy Hải, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chủ mẫu Liều gia qua đời, tin tức này ở địa phương nhỏ bé như Liều Thụ Thôn, chính là một tin động trời.

Người trong Liều Thụ Thôn chỉ biết gia chủ Liều gia cưới vợ hai năm trước, trừ mấy nha hoàn chiếu cố Chu Tiêu thì chưa ai báo kiến qua vị chủ mẫu này, thế mà bây giờ lại truyền tin tức qua đời.

Liều Quy Hải làm theo nguyện vọng của Chu Tiêu đem nàng hỏa táng, cuối cùng chỉ còn tro cốt trắng mang theo một chút ánh sáng màu đỏ, Liều Quy Hải xin một món pháp khí là bình Thanh Ngọc, đặt ở trong phòng ngủ, còn cái nhẫn trữ vật, bởi vì cấm chế rất mạnh, một phàm nhân như Liều Quy Hải tất nhiên không thể lấy đến đồ vật ở bên trong, nên coi như vật kỷ niệm mà cất giữ.

Hai quả trứng trong hỏa bồn, cũng đặt ở phòng ngủ Liều Quy Hải suốt hai năm nhưng không có động tĩnh gì.

Trong lúc Liều Quy Hải đang hoài nghi mấy quả trứng đó thật sự có thể ấp ra con mình hay không thì một quả trứng đột nhiên có động tĩnh.

Đó là quả trứng màu xám, trong mấy ngày nay, nó ở trong hỏa bồn vui vẻ lăn qua lăn lại mấy vòng.

Hoàn chương 1.

2. Chương 2

Hai năm sau.

Một bé gà con màu xám tên Liều Quân Trì mờ mịt nằm trên giường, giường mắt nhìn chăm chăm quả

trứng vẫn chưa nở đang phát ra đủ loại màu sắc trong hỏa bồn.

Liều Quân Trì nở vào hai năm trước, mà cha nó, cũng chính là Liều Quy Hải – Liều gia chủ nơi này từng nói, nó vốn không phải là gà, mà do Thần Điều Chu Tước cùng nhân loại kết hợp mà thành, có nghĩa là, hình dáng nó tuy là một con gà, nhưng lại là hậu duệ của Thần Điều Chu Tước, không phải là một con gà bình thường.

Mặc dù Liều Quân Trì rất tin tưởng lời nói của cha mình, nhưng nó vẫn luôn nghĩ mình là một con gà, hơn nữa suốt hai năm nay vẫn giữ nguyên bộ dáng gà con lông xù, điều này khiến nó có chút ủ rũ.

Liều Quân Trì nhớ rõ mình vốn được bao bọc trong một không gian vô cùng thoải mái, nhưng đột nhiên dòng khí trong không gian đó bắt đầu chuyển động cực nhanh khiến nó vô cùng khó chịu, lại chỉ có thể chịu đựng. Qua một lát, Liều Quân Trì thấy hàn khí lạnh thấu xương xâm nhập vào cơ thể của nó, thiếu chút nữa đông nó thành cục băng. Ngay lúc nó gần như mất tri giác, một luồng nhiệt nóng xuất hiện, Liều Quân Trì theo bản năng dẫn dắt luồng nhiệt này đến nơi đó, mà luồng nhiệt thật sự chậm rãi đi tới ngực của nó, dần dần xua tan hàn khí, mặc dù quá trình mười phần gian nan, nhưng tóm lại nó rốt cuộc đã vượt qua.

Bởi vì hàn khí kia luôn muốn chiếm thế thượng phong, cho nên nó không thể không dùng sức giữ lấy thứ phát ra luồng khí nóng ấm áp. Mặc dù nó thường cảm nhận có một cỗ lực lượng muốn lấy hỏa cầu phát ra luồng khí nóng đi, nhưng nó không muốn buông tay, cho nên vẫn đem thứ này bảo trì bên người.

Trong cả quá trình đó, Liều Quân Trì không biết rằng nó lại đem yêu đan của mẹ mình hấp thu, hơn nữa còn đặc chí vì sở hữu một hỏa cầu có khả năng giữ ấm.

Hàn khí cùng luồng khí nóng không ngừng mài dũa nhau, qua một thời gian, cả hai thứ khí kết hợp lại, thành bụi bẩn có màu sắc khó coi. Thứ này làm Liều Quân Trì có cảm giác hỗn độn khó chịu, thiếu điều muốn chết đi, nhưng nó vẫn không chết, hay phải nói là nó không muốn chết, từ trong xương có một cỗ nghị lực ủng hộ nó, nó biết chính mình cần phải kiên trì hạ sở hữu, cố gắng kiên trì.

Cho nên đến một ngày, khi Liều Quân Trì không tài nào nhẫn nại cảm giác bị bó buộc khó chịu nữa, vì vậy liền xảy ra xung đột không gian, nó theo bản năng dùng mổ mổ, không biết nhiệt tình cỡ nào, cuối cùng Liều Quân Trì mổ được một lỗ khỏi cái nơi giam cầm màu đen này, thời điểm ánh sáng chiếu vào trong mắt nó, nó đành nhắm chặt lại, sau đó nghe được một âm thanh vui mừng: “Cuối cùng cũng nở rồi!”

Người phát ra âm thanh vui mừng này, chính là cha nó, một nam nhân anh tuấn chừng ba mươi tuổi, Liều Quy Hải.

Liều Quy Hải nói với gà con của hắn rất nhiều chuyện, nói chuyện của mẹ nó, nói nàng sinh ra hai quả trứng, một là nó, còn lại là đệ đệ nó vẫn chưa nở ra – Liều Quân Yến.

Tại sao nói nó biết trong quả trứng kia không phải muội muội mà là đệ đệ, đây cũng do Liều Quy Hải nói, Liều Quy Hải cứ xác định bên trong khẳng định là nam nhi mà không phải nữ nhi, Liều Quân Trì cũng chỉ đành tin tưởng hắn.

Lúc Liễu Quân Trì ngẩn người nhìn chăm chăm đê đê còn trong trứng, cửa phòng bị mở ra, Liễu Quy Hải mang giỏ đựng thức ăn đi vào.

Liễu Quân Trì cùng Liễu Quân Yến hiện chưa nở là hậu đại của Chu Tước, là linh thú mà vạn người tu tiên mơ ước, Liễu Quy Hải tương đối hiểu rõ thế giới này, cho nên hắn vô cùng coi trọng hai thằng nhãi con của mình, không dám để người khác biết sự tồn tại của tụi nó, phòng này của hắn không cho phép người ngoài vào, hơn nữa việc nuôi con đều do tự tay hắn làm.

Liễu Quy Hải đặt giỏ thức ăn lên bàn, xong lại tới sờ soạng cái đầu nhỏ lông xù của Liễu Quân Trì, Liễu Quân Trì nghĩ mình tốt xấu gì thì kiếp trước cũng từng là người, kiếp này là một Thần Điểu, không nên vừa bị sờ lại cảm thấy sảng khoái, nhưng đối phương là cha ruột mình, dù bị sờ soạng, nó cũng theo bản năng mà vui mừng, cọ cọ bàn tay hắn, trong miệng đã có thể nói tiếng người, thanh âm nộn nộn mang một chút thanh thúy của chim non: “Cha.”

Liễu Quy Hải nói: “Cha sai người mua một ít linh quả từ Bồn gia về, người là Thần Điểu, ăn linh quả mới đúng. Lúc trước cha cho người ăn thức ăn phàm nhân gì gì đó, đối với người không được tốt, nhìn xem, lông vũ ngày càng đen đi, nói không chừng bởi vì vậy.”

Liễu Quân Trì dùng cánh chà mặt mình một cái, lại nhìn lông vũ màu đen như mực, càng có cảm giác chính mình quả thật là một con gà đen, liền buồn bã nói: “Dạ, cảm ơn cha”

Liễu Quy Hải đặt đĩa con lớn nhất của mình vào lòng bàn tay di chuyển tới bàn, từ trong giỏ lấy ra một cái đĩa, trên đĩa là phần thịt quả được cắt nhỏ thành viên, Liễu Quân Trì nghiêng đầu ngửi ngửi, nghe thấy một hương thơm nhàn nhạt, mỗi hai hạt, cảm thấy có cỗ khí thanh mát nhàn nhạt từ trong dạ dày tản ra khắp lục phủ ngũ tạng, hết sức thoải mái.

Nó ngẩng đầu nhìn Liễu Quy Hải, ngoan hiền nói: “Cha, cái này ăn thật ngon.”

Liễu Quy Hải nói: “Thứ này rất ít gặp ở Bồn gia, gọi là Thánh Linh anh mộc quả, linh khí bên trong nồng đậm tinh khiết, trăm năm nở hoa, trăm năm kết trái, trăm năm trưởng thành, cha chỉ có một quả, ăn xong sẽ hết.”

Liễu Quân Trì nghĩ thầm, ăn một lần sẽ không còn nữa, vì vậy càng ra sức, rất nhanh đem đồ trong đĩa ăn hết, bởi vì ăn xong thấy rất thoải mái, nó vẫy vẫy hai cái cánh bé xíu.

Liễu Quân Trì nhỏ bằng một lòng bàn tay, một hạt thịt quả kia so với cơ thể nó còn lớn hơn, bắt quá sau khi ăn hết hạt, cơ thể cũng không có biến hóa gì.

Ăn xong, Liễu Quy Hải lấy một miếng thịt cắt thành mảnh vụn nhỏ đưa tới trước mặt nó, Liễu Quân Trì nhìn nhìn, với sức ăn này thì Liễu Quy Hải không chút lo lắng nó trưởng bụng.

Liễu Quân Trì đi một vòng quanh đĩa, nhìn Liễu Quy Hải nói: “Cha, con không ăn thịt sống, vì sao không đun sôi.”

Liều Quy Hải nói: “Đây là một loại thịt yêu thú, mười phần khó có, sau khi nấu sẽ mất linh khí, tốt nhất nên ăn sống.”

Liều Quân Hải đành gật đầu gượng ăn, mới ăn xong hai phần, phát hiện trong phòng đột nhiên xuất hiện ánh sáng màu đỏ, cả hai đồng thời khiếp sợ, Liều Quy Hải nhào tới bên giường, nguyên lai là cái trứng kia phát ra sáng.

Liều Quy Hải bị ánh sáng màu đỏ chiếu tới, cảm giác có luồng nhiệt nóng đập vào mặt, thậm chí có cảm giác như bị đốt, khiến hắn phải lùi lại mấy bước, mà Liều Quân Trì cũng phát hiện chuyện này, Chu Tước thuộc tính Hỏa, quả trứng kia không giống như nó có màu xám xịt, hơi nóng rất mạnh, Liều Quy Hải chẳng qua là phàm nhân, sao có thể tới gần, Liều Quân Trì hướng Liều Quy Hải hô: “Cha, người mau lùi ra một chút.”

Nó nói xong, đã vẩy cái cánh xù xù, cứ nhiên có thể bay lên, thoáng một cái đã tới bên hỏa bồn, Liều Quân Trì nhào vào trong, đặt móng ngồi trên quả trứng phát ra ánh sáng, không nghĩ tới cái móng nó hiệu quả như vậy, lập tức nghe âm thanh nứt của vỏ trứng.

Vỏ trứng nở thành hai nửa, Liều Quân Trì ngồi yên như keo dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Sau đó, sinh vật trong quả trứng phát ra một tiếng khóc oa oa, mười phần vang dội.

Liều Quân Trì ghé người nhìn sinh vật vừa mới thoát vỏ, sinh vật này không giống nó là một con gà con, mà là một đứa bé trắng trắng hồng hồng.

Liều Quân Trì và Liều Quân Yến đều là hai quả trứng không sai biệt lắm, cùng mẹ sinh ra, không nghĩ tới quả trứng này nở ra là một đứa bé mà không phải gà con, Liều Quân Trì có chút bị đả kích, Liều Quy Hải từng nói chuyện mẹ nó không thể ấp trứng thành công, nó nghi ngờ có khi nào mình bị tàn tật?

Liều Quy Hải vô cùng vui mừng, đứa con cuối cùng nở ra, hơn nữa còn là hình người.

Trăm ngày sau.

Liều Quy Hải cử hành tiệc cho đứa con trai trăm ngày tuổi.

Con trai gia chủ từ đầu tới, không ai có thể nói rõ, bất quả nơi này do Liều Quy Hải cai quản, nên cũng không ai dám ra chất vấn chuyện gì.

Liều Quân Yến là một đứa bé xinh đẹp, trắng trắng mềm mềm, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, giữa mi tâm có một nốt ruồi chu sa đỏ, càng khiến y thêm phần diễm lệ, mái tóc màu đen mang theo một tầng hồng quang ẩn hiện, đặc biệt ở dưới ánh sáng mặt trời, thoát nhìn càng chói mắt.

Liêu Quy Hải là một người phàm, có thể vững vàng giữ lấy vị trí gia chủ Liễu Thụ Thôn của Liễu gia, chính bởi vì vị huynh trưởng có tư chất Song linh căn, được phân làm đệ tử nội môn, rất được trọng dụng, vậy nên ‘một người đắc đạo gà chó thắng thiên’, cho dù chỉ là Hạ nguyên thành ở Liễu gia, đối với tiểu gia chủ tiếp theo, cũng được coi trọng vài phần.

Liêu Quân Yến được trăm ngày tuổi, đại bá Liễu Huy Hải phái người đưa lễ tới thăm, người tới là đồng tử bên cạnh Liễu Huy Hải, hắn đem một thanh kiếm đến, khiến cho các thôn dân trong Liễu Thụ Thôn mở rộng tầm mắt, ngồi tám say sưa chuyện này rất lâu.

Người phàm không thể tu tiên, đối với người tu tiên đều vạn phần kính ngưỡng.

Liêu Áo bái kiến Liễu Quy Hải, Liễu Quy Hải đối đãi với hắn mười phần không tệ, hỏi thăm một phen chuyện của huynh trưởng, sau đó còn ôm Liễu Quân Yến cho Liêu Áo nhìn, Liêu Áo là đồng tử Trúc Cơ sơ kỳ, chưa từng tiếp xúc qua con nít, hắn cũng không phân biệt được đứa trẻ là xấu hay đẹp, bất quá đáng đáp Quân Yến hết sức mỹ, trông không hề tầm thường, thậm chí cả người còn có hào quang, hắn không khỏi kinh ngạc, liên tục tán thưởng, hơn nữa còn nói: “Đợi hắn bảy tuổi, nhất định phải đưa đi kiểm tra linh căn.”

Liêu Quy Hải nghĩ con trai mình là do Chu Tước sinh ra, tất nhiên bất phàm, bất quá hắn không thể đem điều này kể với người khác, nhưng cũng mười phần tự mãn: “Tất nhiên sẽ đi.”

Sau đó Liễu Quy Hải để vú nuôi ôm Liễu Quân Yến, nói chuyện cùng Liêu Áo trong thư phòng.

Đưa những tục lễ xong, Liêu Áo lấy một chai đan dược, giao cho Liễu Quy Hải: “Đây là Duyên Thọ đan, có thể kéo dài tuổi thọ phàm nhân thêm bốn mươi năm, bên trong chỉ có một hạt, tiên sinh nhất định phải quý trọng.”

Liêu Quy Hải cầm cái chai, hiểu huynh trưởng mình không dễ dàng có được, nói cảm ơn, lại hỏi tình hình của Liễu Huy Hải, Liêu Áo liền nói: “Thế giới tu tiên bất đồng với thế giới của phàm nhân, tiên sinh không cần hỏi nữa. Chủ nhân hiện tại đã là Hóa Nguyên trung kỳ, lại là đệ tử của trưởng lão, không có gì không tốt.”

Liêu Quy Hải gật đầu một cái, Liêu Áo lại đưa cho hắn một cái bình khác, nói bên trong là Chúng Sinh Đan, dành cho trẻ con, thứ này đặc biệt luyện chế cho trẻ nhỏ, tặng cho Liễu Quân Yến nhân trăm ngày tuổi, có thể bảo đảm đứa trẻ khỏe mạnh lớn lên.

Liêu Quy Hải liên tục nói cảm ơn.

Liêu Áo là người tu tiên, không thể ở lại nơi dành cho phàm nhân lâu được, rất nhanh cầm kiếm rời đi.

Liêu Quân Trì đứng trên cửa sổ nhìn bóng dáng ngự kiếm bá địa biến mất, không khỏi đối với thế giới tu tiên thần kỳ thêm phần hiểu rõ.

Liều Quy Hải tiến vào thư phòng, hắn biết đứa con trưởng của mình vừa rồi trốn ở chỗ này, hắn vừa xuất hiện, Liều Quân Trì liền phất đôi cánh mập mập bay tới bả vai của hắn, Liều Quy Hải đặt nó trên lòng bàn tay, ngồi xuống ghế, sau đó bắt đầu dạy dỗ: “Quân Trì, sao ngươi lại không nghe lời cha, mới vừa rồi lỡ như Liêu Áo phát hiện ngươi thì sao bây giờ? Bọn họ là người tu hành, ánh mắt như đuốc, chưa chắc không thể phát hiện ngươi là Chu Tước, đến lúc đó nhất định xảy ra chuyện.”

Liều Quy Hải nghĩ mà sợ, không có lửa làm sao có khói, huynh trưởng của hắn lúc trước về nhà, từng kể rằng Ngọc Đài Môn vì muốn có được trứng của Thanh Long, chết mất mười tu sĩ, Liều Quy Hải biết rõ trứng Thanh Long không trân quý bằng Chu Tước, nếu để người khác biết Liều Quân Trì chính là Chu Tước, như vậy không phải sẽ đưa nhiều người tới cướp đoạt sao?

Liều Quân Trì ngoan ngoãn nói: “Con trốn rất kỹ, con chỉ muốn xem thử người tu tiên trông như thế nào mà...”

Liều Quy Hải đối với đứa nhỏ này mười phần yêu thương, hết sức từ ái thả lỏng mặt mũi, nói: “Không biết khi nào con mới biến thành người, khi biến thành người rồi, nhất định có thể tu tiên.”

Vừa dứt lời, lại đem cái bình chứa Chúng Sinh Đan dành cho trẻ con đổ ra, viên đan được lẫn khỏi bình, nhưng không rơi trên lòng bàn tay mà là lơ lửng trên không trung, hiện lên bích sắc, còn lưu động quầng sáng, vừa nhìn đã biết là vật hiếm có, Liều Quy Hải nói với Liều Quân Trì: “Quân Trì, mau ăn hết cái này.”

Liều Quân Trì biết cha rất sủng ái nó, bắt quá nó lại không muốn ăn, liền nhảy lên đầu hắn, bới bới tóc, lắc đầu nói: “Cha, con không ăn, cái này do bá bá tặng cho đệ đệ, người cho đệ đệ ăn đi.”

Liều Quy Hải nói: “Ngươi ăn đi, ăn rồi có thể biến trở thành người nhanh hơn, như vậy cũng sẽ có một danh phận.”

Quân Trì lắc đầu: “Con không ăn, cha mau đưa đệ đệ ăn đi.”

Nói xong, liền vẫy vẫy cánh bay lên nóc tủ.

Liều Quy Hải nhìn nó, thở dài, đem viên đan bỏ lại vào cái bình.

Chu Tiêu từng nói, cái trứng màu xám có thể sẽ không nở, cho nên trong lòng Liều Quy Hải liền cho rằng Liều Quân Trì có vấn đề về tiên thiên, vì vậy đối đãi với Quân Trì có chút bất đồng, lại nói Liều Quân Yến nở ra thành hình người, còn Liều Quân Trì là hình điệu, điều này càng khiến Liều Quy Hải cảm thấy đứa con lớn bị thiếu sót, cho nên mới thêm thương yêu, luôn muốn đem đồ tốt đưa cho nó.

Liều Quân Trì hiểu ý tứ Liều Quy Hải, hơn nữa mười phần cảm niệm cha đối tốt với mình, vì vậy đối đãi đệ đệ càng thêm dụng tâm.

Liều Quân Yến thường bị vú em mang theo, y giống như bao đứa trẻ khác hết ăn rồi ngủ, Liều Quân Trì

thừa dịp vú em không để ý tới nhìn y, dùng đám lông mềm mại như tơ vớ nhẹ, Liễu Quân Yến ngủ rất say, nên không bị nó nhiễu tỉnh.

Liễu Quân Trì nhìn đê đê trong cái nôi, không khỏi muốn nhanh chóng biến thành người.

Hoàn chương 2.

3. Chương 3

Cuối cùng Liễu Quy Hải cũng mang Chúng Sinh đan cho đứa con nhỏ ăn, không biết có phải Chúng Sinh đan rất bổ hay không, mà Liễu Quân Yến ăn xong thì không hề nhiễm bệnh, chẳng qua mặt mày thêm hồng hào, lớn lên béo mũm mĩm, trong mắt tuy có linh tính, nhưng lại vô cùng lười biếng, không hoạt động quá nhiều cũng ít khi nói chuyện, giống như bị nuôi bổ quá nên có chút ngốc ngốc.

Bởi vì đã đưa Chúng Sinh đan cho y ăn, nên Liễu Quy Hải luôn cảm thấy có lỗi với đứa con lớn, thường xuyên nhờ quần sự đến Hạ Nguyên thành của Bốn gia đổi lấy các loại linh quả, linh trà, linh thực bồi bổ cho con lớn, mặc dù Liễu Quân Trì thấy mấy vật này ăn rất ngon, nhưng vẫn nghĩ cha không một lời nuông chiều đứa con thành cái dạng này sẽ khiến nhiều người cảm thấy khó hiểu.

Toàn thân Liễu Quân Trì xám xịt, lông vũ có nhiều chỗ vẫn còn màu thâm đen, nói thật, nhìn không được đẹp mắt cho lắm.

Nó thường cảm thấy cả người rét run, cũng may có thể cảm nhận được ngọn lửa bên trong mình, dùng ngọn lửa trung hòa hàn khí thân thể.

Mà nó cũng thích đến gần Liễu Quân Yến, bởi vì Liễu Quân Yến thường hay tỏa ra ngọn lửa Chu Tước, ấm vu vu, khiến nó rất thoải mái.

Lại thêm hai năm trôi qua.

Liễu Quy Hải rất sốt ruột vì Liễu Quân Trì vẫn chưa trưởng thành, thoát khỏi hình dạng con gà tro, Liễu Quân Trì cũng rất sốt ruột, dù nó đã suy nghĩ nhiều biện pháp nhưng không có cách nào biến thành người, thiệt là hết cách mà.

Mặc dù Liễu gia là một đại gia tộc có tu sĩ, nên Liễu Quy Hải có thể tiếp xúc với một ít chuyện tình giới tu chân, nhưng hẳn chẳng qua chỉ là phạm nhân, dù hẳn có tìm biện pháp giúp Liễu Quân Trì biến hình, cũng chẳng đáng tin cậy mười phần, tỷ như có một tu sĩ nói rằng, Liễu Quân Trì phải tu luyện tới trình độ lão tổ Nguyên Anh kỳ thì mới có thể hóa phép thành người, cũng có tu sĩ nói, nên cho ăn Hóa Hình đan, ở đây yêu cầu yêu thú phải đạt tới Trúc Cơ mới có thể, bây giờ Liễu Quân Trì chỉ có cái thân màu tro, mấy phương pháp này hiển nhiên không thể dùng.

Cho nên cha con hai người chỉ có thể thầm than thở trong lòng.

Liều Quân Yến vĩnh cặp mông trắng nằm lý trên giường nhìn Liều Quân Trì, đầu tiên Liều Quân Trì dùng cánh phải quẹt quẹt miệng y, sau đó lại dùng cánh trái vuốt vuốt cái mặt mềm mềm của Liều Quân Yến, Liều Quân Yến đánh một cái hắt xì, khiến lông vũ rối tung trên người Liều Quân Trì bị thổi vù vù về phía sau.

Liều Quân Yến nhìn bộ dáng đó của nó, nhoẻn miệng cười, y đã hơn hai tuổi, gần ba tuổi rồi, nhưng lại rất ít khi cười.

Lúc Liều Quân Trì định đi trêu chọc đệ đệ mình, Liều Quân Yến bỗng bò xuống giường, Liều Quân Trì mười phần kinh ngạc nhìn, nó biết đệ đệ có thể tự di chuyển, nhưng không ngờ y lại đi lưu loát như vậy.

Bởi có Liều Quân Trì ở bên trong, nên Liều Quy Hải không phép người tùy tiện tiến vào cái sân nhỏ này, vú em không ở, Liều Quân Yến bò xuống giường cũng không ai quản, Liều Quân Trì bay xuống mặt đất, đến trước mặt Liều Quân Yến hỏi: “Nè, Quân Yến, ngươi định đi đâu thế?”

Quân Yến cử động đôi chân mồm mím, nhìn nhìn nó, rồi hướng ra bên ngoài cửa phòng.

Y bình thường nhìn ngốc vô cùng, không ngờ lại biết mở cửa nữa, bước ra khỏi cửa, y đi dọc theo hành lang, giống như có cái gì đó đang hấp dẫn y vậy.

Liều Quân Trì đành phải vẫy cánh bay theo sau, không biết có phải dạo này do ăn nhiều mà lại ít vận động hay không, mà nó bay như vậy một hồi thì vô lực, nên đành đáp xuống đất dùng đôi chân ngắn ngủn đuổi theo Liều Quân Yến, miệng vội vàng gọi: “Quân Yến, ngươi muốn đi đâu vậy, mau trở lại đi.”

Lúc nó vẫn còn chậm chạp đi, Liều Quân Yến đã chạy tới cái sân nhỏ sau hành lang gấp khúc, hơn nữa còn bò xuống bậc thang, tiến vào trong vườn, bây giờ là đầu hè, thực vật tươi tốt, có cả núi giả ao nước, Liều Quân Trì sợ đệ đệ không cẩn thận đuối nước, đành phải dùng sức bay, hướng về phía y, muốn kéo y về.

Nó bay tới bả vai Liều Quân Yến, muốn nắm áo y kéo về, không nhớ tới chuyện Liều Quân Yến có thể ăn có thể uống, cả người mập đô đô, khí lực của nó không có cách nào đả động y.

Còn đang giằng co, ngọn núi giả bên cạnh truyền ra âm thanh xột xoạt, Liều Quân Trì tranh thủ thời gian quay đầu nhìn, chỉ thấy một con đại xà miệng to cỡ cái chén, cả người mang màu lửa đỏ, còn có sừng thit nhỏ trên đầu, nhìn là biết sinh vật có độc rất nguy hiểm, Liều Quân Trì sợ tới mức toàn thân thoáng cứng ngắc, không ngừng bay lên lên muốn kéo đệ đệ đi, nhưng lại bất lực, đệ đệ lớn lên mập quá.

Ánh mắt đại xà lạnh tanh, nhìn chăm chăm đôi huynh đệ một người một chim, giống như đang suy xét cái gì, cũng không có động thái.

Liều Quân Yến mặc một cái áo choàng nhỏ màu đỏ, tóc mọc hơi dài bị buộc lại, nhìn thập phần ngọc tuyết

đáng yêu, Liễu Quân Trì hô to nói với tiểu ngọc nghịch này: “Quân Yến, mau tranh thủ thời gian chạy đi.”

Nhưng Quân Yến vẫn không nhúc nhích, ngọc hồ hồ nhìn chăm chăm đại xà, hơn nữa trong đôi mắt kia, dường như không mang theo chút sợ sệt nào, giống như chỉ xem đại xà như một món đồ chơi.

Liễu Quân Trì thầm hô “Thôi vậy”, nhưng trong lòng vẫn không thể thôi vậy được, chứng kiến đại xà hướng Quân Yến há miệng cắn thật nhanh, nó chỉ đành bay nhanh tới, muốn đi mổ mắt đại xà.

Dù sao Liễu Quân Trì cũng là Chu Tước, không phải một con gà tro bình thường, tốc độ bạo phát đương nhiên không chậm, cư nhiên chiếm được tiên cơ, dùng mỏ mổ mù mắt đại xà, đại xà màu đỏ tê một tiếng đau đớn, hất Liễu Quân Trì sang một bên, dùng đuôi cuốn lấy nó, há to miệng vồ tới, lúc này Liễu Quân Yến đang đứng đợi, nhanh chóng ào tới muốn bắt lấy đuôi đại xà, Liễu Quân Trì thấy y sắp đến, trong lòng mắng thật ngốc, ngoài miệng hô to: “Quân Yến, mau chạy đi.”

Liễu Quân Yến lẩm bẩm “Ca ca”, chẳng qua còn chưa kịp bắt lấy thì đuôi con xà lập tức bổ tới, đẩy Liễu Quân Yến sang một bên, đụng trúng thân cây, tán cây phát ra tiếng xào xạt, sau đó Liễu Quân Yến oa một tiếng té xuống đất, mà đại xà lại hướng Liễu Quân Trì há miệng cắn.

Liễu Quân Trì muốn bay lên, nhưng vừa rồi đã dùng hết sức lực, nhất thời lại bị xà quấn lấy, căn bản không bay nổi, cứ như vậy bị xà một hòng đập tới.

Liễu Quân Trì bị cảm giác dính nhớp bao quanh, biết mình đã bị xà nuốt vào bụng, khi cảm giác khó thở truyền tới, nó không thể không cảm thấy khủng hoảng, nó không muốn chết vì bị xà ăn như vậy, hơn nữa xà ăn nó rồi chắc chắn không bỏ qua, nhất định sẽ ăn luôn cả đệ đệ nữa, trong lòng nó đột nhiên dâng lên cảm giác vô cùng lo lắng, khiến tất khó chịu, bị giày vò bởi cảm giác lo lắng, toàn thân nó bắt đầu tỏa ra hỏa diễm màu đỏ thẫm.

Một con gà tro Liễu Quân Trì thật sự quá nhỏ, đại xà ăn nó xong vẫn chưa đủ nhét kẽ răng, vì vậy xoay người trườn tới chỗ Liễu Quân Yến muốn cắn, đúng lúc đó, nó đột nhiên cảm thấy cả người trĩu trĩu, lẫn lộn dưới đất, khiến cho cây cối xung quanh bị đụng ngã, thậm chí ngọn núi giả bị đuôi nó hất trúng cũng vỡ nát, có thể thấy được sức lực to lớn nhường nào.

Bên trong vườn phát ra âm thanh cực lớn hấp dẫn người bên ngoài, vú em cùng Liễu Quy Hải và mấy người hầu đều chạy lại đây, chứng kiến Liễu Quân Yến mơ màng nằm trên mặt đất, một con đại xà màu đỏ cách đó không xa vẫn còn động đậy, khiến tất cả mọi người hết sức kinh sợ, Liễu Quy Hải nhanh chóng bế Liễu Quân Yến lên, vội vàng gọi mọi người tới đánh xà.

Con xà này không phải xà bình thường, cho dù Liễu Quy Hải kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy bao giờ.

Lúc người làm đang hoảng hốt khẩn trương tiến tới định đánh nó, con xà đột nhiên giật giật, đầu ngả âm xuống mặt đất, không nhúc nhích nữa, chỉ thấy bụng nó có một lỗ rách lớn, giống như bị lửa đốt cháy thành vậy, da thịt bên trong biến mất không thấy, một đứa nhỏ đầy bụi bẩn leo từ bên trong ra.

Liều Quân Yến nằm trong lòng Liều Quy Hải quay đầu lại, hướng đứa nhỏ kia kêu to: “Ca ca, ca ca ơi...”

Liều Quy Hải bị lời đứa con nhỏ làm kinh ngạc mười phần, giao đứa con nhỏ cho vú em sắc mặt trắng bệch bên cạnh, không để ý tới người xung quanh bế đứa nhỏ đầy bụi bẩn kia ra khỏi bụng xà.

Cả người Liều Quân Trì khó chịu, ho khan hai tiếng, nhìn thoáng qua Liều Quy Hải, yếu ớt nói: “Cha, người đến rồi sao.”

Nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Muốn hảo hảo tắm sạch Liều Quân Trì một phen, Liều Quy Hải tự tay tắm cho hắn, phát hiện vô luận mình tắm thế nào thì da hắn vẫn là màu đen nhạt, căn bản không rửa sạch được, nghĩ tới chuyện hắn vốn là một con Chu Tước màu xám, nên đành từ bỏ ý định tắm rửa hắn sạch sẽ.

Liều Quân Yến ghé vào cạnh bồn tắm, nhìn chằm chằm Liều Quân Trì bên trong, gọi nhỏ: “Ca ca.”

Liều Quân Yến chỉ biết gọi mỗi ca ca, còn lại thì không, Liều Quân Trì trong họa gặp phúc, hóa thành hình người, hắn cũng đã năm tuổi, cho nên bộ dáng cũng là một đứa bé cỡ năm tuổi, chẳng qua toàn thân đen sẫm, đặc biệt là trên mặt, có một ấn ký màu đen hơn hẳn so với những nơi khác, trông như một đứa con hoang, lớn lên không đẹp lắm, bất quá Quân Trì cũng không quan tâm mấy chuyện này, chuyện hóa thành hình người đã khiến hắn tiêu hao không ít thời gian tiêu hóa.

Liều Quy Hải nói: “Không hiểu tại sao trong sân lại có một con đại xà, con có thể hóa thành người là chuyện tốt, bất quá có cảm thấy chỗ nào không khỏe không? Mẹ các con đã dặn, nếu có chỗ nào không khỏe, thì tắm trong hỏa bồn ấy, nó có tác dụng chữa thương.”

Liều Quân Trì nói: “Cha, con không sao hết, chỉ hơi mệt thôi.”

Liều Quy Hải nói: “Vậy ta ôm con đi ngủ một giấc.”

Liều Quân Trì vội từ chối: “Cha ơi, con đã hóa thành người rồi, có thể tự lên giường, con muốn ngủ với đệ đệ.”

Liều Quy Hải gật đầu đáp, cầm quần áo đưa qua cho hắn, quần áo này là của Liều Quân Yến, đáng đáp y mập mạp, hay thay đổi, nên Liều Quân Trì mặc vẫn vừa.

Liều Quy Hải đang định giúp đứa con lớn mặc quần áo, không nghĩ rằng Liều Quân Trì đã quy củ mặc xong, sau khi mặc xong, hắn lại kéo Quân Yến lên giường, nói với Liều Quy Hải: “Cha, con đại xà kia nhìn cũng biết không phải dạng xà bình thường, hắn có chút tác dụng, chuyện hôm nay tốt nhất không nên để người bên ngoài biết.”

Liều Quy Hải gật đầu bảo: “Quân Trì, con nói rất phải.”

Dù Liều Quân Trì mới năm tuổi, nhưng nói chuyện đạo lý rõ ràng, Liều Quy Hải nghĩ lúc hắn làm gà tro đã biết nói chuyện, do Chu Tước sinh ra, vốn đã khác biệt rồi, cho nên không phát hiện ra đứa con trai nhỏ nói chuyện thành thực như vậy có chỗ nào không đúng.

Liều Quân Trì cùng Liều Quân Yến ngủ chung một giường, đến khi tỉnh lại, con xà kia đã bị xử trí, thịt rắn thì không dám ăn, sợ có độc, nhưng bên trong lại có một viên yêu đan, Liều Quy Hải vội cầm yêu đan nhỏ màu đỏ tới cho Liều Quân Trì nhìn, nói: “Cái này lấy ra từ trong cơ thể con xà, căn cứ theo sách ghi chép, đây là yêu đan của nó, có thể thấy con xà kia là yêu thú, hơn nữa đã Trúc Cơ, cho nên mới có yêu đan.”

Lúc nói điều này, giọng Liều Quy Hải nghe rất trịnh trọng, Liều Quân Trì cũng nghe hiểu ý Liều Quy Hải, nói: “Cha, người muốn nói là con đã giết một yêu thú Trúc Cơ à?”

Liều Quy Hải gật đầu: “Đúng là vậy, lúc đó trên người con xảy ra chuyện gì, còn nhớ rõ không?”

Liều Quân Trì suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Không nhớ rõ, chỉ nhớ là có lửa thiêu, cảm giác như bị đốt cháy vậy, sau đó con liền chui ra khỏi bụng rắn.”

Liều Quy Hải gật đầu không hỏi nữa, chỉ nói: “Nơi này là Liều Thụ Thôn, linh khí ở đây rất mỏng manh, lại có trận pháp bảo hộ, chưa từng xảy ra tranh chấp gì, không ngờ lại có yêu thú mò tới.”

Liều Quân Trì nhìn hắn nói: “Nó do Liều Quân Yến phát hiện ra, y tự mình đi ra ngoài.”

Liều Quy Hải liền nhìn Liều Quân Yến, vừa nhìn liền sợ hết hồn, nguyên lai y đang cầm miếng yêu đan tỏa ra ánh đỏ, gặm gặm một bên, Liều Quân Yến vừa thấy đã mò mẫm, lấy bỏ vào trong miệng, Liều Quy Hải muốn giựt trở về nhưng không kịp, trơ mắt nhìn y ăn hết yêu đan.

Liều Quân Trì cũng bị dọa hết hồn, mặc dù hắn sống ở thế giới tu chân, nhưng có nhiều phương diện ở thế giới này hắn không hiểu, tư duy cố hữu rất khó bỏ, thấy đệ đệ mình ăn hết yêu đan, chỉ sợ y xảy ra chuyện gì mà thôi.

Liều Quy Hải bóp miệng Liều Quân Yến muốn móc thứ bên trong ra, không ngờ tới Liều Quân Yến sống chết không mở miệng, hơn nữa không khóc cũng chẳng nháo, chỉ hung hăng ngậm chặt miệng.

Liều Quân Trì đành tới khuyên Liều Quy Hải: “Cha, người xem bộ dạng Liều Quân Yến kia, y dường như rất yêu thích cái yêu đan đó, nếu đã ăn hết rồi thì thôi. Lúc trước ở sân nhỏ, y có vẻ hứng thú với con đại xà, cũng không sợ nó.”

Liều Quy Hải bán tín bán nghi, bí mật quan sát Liều Quân Yến, thấy đứa con không có chuyện gì, nên mới cho qua.

Liều Quy Hải đề chuyện đại xà xuất hiện trong phủ xuống, sau đó giới thiệu Liều Quân Trì cho mọi người biết, nói đây là đứa con lớn của mình, trong phủ nổi lên nghị luận, nhưng về sau cũng dần bị dẹp loạn.

Liều Quy Hải tìm phu tử dạy học cho hai đứa con trai, Liều Quân Trì thông minh khéo hiểu lòng người, mà Liều Quân Yến lại nửa tỉnh nửa mê, giống như không thông nổi thần trí.

Liều Quy Hải vội tìm một ít sách Tu Chân giới đến cho Liều Quân Trì xem, có thể nhìn ra, hẳn hạ quyết muốn đạp hai đứa con trai bước chân vào con đường tu tiên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bốn năm sau Liều Quân Trì đã thành một đứa nhóc chín tuổi đen sì, có một ngày nọ hẳn vừa kết thúc tiết học, đang nắm tay đệ đệ đáng yêu trở về, lúc dừng chân bên sân nhỏ, thì có nha hoàn coi sóc bọn họ chạy tới nói: “Lão gia gọi hai vị thiếu gia đến thư phòng ạ.”

Hoàn chương 3.

4. Chương 4

Liều Quân Yến bảy tuổi, y đã gầy hơn một ít, trở thành một đứa trẻ mười phần phiêu lạng, chẳng qua lúc này đang tới tuổi thay răng, vừa nói liền lộn gió.

Lúc trước Liều Quy Hải và Liều Quân Trì cũng hoài nghi Liều Quân Yến không giống như bên ngoài, thời gian đã chứng minh kỳ thật y không giống, chẳng qua là phát dục chậm, hơn nữa chỉ chìm trong thể giới bản thân, đối với kích thích bên ngoài thì phản ứng trì hoãn.

Tuy thế, y ngược lại rất nghe lời Quân Trì, đối với ngôn ngữ của hẳn thì phản ứng mau hơn một chút.

Lúc này y phát hiện không phải trở về cái sân quen thuộc, liền đứng lại lúi cuội, nói: “Ca ca, đi nhầm.”

Quân Trì tiếp tục kéo y đi về phía trước, đáp: “Chúng ta tạm thời chưa trở về viện, cha gọi chúng ta qua đó, trước tiên đi nhìn cha đã.”

Quân Yến mắt húng nói: “Đệ muốn về cơ.”

Quân Trì quay đầu liếc y một cái: “Nghe lời nào.”

Quân Trì vẫn đen như thời điểm hóa thành hình người năm đó, bất quá hẳn kế thừa vẻ xinh đẹp của Chu Tước nhiều hơn cả Quân Yến, dù có đen, thì cũng là một mỹ nhân da đen, ngũ quan nằm đúng vị trí, đôi mắt to sáng ngời, chỉ cần liếc mắt một cái, cũng có thể khiến người ta giật mình, hoa mắt say mê.

Quân Yên đành yếu ớt lên tiếng: “Ta nghe mà.”

Quân Trì kéo lấy cái đuôi nhỏ, tiến vào sân trước thư phòng, Liễu Quy Hải là đương gia Liễu Gia của Liễu Thụ thôn, có rất nhiều công chuyện, bởi vì Liễu Thụ thôn nằm bên cạnh nơi đại trấn giao thoa từ Nam chí Bắc, Liễu gia ở nơi đây có không ít việc làm ăn, Liễu Quy Hải cần tự xử lý chuyện buôn bán.

Trạch viện Liễu gia khá rộng, hai người từ học viện đi tới thư phòng Liễu Quy Hải cũng tốn chút thời gian, may mà Quân Yên không gây sự nữa, đáp ứng Quân Trì, ngoan ngoãn đi theo đằng sau hần nguyên quăng đường dài.

Trước thư phòng, quản sự Lương Bá cười cười nói với hai đứa trẻ: “Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, hai người tới rồi.”

Quân Trì rất biết cách cư xử, cười ôn hòa nói với ông: “Lương bá bá, con mang theo đệ đệ tới, cha tìm chúng con có chuyện sao? Hình như bên trong có khách, hay là chúng con đợi một lát nữa.”

Quân Trì nhu thuận hiểu chuyện khiến toàn bộ hạ nhân trong Liễu gia rất vui mừng, dù sao được hầu hạ một chủ tử tốt thì vẫn dễ hơn nhiều.

Lương bá cười nói: “Là người của Tông gia đến nói chuyện tốt, lão gia đang rất vui.”

Quân Trì lại hỏi: “Thật sao, là chuyện gì tốt nhỉ, chẳng lẽ là đưa thứ tốt tới?”

Lương bá cười lắc đầu trả lời: “So với cái này thì tốt hơn nhiều, Tông gia biết chuyện của hai vị thiếu gia, nên phái người đến đo đạc linh căn của các người, nếu có linh căn, xin chúc mừng, hai vị thiếu gia có thể tu luyện tiên đạo trở thành tiên nhân rồi.” Nói đến đây, ông liền hiện lên biểu tình ngưỡng mộ.

Quân Trì biết rõ người thế giới này vô cùng kính trọng người tu tiên, không chỉ cường đại khiến người người kính sợ, mà nếu trong nhà xuất hiện người đắc đạo tu tiên thì cả gà chó cũng thăng theo.

Cái thế giới này, rộng lớn mười phần, theo Quân Trì biết, ở đây có rất nhiều lãnh thổ và quốc gia, dân số nhiều, nhưng người tu tiên lại không nhiều, dù sao không phải người nào cũng có đủ tư chất tu tiên, mà đã không có tư chất tu tiên, thì chỉ là người phàm mà thôi, dĩ nhiên cũng có thể luyện thành võ giả, chẳng qua võ giả so với tu sĩ, khoảng cách lực lượng xa vời, căn bản không thể đặt chung một chỗ so sánh.

Gia tộc Liễu gia cũng tu tiên, nên Liễu gia ở Liễu Thụ thôn được thơm lây, nhưng vì xuất hiện Liễu Huy Hải luyện tới Hóa Nguyên kỳ, Liễu Thụ thôn Liễu gia liền trở nên nổi tiếng, người làm trong Liễu gia không phải mười phần trung tâm, bên trong còn có quan hệ lợi ích, cũng có người vì sùng bái tu sĩ.

Quân Trì không nói nhiều với Lương bá nữa, bên trong đã truyền ra tiếng thúc giục: “Đại thiếu gia và tiểu thiếu gia tới rồi sao?”

Lương bá vội trả lời: “Tới.”

Quân Trì liền lôi Quân Yến vào sân, vòng qua khúc hành lang rồi tới cửa phòng, Liễu Quy Hải ngồi ở chủ vị, vị trí ngồi phía dưới người có một nam nhân trung niên mặc cẩm bào, mắt sáng như đuốc.

Nam nhân thấy Quân Trì và Quân Yến thì sửng sốt một lúc, phảng chùng kinh ngạc vì hai huynh đệ một trắng một đen, hơn nữa dung mạo không tầm thường.

Liễu Quy Hải nói: “Vị này là quản sự tới từ Tông gia của Tùy Hải thúc thúc, các con còn không mau bái kiến.”

Quân Trì kéo đệ đệ bái kiến vị trung niên nam nhân: “Quân Trì thỉnh an thúc thúc.”

Quân Yến sửng sốt một chút, cũng học theo hấn thỉnh an.

Liễu Tùy Hải liền nói: “Đều là người một nhà, không cần đa lễ như vậy.”

Nói xong, liền thò tay muốn kéo Liễu Quân Yến đến trước mặt, Quân Yến lớn lên trắng trắng mềm mềm, khuôn mặt như vẽ, dù thiếu răng cửa, nhưng vẫn là một đứa trẻ dễ thương, chọc trưởng bối yêu thích, nhưng không nghĩ tới, Quân Yến lại không muốn bị ông chạm, rất nhanh liền trốn ra phía sau lưng Quân Trì.

Liễu Quy Hải không còn cách nào khác hơn là nói giải vây: “Quân Yến vốn luôn sợ người lạ, tuổi lại nhỏ. Tùy Hải ngươi bỏ qua cho.”

Quân Trì cũng cười với Liễu Tùy Hải, nói: “Đệ đệ nhát gan lắm.”

Liễu Tùy Hải cũng không nói gì thêm, sau khi hai đứa trẻ ngồi xuống bên kia, Liễu Tùy Hải liền nói cụ thể câu chuyện, quả thật là muốn dẫn hai đứa trẻ đến Tông gia đo đạc linh căn.

Liễu Tùy Hải nói: “Ba năm một lần Liễu gia lại tuyển người, sang năm sẽ bắt đầu, bắt quá, ba năm sau, là lúc Ngọc Đài Môn tổ chức thí nghiệm cho đệ tử nhập môn, gia chủ biết Quân Trì năm nay chín tuổi, dặn đưa tới Tông gia đo đạc linh căn, nếu có tư chất linh căn, vừa vặn có thể dạy dỗ thêm một năm, khi tham gia thử luyện tiến vào Ngọc Đài Môn, sẽ có thêm một phần bảo đảm.”

Liễu Quân Trì lập tức hiểu ý Liễu Tùy Hải, theo hấn biết, Ngọc Đài Môn mười năm mới thu người một lần, trong đó có các loại tán tu, sau đó là tộc nhân của các gia tộc lớn phụ thuộc Ngọc Đài Môn, cũng có người do hoàng tộc tặng, cũng có nhiều gia đình bình thường muốn cho con mình tới thử một lần, đa số là hai loại đầu tiên, phía sau thì rất hiếm hoi.

Đối với tu tiên, tuổi tác cũng rất quan trọng, bắt đầu từ nhỏ, đương nhiên có lợi thế hơn.

Gia chủ Tông gia phái người đến dẫn Quân Trì và Quân Yến đi đo đạc linh căn sớm một năm, tỏ ý rất coi trọng Liễu gia ở Liễu Thụ thôn, ước chừng cũng nhờ sự giúp đỡ của vị Liễu Huy Hải bá bá có chút địa vị ở Ngọc Đài Môn.

Liễu Quy Hải nói: “Tộc trưởng coi trọng hai đứa con ta như vậy, Liễu Quy Hải nhất định đem phần tình này nhớ kĩ.”

Liễu Tuy Hải cười cười, hỏi: “Quân Trì và Quân Yến có muốn đi theo thúc không?”

Quân Trì đứng dậy ngoan ngoãn nói: “Quân Trì Quân Yến nguyện ý, mong thúc thúc sau này chiếu cố hơn.”

Quân Yến có chút mê muội, cũng không đáp lại.

Liễu Tuy Hải cũng thấy Quân Yến mờ mịt, nên cũng không hỏi y.

Liễu Quy Hải hảo hảo chiếu cố Liễu Tuy Hải và xa phu hộ vệ theo bên người ông, bởi vì hai đứa con phải đi vào ngày hôm sau, Liễu Quy Hải nghĩ nghĩ, cũng muốn đi bồi hai đứa, vì vậy Liễu gia rối loạn bắt đầu thu dọn.

Quân Trì ngồi bên trong phòng khách lễ Liễu Quy Hải: “Cha, con sẽ trông coi đệ đệ thật kĩ, người không đi cũng không sao đâu.”

Liễu Quy Hải ăn Duyên Thọ đan, đã nhiều năm như vậy bộ dạng ông vẫn trông như ba mươi, “Ta vẫn nên đi cùng các con mới tốt, nếu như hai con có linh căn, ở lại Tông gia, về sau ta không còn chiếu cố các con được nữa, các con có con đường tu tiên riêng, đây là khoảng thời gian cuối cùng ta chiếu cố các con. Nếu như không có linh căn, ta sẽ mang các con về, gia nghiệp Liễu gia, cũng cần người thừa kế mà.”

Mặc dù Liễu Quy Hải nói vậy, nhưng trong lòng ông biết, cả hai đứa trẻ đều là con Chu Tước, không thể không tu tiên, đối với điều này ông nắm chắc mười phần.

Lại nói, Quân Trì lúc bốn năm tuổi đã có thể giết một con yêu thú Trúc Cơ, theo ông biết, tu sĩ vừa Trúc Cơ không thể giết yêu thú có yêu đan một cách dễ dàng như vậy được, huống chi, đại bộ phận đều bị kẹt ở Luyện Khí kỳ không thể tiếp tục tiến triển, tu sĩ có thể đột phá Luyện Khí kỳ tiến lên Trúc Cơ kỳ càng ít, Liễu Tuy Hải cũng như vậy, đã hơn bốn mươi tuổi, vẫn là Luyện Khí kỳ tầng sáu, không thể tiến cảnh, cho nên mới làm quản sự Liễu gia ở Tông gia.

Quân Trì nghe cha mình nói như vậy, đành yên lặng không khuyên nữa.

Thật ra không có gì để dọn dẹp, chẳng qua chỉ là mấy bộ đồ và sách vở, Liễu Quy Hải còn chuẩn bị một ít lễ vật cho Tông gia.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quân Yến vẫn còn đang ngủ say trong phòng, đã bị Quân Trì kéo dậy mặc quần áo, nhanh chóng ăn điểm tâm, rồi lên đường.

Xe ngựa vô cùng rộng lớn, lại dùng Thần Câu nên đi rất nhanh.

Quân Trì mở cửa sổ xe ngựa nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy phong cảnh mờ nhạt vèo vèo lui về sau, cảm thấy kì kì.

Đây là lần đầu tiên hấn rời khỏi Liễu Thụ thôn.

Quân Yến nhích nhích cái mông nằm trong lòng hấn ngủ, y rất yêu ngủ, không ngủ đủ thì không muốn tỉnh.

Hai ngày cứ như thế trôi qua, Liễu Quy Hải ngồi trong xe ngựa, chỉ hai đứa con trai cách đối xử người bên ngoài, Liễu Quân Trì cũng cẩn thận lắng nghe, Liễu Quân Yến thì nửa tỉnh nửa mê nhìn cha, không nói một lời.

Xe ngựa đến Hạ Nguyên thành, Liễu Quy Hải ngồi trên xe ngựa nói: “Đây là Hạ Nguyên thành.”

Trong giọng nói mang theo ngạo khí không dấu được.

Quân Trì vén rèm xe nhìn ra ngoài, chỉ thấy một tòa đại thành sừng sững, tường thành cao hơn mười trượng, nguy nga vô cùng, khiến người nhìn phải sợ hãi. Lúc này cửa thành mở rộng ra, người đi bộ và xe ngựa xếp hàng đi vào, ngoài cửa thành có phòng ốc chỉnh tề, có mấy gian hàng nhỏ, dù chỉ là bên ngoài, cũng mang theo sự phồn hoa.

Quân Yến cũng nhìn bên ngoài một chút, nhưng không cảm thấy hứng thú, rất nhanh lại lâm vào trong suy nghĩ của bản thân.

Sau khi xe ngựa vào thành, trong thành càng phồn hoa hơn nhiều, phòng ốc đều là ba bốn tầng cao, san sát nối tiếp nhau, trên phòng ốc còn có ánh sáng lưu động, mười phần đẹp mắt.

Mặc dù trong thành đông người, nhưng lại có xe ngựa chuyên dụng cho nên đi rất nhanh, thời gian trôi qua, đã dần đến gần Bắc thành, xa xa có một cái cổng chào lớn, bên trên khắc “Nguồn gốc Liễu gia”

Sau cổng chào, có vô số sân nhỏ và phòng ốc, thậm chí còn có một ngọn núi nhỏ sừng sững, mây trắng lượn lờ xung quanh, nhất phái tiên gia khí phái.

Liễu Quy Hải đã đến Tông gia không ít lần, lúc này nói với các con: “Đã đến Tông gia rồi. Ở đây, nhất định sẽ có quy tắc, nhớ phải chú ý.”

Quân Trì nhẹ nhàng gật đầu, Quân Yến chỉ ngăn người nhìn bên ngoài.

Xe ngựa của bọn họ dừng lại bên trong một tòa viện, lại thưởng lượng một phen, không để bọn họ đi đo đạc linh căn trước, mà được an bài bên trong sân, nói là phải đợi nhiều người khác đến cùng đo đạc.

Liễu Quy Hải biết muốn mở đại trận đo đạc linh căn không phải chuyện dễ dàng gì, chờ nhiều người khác đo cùng mới là bình thường, cũng không nói gì thêm, chỉ mang theo hai đứa nhỏ vào sân, vì muốn hai đứa con hảo hảo sinh hoạt ở đây, nên ông mang theo lễ vật ra ngoài xã giao.

Liễu Quân Trì dẫn theo đệ đệ, thoáng cái đã quen thuộc xung quanh, đêm đó Liễu Quy Hải trở về, nói với các con: “Ước chừng ngày mai sẽ đo đạc linh căn, còn có mấy hài tử của các chi trong Liễu gia, Tông gia cũng có mấy hài tử muốn đo.”

Ông cúi người, lấy một túi đựng đồ đưa cho Quân Trì, nói: “Lúc hai con đo đạc linh căn, ta không thể đi theo, ở đây có ba khối linh thạch trung phẩm, Quân Trì, đầu óc con thông minh như vậy, biết dùng thế nào đúng không?”

Quân Trì gật đầu: “Cha, người yên tâm đi, con biết rõ.”

Nói cho cùng Liễu Quy Hải là người làm ăn, trong mắt ông đương nhiên phải dùng tiền làm việc, ông vỗ vỗ bả vai hắn: “Ừ, có con, ta yên tâm.”

Rất nhanh đã tới ngày khảo nghiệm linh căn.

Buổi sáng hôm nay, Quân Trì và Quân Yến được người tới đón, dọn đến một cái sân nhỏ khác, Liễu Quy Hải cho người dẫn đường một ít, nên người này đối với cả hai thập phần khách khí.

Hai người đi đến sân, lúc cả hai ngồi xuống, trong phòng đã có bảy đứa trẻ ngồi hoặc đứng, nam có nữ có, nhỏ nhất cũng năm sáu tuổi, lớn nhất cũng mười một mười hai tuổi.

Vì vẫn còn là trẻ con, chỉ sợ ở nhà được cưng chiều quá, nên mang theo chút kiêu ngạo, lúc bắt đầu chẳng ai nói chuyện với ai, chỉ quan sát lẫn nhau.

Quân Yến ngoan ngoãn ngồi cạnh Quân Trì, mở to đôi mắt hắc lưu ly, nhìn chằm chằm một thiếu niên tuấn mỹ, bị Quân Yến nhìn chằm chằm mãi, liền hơi cau mày lại, bước đến gần hỏi: “Vì sao ngươi cứ nhìn ta hoài thế?”

Quân Yến không trả lời, Quân Trì không còn cách nào khác đành nói: “Vị ca ca này, thật xin lỗi, đệ đệ ta không hiểu chuyện, ngươi bỏ qua chớ trách.”

Đối phương nhìn Quân Trì, hừ một cái, nói: “Sao ngươi lại đen như vậy?”

Quân Trì cười trả lời: “Trời sinh như thế, ta nào có biện pháp.”

Xem ra đối phương không phải là người có tính tình xấu, liền ngồi bên cạnh hai người: “Ta là Liễu Ẩn ở Cảnh Dương thành, còn các người thì sao?”

Quân Trì trả lời: “Cảnh Dương thành là một tòa đại thành, Liễu gia ở nơi đó chỉ kém Tông gia một chút mà thôi, không nghĩ tới ca ca là Liễu gia ở Cảnh Dương thành. Ta tên Liễu Quân Trì, đệ đệ tên Liễu Quân Yến, chúng ta đến từ Liễu Thụ thôn, chỉ sợ ca ca đây chưa từng nghe qua nơi này, chỉ là một chỗ rất nhỏ.”

Quân Trì tuổi còn nhỏ, nính bợ lại rất khá, khiến Liễu Ẩn hết sức dễ chịu, nói: “Chính là Liễu Thụ thôn nơi có Liễu Huy Hải, tu sĩ nội môn của Ngọc Đài Môn phải không?”

Quân Trì không ngờ bá bá mình nổi danh như vậy, đáp: “Không ngờ ca ca cũng biết chuyện này, thật sự hiểu biết rộng rãi.”

Liễu Ẩn thoáng cái nở nụ cười, “Người nhỏ như vậy, cái miệng lại rất ngọt.”

Quân Trì cười cười trả lời: “Ta chỉ ăn ngay nói thật mà.”

Liễu Ẩn nhìn quanh phòng, giới thiệu cho Liễu Quân Trì mấy đứa trẻ bên trong, bất quá y rất kiêu ngạo, không thêm để ý mấy đứa trẻ này, chỉ nói: “Có bốn người ở Tông gia muốn đo linh căn, trong đó có hai đích tôn, chỉ là một kẻ do thiếp thất sinh ra mà thôi. Tông gia vốn luôn coi trọng huyết thống thuần khiết, nhân tài cũng nhiều, phải hảo hảo nhìn bốn người này thế nào mới được.”

Y nói xong, liền có người mang theo bốn đứa trẻ tiến vào, chính là bốn đứa trẻ trong Tông gia, hai nam hai nữ, bộ dáng cỡ bảy tám tuổi.

Bốn đứa trẻ này, đều mắt cao hơn đầu, chỉ nhàn nhạt liếc mắt một vòng qua những đứa trẻ khác trong phòng, rồi chả thèm nhìn nữa.

Lúc này có một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi từ bên trong đi ra, nói với bọn họ: “Chúng ta mau đi vào, bây giờ chính thức khảo nghiệm linh căn.”

Quân Trì bế Quân Yến xuống ghế, học những đứa trẻ khác thi lễ một cái, rồi cùng Liễu Ẩn đi vào bên trong.

Liễu Ẩn nói nhỏ với Quân Trì: “Người vừa nãy là Trúc Cơ kỳ.”

Quân Trì không biết tại sao Liễu Ẩn nhìn ra được, nhưng hắn không ngại lộ ra vẻ sùng bái với Liễu Ẩn.

Hoàn chương 4.

Thần:

Giải thích xưng hô một tí:

Về Quân Trì, ban đầu em là một con gà tro, nên mình xưng là nó. Khi biến thành người lại xưng bằng hấn ~

Truyện này thụ sẽ là hấn và công là y nhé.

Về Quy Hải, ban đầu mình xưng bằng hấn vì còn trẻ, bây giờ bốn mươi rồi mình sẽ xưng bằng ông ^^

5. Chương 5

Ở đằng sau có một gian phòng, gian phòng rộng lớn, chính giữa vẽ một pháp trận, mười đứa trẻ bị xếp đứng một bên, người trung niên nam nhân gọi bọn họ đến lúc này, trong tay cầm một quyển sách, điểm danh từng đứa nhỏ, thấy tất cả đều có mặt ở đây, mới bảo một người vô phòng mời năm vị trưởng lão ra.

Tuổi năm người có lớn có nhỏ, bốn nam một nữ, ánh mắt lợi hại thần sắc trầm tĩnh, vừa nhìn đã biết không kém.

Trận pháp có tổng cộng năm cạnh, năm người mỗi người chiếm một chỗ ngồi xếp bằng xuống, bên trong còn để linh thạch.

Liễu Ân bên cạnh nhỏ giọng nói: “Phải dùng năng lực ngũ hành mới có thể triển khai trận pháp đo đạc linh căn.”

Quân Trì rất cho y mặt mũi, gật đầu nói: “Ca ca, người biết thiệt nhiều.”

Liễu Ân hơi nhếch môi, có thể thấy y rất hưởng thụ sự sùng bái của Quân Trì.

Trận pháp rất nhanh mở ra, quân sự bắt đầu gọi tên từng người đứng trong trận pháp, người thứ nhất là một nữ tử Tông gia tên Liễu Tư Thiên, ước chừng khoảng bảy tám tuổi, thần sắc kiêu ngạo mười phần, chậm rãi đến gần trận pháp.

Quân Trì tỉ mỉ nhìn, thấy trận pháp trong nháy mắt phát ra hào quang lấp lánh, sau đó một vách tường hiện màu xanh biển và màu xanh da trời, màu xanh biển sáng hơn một tí, xanh lá thì có vẻ ảm đạm, quân

sự nói: “Song linh căn Thủy Mộc, Thủy căn làm chủ, qua.”

Quân Trì biết thế giới này xem Đơn linh căn là tốt nhất, Song linh căn đứng thứ hai, rồi theo thứ tự đến kém nhất là Ngũ linh căn, trên cơ bản, Ngũ linh căn chỉ xem như miễn cưỡng có thể tiến vào giới tu tiên, rất khó có thành tựu.

Liễu Tư Yến là Song linh căn, có vẻ cô nhóc đã biết trước, liền thoáng nở nụ cười, bước ra khỏi trận pháp.

Ngay sau đó là một nam hài tử Tông gia, là một Tam linh căn, nhưng vì có một cái sáng hơn, hai cái còn lại thì âm đậm, tư chất dù hạng trung cũng thuộc top đầu; Lại thêm một nam hài tử đến từ Tông gia, tên là Liễu Phong, Liễu Ấn nói hắn là con vợ lẽ của tộc trưởng, là song linh căn Kim Mộc, tương khắc, vốn không tốt, bất quá màu kim rất sáng, xanh lá lại nhạt nhẽo vô cùng, cho nên vẫn là tư chất thượng giai. Đứa nhỏ còn lại của Tông gia cũng là Song linh căn, thượng giai, như vậy, có thể thấy Tông gia huyết thống thuần khiết, sinh con nối dõi đều có thể tu tiên.

Đo đạc đệ tử Tông gia xong, mới đến lượt những chi kế, người đầu tiên được gọi tên là Liễu Ấn, thần sắc Liễu Ấn trầm ổn, đứng giữa trận pháp, trên tường lập tức hiện ra màu đỏ, bên cạnh còn có màu vàng âm đậm, quân sự nói: “Song linh căn Hỏa Thổ, Hỏa làm chủ. Qua.”

Liễu Ấn cười một cái, xem ra y đã sớm biết tư chất của mình.

Gọi thêm hai người nữa, một người không có linh căn, một người là Tứ linh căn, tư chất quá kém, Liễu Quân Yến được kêu tên ngay sau đó.

Quân Yến đứng cạnh Quân Trì, trông như sắp chán chết, lại như chìm vào suy nghĩ của riêng mình, Quân Trì đẩy y: “Quân Yến, mau đến đứng ở chỗ kia.”

Quân Yến nhìn hắn một cái, rồi mới đi tới, đứng giữa trận pháp, trận pháp vừa khởi động, bên vách liền hiện ra màu đỏ tươi, màu sắc quá mức thuần khiết điểm lệ, tưởng như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Cảnh tượng khiến tất cả mọi người trong phòng phải giật mình, chỉ mình Liễu Quân Yến ngơ ngác nhìn hắn, còn hỏi: “Ca ca, xong chưa?”

Quân Trì biết đây là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, trong lòng thập phần vui mừng.

Quân sự kia cũng nở nụ cười: “Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, Liễu gia mấy trăm năm nay chưa xuất hiện Đơn linh căn rồi. Quá tốt.”

Quân Yến không thèm để ý nữa, trực tiếp đi ra khỏi trận pháp đến bên cạnh ca ca mình.

Năm trưởng lão khởi động trận pháp cũng rất vui mừng, nở nụ cười, mặt khác, mấy đứa trẻ còn lại thì nhìn Quân Yến, có yêu thích có ngưỡng mộ, cũng có kính sợ, có đổ kị, Quân Yến hoàn toàn không nhìn bọn họ, căn bản không rảnh mà để ý.

Quản sự kia gọi tên Quân Trì, lúc Quân Trì định đi vào bên trong trận pháp, Quân Yến liền kéo hắn không muốn hắn đi, Quân Trì dở y hai câu, y mới chịu buông ra, Quân Trì nghĩ mình cũng là con của Chu Tước, chắc cũng có Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, không nghĩ tới khi phát động trận pháp, các mặt vách không có phản ứng gì, quản sự nhàn nhạt nói: “Không có linh căn.”

Quân Trì sửng sốt một hồi, kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế?”

Quản sự kia chỉ nói: “Mau đi xuống.”

Quân Trì chần chờ không động, “Có thể thử thêm một lần hay không?”

Quản sự lại nói: “Thử lại cũng không khác gì, không có linh căn.”

Quân Trì đang đi xuống, bên vách xuất hiện một ít biến hóa, dần dần có màu sắc, Quân Trì liền nói, “Nhìn kìa, có linh căn.”

Quản sự lại nhìn một lần, quả thật có màu sắc, bất quá màu sắc loạn thành một đoàn, ông phân biệt một hồi rồi nói: “Đây là Ngũ linh căn, trên cơ bản là phế, hạ cấp, mau xuống đi.”

Quân Trì không giằng co ở lại bên trong nữa, vừa đi tới chỗ Quân Yến, Quân Yến lập tức kéo hắn hỏi: “Ca ca, ngươi không vui ư?”

Quân Trì lắc đầu, nói: “Không sao đâu.”

Liễu Ân tiến đến nói: “Không ngờ đệ đệ ngươi tư chất xuất chúng như thế, tuy ngươi là Ngũ linh căn, nhưng vẫn có thể tu luyện mà, đừng nản chí.”

Quân Trì cảm ơn y, không nói gì thêm, hắn quả thật bị đả kích, lúc trước cha có kể lúc hắn còn trong trứng, mẹ từng đoán hắn sinh ra kém cỏi, hắn còn chưa tin, bây giờ thì tin rồi.

Mặc dù chịu đả kích, nhưng Quân Trì không khó chịu lắm, nghĩ mình vẫn còn tu luyện được, với lại Quân Yến là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, kỳ tài tu tiên tuyệt đỉnh, hắn nên vì Quân Yến mà cảm thấy vui vẻ mới đúng.

Sau khi tất cả mọi người đo đạc xong, quản sự và các trưởng lão phát động trận pháp liền kêu bọn họ đến đứng cùng một chỗ, ai không có linh căn thì bị đưa về nhà, có linh căn, thì căn cứ theo tư chất mà an bài tu hành.

Một trưởng lão đi thẳng tới trước mặt Quân Yến, nói: “Liều Quân Yến, ngươi là Đơn linh căn, hãy theo ta tu hành đi, ba năm sau Ngọc Đài Môn mở cuộc khảo nghiệm nhập môn, dựa vào Đơn linh căn, ngươi đương nhiên có thể tiến vào, tiền đồ về sau không thể đo lường được.”

Nhưng Quân Yến chỉ nhìn ông một cái, liền trốn sau lưng Quân Trì, cũng chẳng trả lời lại.

Thấy trưởng lão tỏ vẻ lúng túng, Quân Trì đành giải thích: “Đệ đệ có hơi sợ người lạ.”

Trưởng lão liền nói: “Về sau cứ đi theo ta đi, rồi từ từ cũng quen.”

Quân Yến liền nói: “Ta không muốn theo người, ta muốn ca ca.”

Quân Trì đành vỗ vỗ tay Quân Yến, “Quân Yến, chớ nói nhảm.”

Quân Yến tức giận lớn tiếng nói: “Ta muốn ca ca!”

Tất cả mọi người đều bị giọng nói lớn tiếng của y hấp dẫn lực chú ý, nhìn qua, Quân Yến không để ý tới mọi người, chỉ trừng to đôi mắt, thoát nhìn có vẻ tức giận.

Tư chất Song linh căn đều được trưởng lão mang tới Đông viện tu luyện, Tam linh căn thì tới Bắc viện tu luyện, Tứ linh căn vì tuổi còn nhỏ, tạm thời cho về, mấy năm sau lại đến.

Chỉ còn lại mỗi Quân Trì, quản sự tới hỏi hấn: “Ngươi là Ngũ linh căn, trên cơ bản chẳng có tác dụng gì, ngươi muốn ở lại làm tạp dịch hay trở về nhà?”

Quân Trì còn chưa trả lời, Quân Yến đã nói: “Ca ca ta rất hữu dụng, ta muốn ca ca!”

Quân Trì nhìn về phía quản sự, nói: “Ta có thể ở lại chiếu cố đệ đệ hay không? Các người cũng thấy đó, đệ đệ không rời ta được.”

Hấn nói xong, cười cười với mấy trưởng lão, trưởng lão muốn nhận Quân Yến liền trả lời: “VẬY ĐI, CỨ LƯU LẠI LÀM TẠP DỊCH CHIẾU CỐ ĐỆ ĐỆ.”

Quân Trì nhẹ nhàng thở ra, lại nói cảm ơn với trưởng lão.

Khảo nghiệm linh căn chấm dứt, Quân Trì và Quân Yến có thể về chào tạm biệt Liễu Quy Hải, sau đó sẽ được an bài tới nơi ở khác.

Mang theo Liễu Quân Yến trở về sân nhỏ, Liễu Quy Hải đang đợi hai người, vừa thấy cả hai, liền vui mừng

hỏi: “Thế nào?”

Quân Trì nói: “Quân Yến là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, đã được Liễu Vi Chân trưởng lão thu nhận.”

Liễu Quy Hải cao hứng nói: “Liễu Vi Chân là Trúc Cơ viên mãn tu sĩ, ở Tông gia cũng có chút năng lực, Quân Yến ở với ông ta cũng là cơ hội tốt.”

Nói xong lại trông chờ nhìn Quân Trì: “Còn con, thế nào?”

Quân Trì có hơi không được tự nhiên nói: “Cha, con là Ngũ linh căn.”

Liễu Quy Hải ngây ngốc một hồi, vẻ mặt không thể tin như Quân Trì ban nãy, ông không cách nào tin nổi: “Ngũ linh căn?”

Quân Trì gật đầu: “Đúng ạ, con xin quản sự, cho con làm tạp dịch đi theo cạnh Quân Yến, Quân Yến không rời con được, con sẽ ở bên cạnh chiếu cố y.”

Liễu Quy Hải khó khăn lắm mới trấn định lại, “Sao con là Ngũ linh căn được, không phải con nên là Hỏa linh căn sao?”

Quân Trì thoáng nở nụ cười; “Cha, không sao đâu, Ngũ linh căn cũng có thể tu luyện được mà.”

Liễu Quy Hải than thở một hồi, chỉ đành an ủi con lớn vài câu.

Bởi vì hôm sau Quân Trì phải mang theo đệ đệ đến biệt viện, cho nên Liễu Quy Hải nói chuyện với Quân Trì suốt buổi tối, bởi vì đứa con nhỏ ngốc quá, dù linh căn xuất chúng, nhưng ông không có cách nào mang mọi chuyện giao phó cho y.

Liễu Quy Hải lấy một sợi dây chuyền luôn qua chiếc nhân đeo lên cổ Quân Trì, buồn bã nói: “Đây là di vật của mẹ con, bên trên có cấm chế, ta không thể mở ra, cho nên không biết bên trong có gì, nếu con và Quân Yến có thể mở ra, kế thừa thứ bên trong, nhưng cái này vô cùng quý trọng, tuyệt đối không thể để người khác thấy, bất lợi cho các con.”

Quân Trì gật đầu đáp ứng.

Liễu Quy Hải lại lấy ra một túi trữ vật mà phàm nhân cũng có thể dùng, đưa cho Quân Trì: “Đây là hỏa bồn mà mẹ các con để lại, nàng nói nếu như bị thương thì tắm trong đó, có thể chữa thương, ta không biết có phải thật không, các con hãy giữ lấy.”

Quân Trì nhận lấy.

Sau đó Liễu Quy Hải lại cầm một túi đựng đồ đưa cho hắn, nói: “Trong này có ít linh thạch và vàng bạc của người phạm, con ở Tông gia, lại mang theo đệ đệ, sẽ có lúc hữu dụng, cứ cầm theo.”

Ông còn dặn dò, nói nếu sau này hắn gặp Liễu Huy Hải bá bá, thì phải nghe theo lời của Liễu Huy Hải, có người chiếu cố, sống sẽ dễ dàng hơn.

Quân Trì hết sức cảm động, cả đêm cơ hồ không ngủ được.

Ngày hôm sau, Liễu Huy Hải và hai huynh đệ đứng trong sân nhỏ, Quân Yến không tim không phổi, cũng không biết thương tâm, chỉ có Quân Trì hốc mắt đầy nước, vẫy tay từ biệt cha.

...

Cứ như vậy, Quân Trì mang theo mấy bộ quần áo và rương chứa sách, sau đó dẫn đệ đệ đến nơi ở mới.

Nơi này ở phía Đông Liễu gia, Liễu gia chiếm diện tích vô cùng lớn, diện tích hầu như cỡ nửa cái thành trì, sau lưng là một dãy núi, sân nhỏ phía Đông ở dưới chân núi, khoảng cách mỗi sân nhà cũng hơi xa, bởi vì Quân Yến phải đi theo Vi Chân trưởng lão tu hành, khoảng cách với Vi Chân trưởng lão cũng không xa lắm, sau khi dọn đến, mới phát hiện Liễu Ấn cũng ở đây, chỉ là người ở Tây phòng, người ở Đông phòng.

Dàn xếp tốt mọi chuyện, Liễu Chân Minh là nô bộc an bài cho Liễu Ấn đến gọi Quân Trì đi lấy đồ ăn cho chủ tử.

Quân Trì dùng hết khí lực mới khiến Quân Yến không đi theo mình, để y ở lại trong phòng, sau đó hắn cùng Liễu Chân Minh ra ngoài.

Liễu Chân Minh là một thiếu niên mười sáu tuổi, so với Quân Trì lớn hơn không ít, hắn thấy Quân Trì mặc dù rất đen, nhưng tướng mạo đẹp dễ thần sắc nhu hòa, Quân Trì cũng biết cách nói chuyện, vì vậy khiến hắn hứng thú muốn giao lưu: “Người tới làm nô bộc cho đệ đệ mình à?”

Quân Trì nói: “Đúng vậy, đệ đệ từ nhỏ đã thích bám theo ta, rời đi không được.”

Liễu Chân Minh nói: “Người thế cũng tốt, đệ đệ sẽ không đối xử tệ bạc với người. Chủ tử trước đó của ta, tính tình quá kiêu ngạo, thường xuyên hét tới hét lui, hơn nữa còn trực tiếp đánh mắng ta.”

Quân Trì cười bảo: “Ta thấy tính tình huynh trưởng Liễu Ấn cũng hảo, chắc hẳn về sau sẽ tốt hơn.”

Liễu Chân Minh đáp: “Hy vọng là thế.”

Quân Trì lại hỏi: “Vậy sao ngươi lại không đi theo chủ tử trước nữa, hắn ta ở đâu?”

Liễu Chân Minh nhìn xung quanh một hồi, xác định không có người mới nói: “Tư chất hắn ta rất tốt, là nhân tài hiếm gặp mấy chục năm nay, mới mười tám tuổi đã tu luyện lên Luyện Khí tầng chín, chẳng qua lúc đi tiểu bí cảnh, thì gặp chuyện, chết ở trong không ra được. Vì vậy mới phải ta tới chỗ Liễu Ẩn hầu hạ.”

Quân Trì kinh ngạc một lát: “Tiểu bí cảnh?”

Sách Liễu Quy Hải đưa hắn có nói tiểu bí cảnh là gì, ước chừng giống với một không gian khác.

Liễu Chân Minh gật gật đầu: “Đúng vậy, bất quá tình huống cụ thể thế nào thì ta không biết.”

Quân Trì không hỏi nhiều, chẳng qua ý mình tuổi còn nhỏ, liền miệng ngọt nhờ hắn chỉ bảo mình nhiều hơn, tránh khỏi chuyện người mới phạm phải sai lầm.

Hắn mới chín tuổi, nhưng may là khí lực cũng khỏe, cầm lấy thẻ bài đi nhận vật phẩm cần thiết, lại tới phòng ăn lấy thức ăn, thức ăn toàn linh cốt linh thực, rất nhiều linh khí, lúc trước ở nhà cũng không thể ăn thường xuyên như vậy.

Không chỉ chủ tử được ăn cái này, mà nô bộc bọn họ cũng có thể ăn, giờ Quân Trì mới hiểu tại sao Liễu Chân Minh cam chịu bị chủ tử mắng chửi cũng không rời khỏi Liễu gia, ở đây làm nô bộc, thu được không ít tài nguyên, so với bên ngoài thì nhiều hơn.

Quân Trì rất chăm chỉ, sau khi mang đồ về cất kỹ, lại lấy thức ăn từ trong hộp đựng ra, ngồi ăn cùng Quân Yến.

Thức ăn làm từ linh thực, tuy linh khí dư thừa, nhưng vì nấu cơm tập thể, cho nên mùi vị không được ngon, Quân Yến quyết định không muốn ăn, Quân Trì đành mắng y vài câu: “Bây giờ chúng ta không phải ở nhà, đệ chớ kiếng ăn, mau mau ăn hết đồ ăn đi.”

Mặc dù Quân Yến không vui, nhưng vẫn nghe theo lời hắn.

Chờ Quân Yến ăn xong rồi ngủ trưa, Quân Trì lại dọn chén đĩa bỏ vào hộp đựng, tìm Liễu Chân Minh đi đến phòng ăn, Liễu Ẩn thấy Quân Trì, liền phân phó Liễu Chân Minh: “Quân Trì còn nhỏ, ngươi nhớ chiếu cố hắn.”

Liễu Chân Minh ngoan ngoãn đáp ứng.

Quân Trì là đứa nhỏ khiến người ta cảm thấy vui vẻ, tính tình Liễu Chân Minh không tệ, hai người rất nhanh đã giao hảo, cười cười nói nói đến phòng ăn, nửa đường đụng phải hai kẻ khác.

Trong đó có thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, và một cô nương mỹ mạo cũng mười lăm mười sáu, hai người nhìn có vẻ ương ngạnh, cô nương kia nói với Liễu Chân Minh, “Hừ, thật xui xẻo, lại gặp ngay cái thứ sao chổi. Trước đó người khác chết Liễu Vi thiếu gia, bây giờ còn ai dám để người hầu hạ nữa.”

Mặt Liễu Chân Minh đỏ tới tận mang tai: “Liễu Vi thiếu gia chết có liên quan gì tới ta, sao người lại ngậm máu phun người.”

Đối phương chợt một tiếng, thấp giọng nói: “Là bị người khác chết, người còn dám ngụy biện, Liễu Vi thiếu gia là nhân tài trăm năm khó thấy, cứ như vậy chết đi, đều tại thứ sao chổi người!”

Nói xong, còn không khách khí lấy một cái trường tiên ra, trên trường tiên lơ lửng mang theo màu tía, là một pháp khí thuộc tính Hỏa.

Nàng quát về phía Liễu Chân Minh, Liễu Chân Minh không có cách nào, đành phải xoay người bỏ chạy, trong miệng la lớn, “Trình Tử Nga, người chớ có khinh người quá đáng như vậy.”

Trình Tử Nga nói: “Cái tên sao chổi này, chỉ biết chạy trốn, sao không để cho bà đây quát chết người; Hoặc người về nói với chủ tử mới, cho y biết người đã khắc chết Liễu Vi, xem y có còn dùng người hay không.”

Quân Trì cảm thấy cái người Trình Tử Nga này thật sự quá phận, nhưng hắn không muốn cãi nhau âm ỉ với người ta, với lại hắn còn nhỏ, không có năng lực bảo vệ mình, cho nên chỉ có thể bỏ chạy giống như Liễu Chân Minh.

Trình Tử Nga đuổi không kịp Liễu Chân Minh, liền quát roi về phía sau Quân Trì, Quân Trì chỉ nghe thấy tiếng vút của roi, nghĩ rằng đau đớn sắp tới, không ngờ cái kia vừa tiếp xúc với hắn, đã bị bắn ngược trở lại, không chỉ không thương tổn tới hắn, Trình Tử Nga còn bị phản lực té trên mặt đất, thiếu niên đi theo nàng vô cùng kinh ngạc chạy lại đỡ, hỏi: “Tử Nga tiểu thư, người không sao chứ?”

Trình Tử Nga đứng lên khỏi mặt đất, khiếp sợ nhìn Quân Trì, Quân Trì đối với chuyện vừa xảy ra vẫn chưa tiêu hóa xong, trong lúc nhất thời liền tranh thủ thời gian chạy tới cạnh Liễu Chân Minh.

Trình Tử Nga trầm mặt muốn đi qua, lúc này lại có một thiếu niên tới, thấy Trình Tử Nga thì nói: “Tử Nga biểu muội, sao người lại ở đây?”

Đây là một thiếu niên áo tím, cả người lộ ra vẻ quý phái, khi chất Thanh Hoa mười phần cao quý, mặc dù bộ dạng chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng vừa nhìn đã biết chẳng phải người bình thường.

Trình Tử Nga phỉ phỉ bụi bặm trên người, nói với thiếu niên: “Biểu ca hảo, ta chỉ đi một chút liền trở về.”

Nói xong, nàng mang theo thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi kia rời đi.

Thiếu niên áo tím đến trước mặt Liễu Chân Minh nói: “Tử Vi chết, không liên quan tới ngươi, về sau nếu nàng còn khi dễ ngươi, thì mau bẩm báo quản sự.”

Liễu Chân Minh thi lễ một cái: “Đa tạ thiếu gia, nô tài nhớ kĩ.”

Liễu Kiêu nhìn về phía Quân Trì hỏi: “Ngươi tên gì? Là nô bộc mới được chọn vào à?”

Quân Trì trả lời: “Nô tài tên Liễu Quân Trì, mới đến.”

Liễu Kiêu thoáng nhếch mi, “Ngươi chính là ca ca của Liễu Quân Yến, tư chất Đơn linh căn thuộc tính Hỏa?”

Quân Trì không ngờ đệ đệ của hắn nổi danh đến vậy, theo quy củ trả lời: “Dạ thiếu gia, đúng vậy.”

Liễu Kiêu nói: “Vậy lúc này ngươi né khỏi Đằng Tiên của Liễu Tử Nga thế nào?”

Quân Trì sửng sốt một chút, giả bộ u mê ngơ ngác nhìn Liễu Kiêu: “Né thế nào chứ? Lúc này ta chỉ chạy đi, sau đó thì tránh được.”

Liễu Kiêu nhìn chằm chằm Quân Trì một hồi, phát hiện đôi mắt hắn vừa đen vừa sáng lại đơn thuần, hơn nữa tuổi cũng nhỏ, liền khoát tay cho hắn và Liễu Chân Minh rời khỏi.

Sau khi trả đồ lại cho phòng ăn, Liễu Chân Minh mới nhỏ giọng nói với Quân Trì ngọn nguồn, cái người tên Liễu Tử Nga kia là cháu gái của Tông gia chủ, từ nhỏ đã tu luyện ở Liễu gia, nàng là một trong số những người theo đuổi Liễu Vi, sau khi Liễu Vi chết, nàng vẫn tìm Liễu Chân Minh gây phiền toái cho hả giận, mà Liễu Kiêu là con trai tộc trưởng, mặc dù mới mười lăm tuổi đã là Luyện Khí viên mãn, chỉ chờ Trúc Cơ. Là thiên tài số một ở Liễu Gia, bất quá chỉ là Song linh căn Kim Thổ, so với thiên tài Đơn linh căn thuộc tính Hỏa còn kém hơn một bậc.

Liễu Chân Minh nói câu sau vô cùng tự nhiên, có ý nịnh nọt, nghĩ tới Quân Yến là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa quả thật rất mạnh, bằng không sao chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tất cả người có địa vị ở Liễu gia đều biết chuyện này.

Hoàn chương 5.

Thần: Có cảm giác như chương sau lại dài hơn chương trước T.T

6. Chương 6

Quân Trì đi theo Liễu Chân Minh, ước chừng đã nhớ kỹ những việc mà một nô bộc cần làm, thật ra cũng không có gì phức tạp, chỉ cần chiếu cố tốt cơm áo chủ tử là được, thời gian còn lại, có thể tự mình tu hành.

Chẳng qua Quân Yển mặc dù là thiên tài Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, nhưng y thật sự rất ngốc, Quân Trì vô cùng hoài nghi y có biết tu tiên là cái vật gì hay không, nhưng y hết ăn lại ngủ, chẳng có thời gian suy nghĩ đâu.

Ngày đầu tiên là để người mới thích ứng hoàn cảnh, Quân Trì vẫn còn lo vị biểu tiểu thư Trình Tử Nga đến gây phiền toái, về sau mới phát hiện căn bản không có chuyện này, Liễu Chân Minh cũng nói, mặc dù tính cách Trình Tử Nga táo bạo, bởi vì Liễu Vi chết mà càng trở nên khó lường, nhưng nàng lấy tu hành làm trọng, nếu không phải vừa vụng vụng Liễu Chân Minh nên tiện tay dạy dỗ hần, thì nàng rất ít khi chủ động tìm phiền toái.

Nếu Liễu Chân Minh đã nói thế, thì Quân Trì cũng yên tâm.

Rạng sáng ngày thứ hai, có một thanh niên gương mặt bình thường hơn hai mươi tuổi đến biệt viện tìm Quân Yển, Quân Yển vẫn còn đang ngủ, Quân Trì hảo hảo tiếp đãi thanh niên, thanh niên hỏi, “Quân Yển thiếu gia đâu rồi?”

Ngữ khí và xưng hô của hần đều mang theo vẻ kính trọng, Quân Yển chỉ mới bảy tuổi, vốn không đảm đương nổi sự kính trọng của một thanh niên hai mươi tuổi, nhưng nghĩ lại y không chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, mà còn là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa.

Quân Trì trả lời: “Đệ đệ vẫn còn đang ngủ, xin hỏi vị đại ca này, có chuyện gì không, ta lập tức gọi y dậy.”

Thanh niên nói: “Gia chủ đang ở Hạc Minh Đường triệu kiến, bảo y qua đó.”

Quân Trì gật đầu, chiêu đãi hần ngồi xuống uống trà, sau đó nhanh chóng chạy về phía phòng ngủ, vớt Quân Yển từ trên giường dậy, kiểm quần áo cho y mặc, lấy tay bóp bóp mặt y, đem y từ trạng thái chìm trong giấc ngủ say ngơ ngác tỉnh dậy, “Quân Yển, mau dậy đi, gia chủ triệu kiến người.”

Quân Yển bậm môi, mắt hững nói: “Ta không muốn đi.”

Quân Trì đã mặt đỏ cho y xong, đưa tay nhéo nhéo mặt y: “Đi cho ta.”

Quân Yển giang tay đòi ôm, Quân Trì đành ôm y rồi đặt lên ghế, mặc dù Quân Yển nhỏ hơn hần hai tuổi, lại giỏi ăn giỏi ngủ, hầu như cao gần bằng Quân Trì, may trời sinh Quân Trì có thần lực, sức khỏe tốt, đem y ôm tới ôm lui kéo tới kéo lui cũng không mệt mỏi, Quân Trì đã quen chiếu cố Quân Yển, lưu loát chải tóc cho y, lấy khăn lau mặt mày và bả vai, rồi mang giày cho y, chuyện khác thì không cần làm nữa, sau đó dắt tay y ra khỏi phòng ngủ.

Quá trình chuẩn bị cho Quân Yến, thời gian chỉ tốn một chén trà nhỏ.

Thanh niên vẫn còn uống chén linh trà kia, Quân Trì đã đẩy Quân Yến đến trước mặt hắn, nói: “Làm phiên đại ca, đây chính là đệ đệ ta Liễu Quân Yến, xin hãy dẫn y đi.”

Đây là lần đầu tiên thanh niên thấy thiên tài Đôn linh căn, cho nên rất cung kính thi lễ với Quân Yến, nói: “Quân Yến thiếu gia, chúng ta đi thôi.”

Quân Yến không đi, chỉ đứng ở nơi đó.

Quân Trì khều y một cái, cũng không có động tĩnh.

Quân Trì thấy hắn trông rối rắm, đẩy nhẹ y một cái nói: “Theo sát vị đại ca này nha, lát nữa gia chủ hỏi người cái gì, người phải trả lời thật tốt, nhớ chưa?”

Quân Yến bị hắn đẩy không tiến lại thụt lùi, đi ra phía sau lưng Quân Trì, miệng còn nói: “Ta muốn ở với ca ca, ta không đi đâu.”

Quân Trì rất giận, lại đẩy y, “Ta đâu thể lúc nào cũng theo bên cạnh người được, người đã trưởng thành, phải tự mình làm chút chuyện.”

Quân Yến lớn tiếng phản bác: “Không muốn!”

Quân Trì giơ tay lên làm bộ muốn đánh y: “Giờ người có nghe lời hay không, nếu không ta đánh người đó.”

Quân Yến trợn to hai mắt nhìn hắn, không nói gì, thế nhưng vẫn kiên cường không chịu thay đổi.

Người thanh niên trợn mắt há mồm nhìn, sau đó mới nhớ thiên tài Hỏa linh căn dù sao chỉ mới bảy tuổi, lúc này tâm mới bình khí lại, nghĩ chắc đứa trẻ này bị cưng chiều quá mức, cho nên mới không nghe lời như vậy.

Quân Trì và Quân Yến giằng co trong phòng một hồi, Quân Yến tuyệt không nghe khuyên bảo, thanh niên kia cũng không kiên nhẫn được nữa, đành phải dẫn cả Quân Trì đi theo.

Thời điểm đi trên đường, Quân Trì vẫn còn dạy dỗ Quân Yến, “Người có thể nghe lời một tí hay không, ta không thể đi theo người mãi được. Người đã bảy tuổi rồi, phải học cách tự lập.”

Quân Yến mất hứng buồn bực, vẻ mặt ngây thơ, còn có chút tội nghiệp.

Quân Trì thấy y bị hấn giáo huấn mà ử rữ cả người, cảm thấy thương thương, dù sao y vẫn còn nhỏ, mới bảy tuổi, một đứa nhỏ bảy tuổi có thể làm gì, vừa lên tiểu học, vẫn ngủ cùng cha mẹ, ăn cơm còn phải nhắc, đi vệ sinh cũng phải có thầy cô dẫn đi...

Quân Trì vươn tay sờ sờ đầu y, “Được rồi, đừng có trưng bộ dạng này ra nữa, ta sẽ ở bên cạnh người chiếu cố người, chẳng qua đôi khi, có mấy chuyện người phải tự mình làm, nhớ nghe lời, có được không?”

Quân Yến nghiêng đầu nhìn hấn, không gật đầu, nhưng thần sắc có vẻ tốt hơn.

Hạc Minh Đường không quá xa, hơn nữa bọn họ đi khá nhanh, không bao lâu đã đến.

Thanh niên bảo Quân Trì và Quân Yến đợi bên ngoài, rồi đi thông báo, một lát sau có quản sự gọi Quân Yến tiến vào, Quân Yến kéo kéo tay Quân Trì muốn hấn đi với mình.

Quản sự khó hiểu nhìn hai huynh đệ, sau đó bảo cả hai tiến vào.

Đại điện Hạc Minh Đường không nhỏ, ngồi trên chủ vị là một trung niên nam nhân nho nhã cỡ ba mươi bốn mươi tuổi, dung mạo nam nhân với Liễu Kiêu mới gặp hôm trước có chút tương tự, ngoài chủ vị ra, bên dưới còn có sáu người ngồi, bao gồm cả Liễu Vi Chân trưởng lão thu Liễu Quân Yến.

Thấy hai đứa nhỏ cao gần bằng nhau tiến vào, gia chủ Liễu Thắng Hải liền hỏi: “Ai là Liễu Quân Yến?”

Quân Yến mặt bánh bao bình tĩnh không trả lời, Quân Trì dắt tay Quân Yến thi lễ, “Quân Trì Quân Yến bái kiến gia chủ, bái kiến các vị trưởng lão, ta là Quân Trì.” Rồi chỉ Quân Yến: “Y là Quân Yến. Mặc dù đệ đệ là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, tư chất thượng giai, nhưng tuổi y quá nhỏ, lúc ở nhà cũng không hay nói chuyện, ta sợ y không thể trả lời câu hỏi, nên đành phải đi theo, kính mong gia chủ và các vị trưởng lão thứ lỗi.”

Liễu Thắng Hải nở nụ cười, không biết có ý gì, nhẹ nhàng gật đầu, trông rất hòa ái, cũng không chê Quân Trì không hiểu quy củ, ngược lại tán thưởng hấn: “Tuổi người còn nhỏ, mồm miệng lại rõ ràng, không tệ.”

Quân Trì vội vàng khiêm tốn nói cảm ơn.

Liễu Thắng Hải quay sang nói với Liễu Vi Chân: “Vi Chân, người tu luyện Hỏa công pháp, mang theo y không có gì không ổn? Hiện nay Liễu gia chúng ta, ở trong Ngọc Đài Môn thường bị mấy nhà khác áp chế, bây giờ xuất hiện Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, đến khi tiến vào Ngọc Đài Môn, cũng xem như góp một phần lực.”

Liễu Vi Chân liền nói: “Ta xin nói thẳng, y là Đơn linh căn hiếm thấy, đã trăm năm rồi Ngọc Đài Môn không xuất hiện linh căn như vậy, y tiến vào Ngọc Đài Môn là chuyện chắc chắn, chẳng qua, ta thấy y dù là Đơn linh căn, nhưng không biết ngộ tính thế nào.”

Xem ra hình ảnh Quân Yến gốc gốc đã xâm nhập vào trong lòng mọi người, khiến Liễu Chân Vi hoài nghi chỉ số thông minh của y, Quân Trì sợ đệ đệ không được coi trọng, liền nói: “Xin trưởng lão minh giám, mặc dù Quân Yến không thích nói chuyện, nhưng lại có linh tính, bình thường, lúc ở nhà đến lúc ở trường, chỉ một cần nói một câu liền nhớ ngay.”

Người bên trong điện đều nhìn hai huynh đệ, Liễu Thăng Hải cười một tiếng, nói: “Hôm nay đến thế thôi, mọi người đã thấy rồi, sau này như thế nào, cứ từ từ mà tính.”

Quân Trì nắm tay Quân Yến ra khỏi Hạc Minh Đường, Quân Trì đang tận tình khuyên bảo đệ đệ nên nói ngọt một tí, thì nô bộc của Liễu Vi Chân trưởng lão đến gọi hai người tới Vi Chân Đường, Quân Trì vội vàng đáp ứng, dẫn Quân Yến đi qua.

Đến Vi Chân Đường, Liễu Ấn đã ở đó, Liễu Vi Chân trưởng lão ngồi trên bồ đoàn ở thượng vị, sau khi Quân Trì kéo Quân Yến xuống hành lễ, ông bảo hai người ngồi trên bồ đoàn bên kia, ông đã hoàn toàn xem Quân Trì là người phát ngôn của Quân Yến, ngay cả lúc truyền cho đệ tử công pháp cũng không đuổi hẳn ra ngoài.

Liễu Vi Chân khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, tướng mạo gầy gò, ánh mắt thông thấu: “Sau này cả hai đều tu hành công pháp thuộc tính Hỏa, ta vừa vặn là tu sĩ thuộc tính Hỏa, có thể dạy dỗ các người. Bất quá các người không cần bái ta làm sư, ta chỉ là người dạy các người công pháp cơ bản nhất, sau này khi các người vào Ngọc Đài Môn, Ngọc Đài Môn sẽ giao công pháp tốt hơn cho các người, nếu may mắn các người sẽ được trưởng lão Ngọc Đài Môn thu làm đệ tử, đó là cơ duyên của các người, phải hảo hảo quý trọng nó.”

Liễu Vi Chân nói “hai người”, Quân Trì biết ông không nói mình, nên cũng chẳng để tâm.

Quân Yến nghe ông nói chuyện, không có phản ứng gì, ngược lại Liễu Ấn thu hồi vẻ kiêu ngạo, rất chú tâm lắng nghe.

Qua lời dạo đầu, Liễu Vi Chân mới bắt đầu nói tới chuyện tu tiên, gì mà toàn một đồng chi hồ giả dã*, tóm lại là phải kiên cường chăm chỉ khắc khổ luyện tập không sợ khó khăn, Quân Trì nghe mà muốn ngủ gà ngủ gật, hướng chi Quân Yến, chờ ông nói đại khái xong, mới lấy sách ra, đưa một bộ cho Liễu Ấn, một bộ cho Quân Yến, Quân Yến vươn tay cầm lấy, không khiến Quân Trì khó xử.

(*) chỉ những người học cao hiểu rộng, bụng mang một bồ sách mở mồm ra là dùng cách nói chữ khiến những người chung quanh không hiểu nổi. Nguồn

Liễu Vi Chân nói: “Đây là ba quyển công pháp gồm Dẫn Khí bí quyết , Ngự Hỏa bí quyết , Thanh Tâm quyết , là công pháp chủ yếu nhất khi luyện khí, Dẫn khí bí quyết chỉ cách dẫn linh khí vào cơ thể như thế nào, Thanh Tâm quyết thì hỗ trợ, Ngự Hỏa bí quyết là công pháp cơ bản nhất của tu sĩ thuộc tính Hỏa, chờ học thành Dẫn Khí, mới tu luyện được. Các người trước tiên về xem Dẫn Khí bí quyết và Thanh Tâm quyết, có chỗ nào không hiểu thì tới Vi Chân Đường tìm ta. Ba quyển công pháp này không thể truyền ra ngoài, phải ghi nhớ.”

Liễu Ẩn cất kỹ sách nói cảm ơn, Liễu Vi Chân chuyển hướng Quân Trì, nói: “Đệ đệ ngươi tu hành, giao cho người chăm nom, ngươi là Ngũ linh căn, trong người cũng có Hỏa linh căn, vẫn tu hành công pháp thuộc tính Hỏa được, sách này ngươi có thể xem, mau dẫn đệ đệ ngươi tu luyện đi.”

Quân Trì vội vàng nói cảm ơn.

Liễu Vi Chân dặn dò xong, liền bảo bọn họ trở về, nhớ kỹ nội dung trong sách, hôm sau đến tỉnh thất bên trong Vi Chân Đường tu luyện.

Từ Vi Chân Đường trở lại bên trong viện, Liễu Ẩn không nói nhiều với hai huynh đệ, đã tự vào phòng nghiên cứu rồi.

Quân Trì và Quân Yến vừa dùng cơm trưa xong, Quân Yến đã muốn bò lên giường ngủ, bị Quân Trì la mắng dẫn đi rửa mặt một phen, sau đó cả hai ngồi trong phòng, Quân Trì đưa Thanh Tâm quyết cho Quân Yến, muốn y đọc hết nội dung bên trong.

Quân Yến mặc dù nhìn hơi ngốc, nhưng quả đúng như lời Quân Trì nói, y quả thực là thiên tài, từ khi biết đọc sách biết chữ, chỉ cần nhìn qua một lần sẽ không quên, bây giờ Quân Trì bảo y đọc, y liền cầm sách lên mà đọc.

Mặc dù Thanh Tâm quyết nghe qua tên thì giống giảng cách bài trừ tạp niệm, nhưng phần ban đầu lại nói về một ít thứ thông thường trong giới tu tiên.

Ví dụ như thiên địa to lớn, vũ trụ bao la, Tu Tiên giới cũng chia thành nhiều thế giới lớn nhỏ khác nhau, không sao đếm xuể, có thể thấy con người rất nhỏ bé, tu sĩ mặc dù được thiên địa ưu ái hơn, có hi vọng tu thành tiên nhân, trường sinh bất tử, nhưng quá trình gian nguy, Đạo tâm nhất định phải cứng cỏi, cầm giữ duyên số định mệnh.

Bình đẳng như vậy, khiến người ta thập phần hướng tới tu tiên, lại phải nếm chịu khó khăn trong đó.

Giọng nói Quân Yến non nớt, lúc đọc lại trầm bổng du dương, Quân Trì ngồi xếp bằng đối diện y cẩn thận lắng nghe, theo thời gian trôi qua, tâm cũng dần trầm xuống.

Mặc dù Quân Trì đã tiếp nhận thế giới tu tiên này, nhưng kiếp trước sống theo chủ nghĩa duy vật, dù hấn đã cố cải thiện quan niệm bản thân, cũng không thể hoàn toàn lau sạch, cho nên hấn đối với tiền đồ của mình không có dự định gì, chỉ mong có thể chăm sóc đệ đệ thật tốt.

Lúc này nghe Quân Yến đọc Thanh Tâm quyết, không khỏi nghĩ tới tiền đồ sau này.

Quân Yến đọc xong phần trước, tiếp tục đọc tiếp phần phía sau, nội dung trong đó chỉ người ta làm cách nào để Thanh Tâm, nội dung ngắn gọn, chỉ vắn vắn hai tờ, Quân Yến rất nhanh liền đọc xong, y để sách qua một bên nhìn Quân Trì.

Đại não trong đầu Quân Trì như đang chạy xe, chỉ cảm thấy thiên địa mênh mông, dường như mình chỉ là một luồng khí nhỏ ở giữa thiên địa.

Quân Yến thấy ca ca không phản ứng, liền thò tay chọt chọt hắc, lúc này Quân Trì mới hồi phục tinh thần, nhìn về phía Quân Yến, Quân Yến nói: “Ca ca, ta đọc xong rồi.”

Quân Trì cầm bản Thanh Quyết trong tay lật lật, lại hỏi Quân Yến: “Người có cảm thụ gì không?”

Ánh mắt Quân Yến trong veo, “Tu tiên cũng như đi trên đường vậy, muốn giữ vững đạo tâm, cứ ngược dòng mà tiến.”

Quân Trì nháy mắt một cái, phát hiện cái này đúng là chỗ tinh hoa trong sách, liền gật đầu bảo: “Người nói đúng.” Càng cảm thấy đệ đệ mình đâu phải đồ ngốc, hơn nữa còn rất thông minh.

Nhìn sắc trời bên ngoài, đã tới giờ cơm tối, hắc nói với y: “Người chờ tí, ta tranh thủ mang cơm tối về.”

Lần này cùng Liễu Chân Minh đi lấy cơm tối, sau khi trở lại Mậu Hào viện, thì có một nô bộc khác đến dặn ngày mai đến Đầu Đào viện nhận tài nguyên.

Lúc này Liễu Ẩn đi ra, tự nói với nô bộc, buổi tối y tới tìm Quân Trì Quân Yến nói chuyện, bởi vì y đã xem xong ba quyển sách kia rồi.

Ba quyển sách kia đều không dày, rất nhanh có thể xem xong, nhưng xem hết là một chuyện, muốn tu luyện ra thành quả lại là chuyện khác.

Quân Trì cũng xem xong sách rồi, chẳng qua chỉ toàn một mảnh mờ mịt, không có tí cảm xúc gì, còn Quân Yến vĩnh viễn là cái bộ dạng ‘Tám gió thổi ta cũng không động’, đáng về ngâm thơ, thôi thì không nên quá trông cậy vào y.

Liễu Ẩn nói: “Bình thường công pháp chia thành các cấp bậc sau: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Nhân năm loại, đương nhiên, ta nghe nói trên Thiên cấp còn có công pháp Tiên cấp nữa, dưới Nhân cấp thì có công pháp không nhập lưu, chúng ta bình thường chỉ nhắc tới năm loại công pháp trên. Trưởng lão đưa công pháp này, chỉ là công pháp Nhân cấp cơ bản nhất mà thôi, bất quá Nhân cấp công pháp ở Liễu gia, cũng xem như không tệ.”

Quân Trì gật đầu: “Ừm.”

Liễu Ẩn nói: “Bây giờ chỉ mới cất bước, cứ tiếp tục luyện như vậy, ba năm sau Ngọc Đài Môn tuyển đệ tử, chúng ta có thể lên Luyện Khí tầng ba, cũng xem như không tệ rồi. Sau khi tiến vào Ngọc Đài môn, sẽ có công pháp và cơ duyên tốt hơn.”

Quân Trì nhạ nhạ* nói: “Hết thấy phải lấy kiên định làm đầu.”

(*) Tiếng cười — Tiếng chim hót — Tiếng than thở — Các âm khác là Á, Ách, Nha.

Liễu Ẩn nở nụ cười với hắn, “Người nói đúng. Sáng sớm ngày mai ta định tới tài nguyên rồi qua tỉnh thất Vi Chân Đường, còn các người định thế nào?”

Quân Trì nói: “Chúng ta đi chung với Liễu Ẩn ca ca nha.”

Liễu Ẩn trả lời: “Như thế cũng được, nghe nói Đông Viện chúng ta đứng thứ hai trong mười viện, mỗi tháng đều có hai viên Dẫn Khí đan và hai viên Tích Cốc đan, còn có hai khối linh thạch hạ phẩm.”

Quân Trì nói: “Ngày mai phải đi lấy cái đó sao? Ta sợ mình chỉ là nô bộc, không được lãnh mấy thứ này.”

Liễu Ẩn nói: “Người không cần nhụt chí, ta nghe Liễu Chân Minh nói, nô bộc cũng được một viên Dẫn Khí đan.”

Quân Trì cảm ơn hảo ý của y, tiễn y ra cửa, hẹn ngày hôm sau đi lấy tài nguyên.

Đúng như lời Liễu Ẩn nói, ngày hôm sau, Quân Trì giúp Quân Yến lãnh hai viên Dẫn Khí đan, hai viên Tích Cốc đan và linh thạch hạ phẩm, còn mình thì có một viên Dẫn Khí đan.

Công dụng Dẫn Khí đan đúng như kỳ danh, đan được có công dụng giúp tu sĩ luyện khí dẫn khí.

Quân Trì bây giờ đối với tu tiên nửa tỉnh nửa mê, cho nên nhìn mấy tài nguyên này thì không có cảm xúc gì, cũng chẳng để ý lắm.

Mang Quân Yến đến tỉnh thất của Vi Chân Đường, bên trong có mấy gian phòng nhỏ kế nhau, bên trong chỉ có duy nhất một cái bồ đoàn, Liễu Vi Chân không có ở đây, nô bộc của ông đến an bài ba người vào phòng nhỏ, để bọn họ tu hành bên trong, cũng chính là dùng công pháp Dẫn Khí, cảm thụ linh khí tồn tại trong thiên địa.

Hoàn chương 6.

Thần: Từ yếu mới dần trở nên mạnh hơn

7. Chương 7

Quân Trì và Quân Yến dừng lại ở một gian phòng, hần cầm lấy quyển Dẫn Khí bí quyết đọc cho đệ đệ nghe, Dẫn Khí bí quyết, chương một: giảng giải cách cảm nhận linh khí thiên địa thể nào, hơn nữa còn dẫn linh khí giữa thiên địa tiến vào bên trong cơ thể, hội tụ tại đan điền, dùng nó gột rửa thân thể.

Quân Trì còn lo Quân Yến nghe không hiểu Dẫn Khí bí quyết, không ngờ hần vừa đọc xong, Quân Yến đã tự mình ngồi xếp bằng dùng tư thế ngũ tâm hướng đỉnh tu luyện, hơn nữa còn nhắm mắt lại, có vẻ đã nhập định rồi.

Quân Trì nhìn y thêm một cái, sau đó bỏ quyển sách sang bên cạnh, rồi đi qua ngồi xuống cạnh y niệm pháp quyết, dựa theo phương pháp Thanh Tâm tiến vào nhập định, đợi đại não chuyển động như chạy xe, cả người hần giống như hòa vào một thể với thiên địa, lúc này mới chậm rãi dựa theo Dẫn Khí bí quyết cảm thụ linh khí thiên địa.

Nô bộc của Vi Chân Đường nói rằng, bên trong phòng có Tụ Linh trận, linh khí bên trong so với nơi khác đầy đủ hơn nhiều, rất thích hợp để tu luyện.

Ban đầu Quân Trì cảm thấy giữa thiên địa trống rỗng, chậm rãi phát hiện bên trong hiện lên chút hào quang, hào quang vốn vô sắc, nhưng lại nháy tới nháy lui, giống như không ngừng biến hóa, chuyển thành các màu đỏ vàng lam lục kim.

Quân Trì cảm nhận được chúng, từ từ, phát hiện những màu sắc này dần chuyển hóa thành màu đỏ, sau đó tụ tập lại một hướng, Quân Trì cảm thấy kinh ngạc, liền mở mắt, cái phương hướng kia đúng là chỗ Quân Yến.

Quân Trì yên lặng nhìn Quân Yến, mặc dù Quân Yến chỉ mới bảy tuổi, nhưng lúc này thần sắc trầm tĩnh, mặt không biểu tình, như một bức tượng Phật không vui không buồn, dường như không còn là đệ đệ tính tình mê mê của mình nữa.

Bấy giờ Quân Trì mới nhận ra, thiên tài quả thật là thiên tài, vô luận lúc y rời giường buổi sáng ngốc nghếch ăn vạ cỡ nào, buổi tối ầm ĩ quăn quít đòi ngủ với hần, tính cách như một đứa trẻ nhỏ ra sao, nhưng lúc tu luyện công pháp, y hoàn toàn khác biệt.

Quân Trì lại nhìn quyển Dẫn Khí bí quyết, trong lòng có chút dao động, sau đó chính là kiên định, dù mình chỉ là Ngũ linh căn, một phế linh căn, nhưng thân làm ca ca, không thể để đệ đệ bỏ mình quá xa.

Hần yên lặng đứng lên, ra khỏi gian phòng nhỏ này, nói một tiếng với vị nô bộc, sau đó sang căn phòng cách vách bắt đầu tu luyện.

Lần này Quân Trì nhập định rất nhanh, lập tức cảm thụ linh khí thiên địa rồi.

Bởi vì mỗi gian phòng đều có một Tụ Linh trận riêng, cho nên linh khí chung quanh không bị Quân Yến

ảnh hưởng.

Theo như Quân Trì biết, linh khí thiên địa vốn cùng một loại, nhưng vì không ngừng biến đổi, nên thuộc tính trở nên bất đồng, vì vậy mới xuất hiện ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, thậm chí còn biến dị thành các thuộc tính Phong Lôi Điện Băng Quang Âm, linh khí thiên địa chuyển đổi, không chỉ đơn giản là chuyển đổi, nếu bị hoàn cảnh dẫn dắt, sẽ dễ dàng biến thành thuộc tính tương ứng.

Ví dụ ở nơi cây cối um tùm, rất dễ đổi thành thuộc tính Mộc, nếu ở nơi hơi nước nồng đậm, thì sẽ chuyển đổi thành thuộc tính Thủy...

Quân Yến chính là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, thân thể của y như một thứ xúc tác biến linh khí thành thuộc tính Hỏa độc nhất, cho nên linh khí chung quanh y nhanh chóng bị dẫn dắt, từ từ chuyển sang thuộc tính Hỏa, hơn nữa còn hội tụ trên người y.

Quân Trì chứng kiến linh khí hoàn toàn vô sắc, chậm rãi trở thành màu sắc ngũ hành, hắn dựa theo phương pháp của Dẫn Khí bí quyết muốn dẫn linh khí thiên địa vào trong cơ thể mình, lúc mới bắt đầu, hắn nghĩ mình sẽ tu hành thuộc tính Hỏa giống như Quân Yến, nên chỉ dẫn mỗi linh khí màu đỏ thôi, không ngờ linh khí thuộc tính Hỏa không thêm để ý tới hắn, chỉ quay vòng vòng xung quanh, chẳng biến đổi mấy, Quân Trì thử sức rất nhiều lần, nhưng vẫn như cũ không thành công.

Sau khi chìm tâm tĩnh khí một hồi, hắn quyết định thử hết các linh khí thuộc tính khác một lần, vì thế bắt đầu đi trêu chọc thuộc tính xanh lá, chẳng ngờ vẫn không thể dẫn linh khí vào cơ thể, thử hết từng loại thuộc tính một lần, phát hiện đều không được.

Quân Trì không phải loại người gặp khó thì nản lòng, đành phải bình ổn tinh thần coi lại nội dung trong sách Dẫn Khí bí quyết, thậm chí còn hồi tưởng lại linh khí tụ chung quanh Quân Yến, Quân Yến là Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, cho nên linh khí bị y dẫn dắt, đều hóa thành thuộc tính Hỏa, sau đó bị y hấp thụ vào trong cơ thể, còn mình là Ngũ linh căn, mà chung quanh có đủ ngũ loại thuộc tính cực kỳ hỗn tạp, các loại thuộc tính này trời sinh tương khắc, có lẽ vì vậy mới không thể dẫn vào trong cơ thể.

Biện pháp giải quyết, đoán chừng chỉ có thể tìm cách dẫn một loại vào trong cơ thể trước, dù sao nhiều chủng loại như vậy, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Quân Trì bắt đầu chuyên tâm dẫn linh khí thuộc tính Hỏa, không biết qua bao lâu, linh khí trông như nhiều lên, hơn nữa còn tiến vào trong cơ thể hắn, theo kinh mạch từ từ hội tụ đến đan điền, nhưng vừa vào lập tức biến mất không thấy.

Loại cảm giác đó mười phần kỳ diệu, không giống như bị tiêu tán, mà hình như bị cái gì đó hấp thụ.

Quân Trì hồi tưởng lại nội dung Dẫn khí bí quyết, dựa theo sở thuật trong đó, khi dẫn linh khí từ cơ thể đến đan điền, bởi vì đan điền vẫn chưa được khai phá nên không thể chứa đựng linh khí, nếu linh khí không thấy, là tiêu tán chứ không phải hấp thụ.

Từ từ dẫn linh khí vào người, không ngừng dùng nó cọ rửa đan điền, nhờ vậy mà linh khí trở nên cố định, hơn nữa tồn trữ trong đó, đây cũng coi như tu thành công Luyện Khí tầng thứ nhất.

Chẳng qua bây giờ linh khí ở đan điền bỗng bị hấp thu không thấy, chuyện gì xảy ra?

Quân Trì cảm thấy khó hiểu, nhưng hắn không tức giận, tiếp tục dẫn khí nhập thể, xem thử tình huống thế nào.

Nhưng vô luận hắn dẫn bao nhiêu linh khí vào trong cơ thể, lúc tiến vào đan điền liền không thấy tăm hơi, giống như có một cái lỗ đen hấp thụ linh khí bên trong, nhưng hắn lại không nhìn thấy cái lỗ đen này.

Quân Trì thấy linh khí thuộc tính Hỏa bị lỗ đen hấp thụ, nghĩ mình chắc không thích hợp tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa, như vậy thì thử linh khí thuộc tính khác, có lẽ kết quả sẽ khác, vì vậy hắn lại bắt đầu dẫn dắt linh khí xanh lá thuộc tính Mộc, bởi vì có linh khí thuộc tính Hỏa tiến vào làm đệm, lần này thì đơn giản hơn nhiều, linh khí xanh lá thuộc tính Mộc càng ngày càng nhiều, cũng dần chậm rãi tiến vào trong cơ thể, thông qua kinh mạch, thành dòng suối nhỏ chảy vào đan điền, nhưng lần này cũng giống lần hấp thụ linh khí thuộc tính Hỏa, tựa như hòn đá bỏ biển, bị hấp thụ, không một dấu vết.

Quân Trì từ từ thử từng loại linh khí thuộc tính khác, kết quả không có gì khác biệt.

Linh khí tiến vào đan điền của hắn, không bị tiêu tán đi, cũng không rời khỏi kinh mạch hắn.

Quân Trì không cảm thấy bức, dù sao cũng là lần đầu tu luyện, chưa hỏi qua sư, không chừng lát nữa mình hỏi Liễu Vi Chân trưởng lão, sẽ có lời giải thì sao.

Quân Trì từ từ mở mắt, phát hiện trong phòng một mảnh tối mịt, sự chênh lệch giữa thế giới linh khí và thế giới hiện thực khác biệt đến mức khiến hắn khó mà thích ứng.

Hắn đứng dậy ra khỏi phòng, bên ngoài không có nô bộc trông coi, hắn đi sang bên cạnh nhìn Quân Yến, thấy y vẫn khoan chân trên bồ đoàn như cũ, còn đang nhập định, cho nên không quấy rầy nữa, đi ra ngoài cửa tìm người.

Có một nô bộc ngồi bên ngoài cửa, đối phương thấy hắn cũng rất kinh ngạc, nói: “Người đã nhập định chín ngày rồi, cuối cùng cũng tỉnh lại.”

Quân Trì hết sức kinh ngạc, “Sao lại lâu như vậy?” Với cả hắn cũng đâu thấy đói.

Đối phương nói: “Lần đầu tiên mà có thể nhập định lâu như vậy, luôn là thể hệ thiên tư bất phàm.”

Quân Trì nghĩ thầm nếu thiên tư bất phàm thật thì tốt quá, miệng lại hỏi: “Liễu Ân ca ca thể nào?”

Đối phương nói: “Y nhập định một ngày liền đi ra, thấy người và đệ đệ người không có động tĩnh, liền mang theo đan dược trở lại phòng tu luyện, tiếp đó lại đến thỉnh giáo vài vấn đề trưởng lão, bây giờ vẫn còn nhập định dẫn khí trong phòng. Y chăm chỉ như vậy rất hiếm thấy, chẳng qua mới tiếp xúc với Dẫn Khí thì không nên cố quá, bằng không linh khí tiến vào cơ thể rất dễ làm tổn thương kinh mạch.”

Nô bộc này đã tu luyện tới Luyện Khí tầng hai, đương nhiên có tư cách nói lời này, Quân Trì nghe xong thì nhăn mày, nghĩ thầm tuy mình Dẫn Khí vào cơ thể, nhưng kinh mạch dường như chẳng có cảm giác gì, khác với những gì nô bộc miêu tả, hẳn lại lo cho Quân Yến, hỏi: “Đệ đệ ta còn nhập định bên trong, có thể xảy ra chuyện gì không?”

Nô bộc nói: “Mỗi ngày trưởng lão đều đến xem, không nói có vấn đề, chắc là vô sự.”

Nói tới đây, nô bộc bỗng hỏi Quân Trì, “Người không phải Ngũ linh căn sao? Có thể nhập định lâu như vậy cũng thật hiếm thấy.”

Quân Trì ngượng ngùng nói: “Ta còn định hỏi trưởng lão một câu, tại sao ta dẫn linh khí vào trong thì không thấy nữa, không phải để linh khí cắm rễ trong đan điền mới được sao?”

Đối phương nở nụ cười, lời Quân Trì đến tảng đá trước cửa viện ngồi, “Ta tốn mấy ngày mới nhập định được, muốn cảm thụ linh khí phải bỏ ra một hai tháng, hơn nữa còn dùng Dẫn Khí đan mới cảm thụ được linh khí, người trong lần đầu tiên đã dẫn linh khí vào cơ thể, đã là tư chất thiên tài, người cái tiểu tử này, còn không biết đủ sao?”

Quân Trì kinh ngạc, không ngờ mình vượt xa tốc độ tu luyện của người bình thường, đối phương cũng là người hiền lành, tiếp tục nói: “Ban đầu linh khí vừa tiến vào cơ thể, nháy mắt tiêu tán trong máu thịt, ta tốn mấy tháng trời, lại phải dùng Dẫn Khí đan, mới khiến linh khí không tiêu tán hoàn toàn, một đường đi về phía đan điền, cứ như vậy không ngừng dẫn khí vào đan điền, tốn ba năm mới có thể khiến linh khí cắm rễ trong đan điền, hoàn thành Luyện Khí tầng một, người cảm thấy mình có thể nhanh chóng để linh khí cắm rễ bên trong đan điền sao?”

Quân Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy lời hắn nói rất có đạo lý, liền nói: “Cảm ơn đại ca đã chỉ điểm, về sau ta sẽ cố gắng hơn.”

Đối phương nói: “Số người thật tốt, có một đệ đệ như thế, cho nên mới được tu luyện trong này, chúng ta thì không.”

Quân Trì không được tự nhiên cười cười, lại nói cảm ơn, xuyên qua bóng đêm trở về sân nhỏ của mình.

Trở lại Mậu Hào viện, mới phát hiện bụng đói cồn cào, liền kéo Liễu Chân Minh đang say ngủ dậy, nhờ hắn tìm ít đồ cho mình ăn, lúc này mới đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Quân Trì tắm rửa thay quần áo mới, ăn sáng xong rồi mới đến Vi Chân Đường, vốn muốn tìm Liễu Vi Chân trưởng lão hỏi mấy nghi vấn trong quá trình tu hành, không ngờ Liễu Vi Chân vốn không

xem hấn là đệ tử, căn bản chẳng để ý tới hấn, vì vậy ngay cả mặt cũng không thấy, chỉ đành tiếp tục đi Dẫn Khí, chờ Quân Yên từ trong nhập định tỉnh lại.

Lần này hấn không giống như lần đầu tiên nhập định suốt chín ngày, bởi vì hấn đã học được cách khống chế thời gian, cho nên tới cuối ngày sẽ tỉnh lại, thậm chí còn gặp Liễu Ẩn trên đường trở về Mậu Hào viện, sẵn tiện thỉnh giáo y vài vấn đề, bây giờ Liễu Ẩn đã có thể Dẫn Khí vào bên trong cơ thể, nhưng lại như tên nô bộc kia đã nói, linh khí vừa dẫn vào đã tiêu tán không thể đi vào đan điền, vì vậy chẳng thể giải đáp vấn đề việc Quân Trì đang dẫn khí vào đan điền thì bỗng biến mất, ngược lại, y có chút hăm mộ đổ kỵ vì Quân Trì nhanh như vậy đã có thể dẫn khí vào đan điền, cũng may y là đại ca, một Song linh căn, cho nên không chấp nhặt bất hòa với Quân Trì, chỉ nói lần sau đến tìm Liễu Vi Chân trưởng lão sẽ thay hấn hỏi vấn đề này.

Quân Trì cảm ơn y.

Quân Yên nhập định hai mươi một ngày, cuối cùng tỉnh lại, hơn nữa trực tiếp đâm Linh Nguyên vào trong đan điền, tiến vào Luyện Khí tầng một.

Tốc độ chóng mặt khiến bất cứ ai nghe thấy cũng kinh hãi.

Hoàn chương 7.

8. Chương 8

Cả người Quân Yên rất bẩn, đó do linh khí gột rửa bài trừ các tạp chất ra khỏi cơ thể, y ngồi bên trong bồn tắm, mặc Quân Trì ra sức tắm rửa cho y.

Y dường như không biết sáng nay mình vừa tạo ra một kỷ lục, chỉ ngồi yên trong bồn tắm, mang vẻ mặt sắp chán chết nhìn Quân Trì.

Quân Trì cũng không biết đệ đệ hấn tạo kỷ lục gì đó, chỉ chú tâm chà chà trước ngực y, muốn tắm rửa y thật sạch sẽ, hấn kéo tay áo nói: “Xoay người, để ta chà lưng cho.”

Quân Yên liền ngoan ngoãn đứng trong bồn tắm xoay người, để Quân Trì chà xát phần lưng mình.

Quân Trì một bên tắm một bên nói, “Người tự chà chân cho mình được không, coi người lớn cỡ nào rồi, chuyện gì cũng đòi ta tới chiều cổ.”

Quân Yên rầu rĩ nói: “Ta đang đói bụng, chưa ăn cơm nữa mà.”

Quân Trì nói: “Bảo người ăn Tích Cốc đan, người lại chê hương vị kém không chịu ăn, bây giờ đêm hôm khuya khoắt, ta biết đến nơi nào tìm đồ ăn cho người đây. Người lại còn kén ăn, ở đây không phải ở nhà, không có tinh thần chịu khó chịu khổ gì cả, về sau không có ta bên cạnh, người phải làm sao đây.”

Quân Trì cảm thấy mình y như mẹ già, làm cũng giống, cách nói cũng giống, hần thở dài trong lòng, gặp một đệ đệ như vậy, hần ngoại trừ làm mẹ già thì có thể thế nào chứ?

Không ngờ lời này chọc phải Quân Yến, Quân Yến lập tức quay đầu liếc mắt nhìn hần, nói: “Vì sao người không ở bên cạnh ta?”

Quân Trì buồn cười trả lời: “Vì sao lại muốn ta phải ở bên cạnh người, người có con đường của người, ta có con đường của ta, luôn có lúc không thể ở chung một chỗ.”

Quân Yến mắt híp nói: “Muốn ở một chỗ cơ.”

Quân Trì vất vả rửa sạch lưng cho y, rồi tiếp tục chà chà cánh tay, “Lỡ như ta chết trước, vẫn muốn ở cùng một chỗ sao?”

Quân Yến nhú mày, mặc dù y vẫn tỏ vẻ ngốc nghếch, nhưng đó là vì y không muốn để ý tới người khác, hơn nữa chỉ thích hành động theo suy nghĩ bản thân, chứ không phải y ngốc, y không ngốc, đương nhiên biết chết nghĩa là gì, chỉ trầm mặc không nói gì nữa.

Quân Trì rửa sạch cánh tay, lại mò xuống chân bắt đầu rửa, phát hiện Quân Yến một mực nhú mày không đáp, liền gơ tay捏 cái má bóng loáng ôn nhuận như ngọc, “Này sao thế, giận à?”

Quân Yến không nói lời nào, tự rửa ngón tay của mình, Quân Trì rửa sạch chân y rồi, phát hiện y vẫn buồn bực im lặng, lại hỏi một câu: “Giận thật rồi?”

Lúc này Quân Yến mới lắc đầu nói: “Không có. Không muốn ca ca chết.”

Quân Trì vì lời nói ngốc nghếch của y mà cười rộ, cười một hồi mới cảm thấy rất cảm động, ra vẻ mắng: “Tiểu tử ngốc.”

Quân Yến nói, “Ta không ngốc.”

Quân Trì vỗ vỗ cái đầu ướt sũng của y, “Được rồi, người không ngốc, mau tự rửa móng đi, lớn thế rồi, không còn giống như lúc bé nữa.”

Quân Trì lại đi ra xách nước, nhờ Liễu Chân Minh có chút năng lực dùng pháp quyết đun nóng nước, đun xong hai thùng nước nóng rồi xách vào đổ nước cho Quân Yến, giúp y tắm thêm một lần.

Thùng nước tắm thứ nhất quả thực đen như nước bùn, thùng thứ hai mới đỡ hơn một tí, Quân Trì bảo Quân Yến tự tắm lại, rồi đi tìm quần áo cho y, giúp y mặc đồ, Quân Trì nói: “Đệ tu luyện rất tốt, tốt hơn so với ta, về sau khẳng định vượt xa hơn, chờ người có thể dùng các lại phù lục hoặc pháp quyền tẩy trừ tinh lọc, người không cần tắm rửa phiền toái như vậy nữa, chúng ta đều bớt việc.”

Quân Yến không trả lời, chỉ cúi thấp đầu.

Quân Yến không ăn Tích Cốc đan, Quân Trì mặc dù hờn dỗi nói sẽ không cho Quân Yến ăn gì hết, nhưng lát sau hắn vẫn mềm lòng, chạy đi tìm Liễu Chân Minh xin chút thức ăn.

Liễu Ẩn tu luyện mười phần khắc khổ, hầu như không trở về Mậu Hào viện, đều tu luyện ở chỗ Vi Chân trưởng lão, bởi thế Liễu Chân Minh cực rảnh chuyện, ngoại trừ tu luyện, thì rất nhàn nhã.

Thấy Quân Trì tìm hắn đòi thức ăn, hắn nói: “Ta không có thức ăn, chỉ còn mấy thứ linh cốc bình thường thôi. Tại sao không cho đệ đệ người ăn Tích Cốc đan, Tích Cốc đan rất tốt đó.”

Quân Trì thở dài, “Ta cũng đưa y ăn, nhưng y không ăn, ta nào có biện pháp. Chân Minh ca, người cứ mang chỗ linh cốc kia cho ta, giờ ta đi nấu một chén cháo, nếu y còn không ăn thì cho chết đói luôn.”

Quân Trì giỏi nói ngọt, Liễu Chân Minh cơ hồ coi hắn là đệ đệ ruột của mình, nghe hắn nói như vậy thì cười to, “Người ngoài miệng nói khó nghe thế thôi, nhưng chỉ cần đệ đệ người có chuyện, người liền đau lòng một trận.”

Liễu Chân Minh không chỉ đưa linh cốc cho, mà còn dùng linh lực ít ỏi của mình giúp Quân Trì đun nóng, tuy Liễu Chân Minh là nô bộc trong Mậu Hào viện, kỳ thực hắn cũng là tu sĩ thuộc tính Hỏa, chẳng qua là Tứ linh căn, Hỏa linh căn đậm màu hơn, khó khăn lắm mới lên Luyện Khí tầng một, bất quá bởi vì tu luyện ở Liễu gia đã lâu, cũng biết một ít công pháp nhỏ, tựa như pháp quyết đun nóng này, không thể dùng đánh địch, nhưng để nấu nước thì rất hữu ích.

Quân Trì nhìn hắn dùng pháp quyết nấu cháo, cũng rất hâm mộ nói: “Hi vọng sau này ta cũng học được.”

Liễu Chân Minh nói: “Người đương nhiên tốt hơn ta rồi, hơn nữa đệ đệ người là Hỏa Linh Căn mấy trăm năm, thậm chí là một ngàn năm hiếm thấy, tiên đồ không thể lường trước, về sau tất nhiên sẽ giúp người, chẳng qua đến lúc đó người chớ quên ta.” Nói đến đây, Liễu Chân Minh thoáng lúng túng, bảo: “Khi Liễu Vi thiếu gia tu tới Luyện Khí tầng ba, có thể dùng thuật Hỏa Cầu, thoáng cái đã thiêu hủy một căn phòng.”

Đầu tiên Quân Trì cảm tạ Liễu Chân Minh, sau đó tỏ vẻ ngưỡng mộ Liễu Vi rồi nói sang chuyện khác, tuy bảo nói sang chuyện khác, kỳ thật bên trong vẫn phi thường ngưỡng mộ.

Dù hắn đã đến thế giới tu tiên đã lâu, kỳ thực vẫn chưa chứng kiến thuật pháp lợi hại nào, cho nên vừa nghe thuật Hỏa Cầu đã cảm thấy lợi hại không gì sánh được.

Khi Quân Trì cầm một chén cháo linh cốc đưa cho Quân Yến, Quân Yến đang ngồi trên giường, thấy hấn trở về liền hỏi: “Sao ngươi lại đi lâu vậy?”

Quân Trì nói: “Mau tranh thủ đến ăn đi, ngươi cho rằng nấu cháo không cần thời gian sao?”

Quân Yến từ trên giường đi qua, ngồi ở bên cạnh bàn, nhận chén cháo xong thì nhanh chóng ăn hết, cũng không sợ bị phỏng.

Quân Trì thầm nói: “Chưa thấy ai kỳ quái hơn ngươi, ta muốn ăn Tích Cốc đan mà không có, ngươi có mà lại không ăn.”

Quân Yến liếc mắt nhìn hấn nói: “Thứ đó ngươi ăn đi, dù sao ta cũng không ăn.”

Quân Trì mất hứng bảo: “Miệng ngươi thật tùy tiện, không biết tốt xấu. Bộ đưa đan dược cho ta là ta dùng sao, ta đâu phải loại người đó?”

Quân Yến ngược gương mặt bánh bao non nớt lên: “Dù sao ta cũng không ăn mấy thứ đó.”

Quân Trì không tranh chấp với y, mấy tài nguyên của Quân Yến, hấn sẽ không đụng tới, đều giữ lại bỏ vào trong cái bình.

Đến khi hai huynh đệ đi nghỉ ngơi, Quân Trì ngồi xếp bằng trên giường, không muốn lãng phí thời gian đi ngủ, Quân Yến mất hứng, cũng như lúc ở nhà, muốn Quân Trì ôm mình ngủ.

Trước nay Quân Trì đều thích ôm y ngủ, bởi vì Quân Yến thực ấm, nhưng nay lấy tu vi làm đầu, không còn như trước kia nữa, điều này khiến Quân Yến vô cùng khó chịu, nhất định kéo vai Quân Trì xuống đi ngủ, Quân Trì quả thực muốn đánh y một trận, cuối cùng chỉ đành nhịn, thầm nói một câu “Khi nào ngươi mới biết sống độc lập đây”, rồi đành nghe theo ý y.

Ngày hôm sau Quân Trì mang theo Quân Yến đến bái kiến Liễu Vi Chân trưởng lão, Liễu Vi Chân ngồi trong tinh thất của ông, thấy Quân Yến, lập tức nhìn ra y là Luyện Khí tầng một, không khỏi hết sức kinh ngạc.

Quân Trì kéo Quân Yến hành lễ, Quân Trì nói: “Trưởng lão, hôm qua Quân Yến mới tỉnh lại từ trong nhập định.”

Liễu Vi Chân nhìn Quân Yến, ánh mắt kỳ quái, ông ngẩn ra, rồi cười nói: “Lão phu còn tưởng ngươi ngộ tính không tốt, xem ra tại ta thiên cận. Ngươi đã là Luyện Khí tầng một, tốc độ như vậy, thiên tư như vậy, chỉ sợ không ai bằng. Ta dẫn ngươi đi gặp tộc trưởng.”

Ông đứng dậy, muốn kéo Quân Yến đi, Quân Yến liền né sang bên cạnh, lúc này Liễu Vi Chân không để ý

tới sự vô lễ và chướng ngại giao tiếp của Quân Yến, thậm chí lúc nhìn Quân Trì cũng thập phần yêu thích, nói: “Đệ đệ người như vậy, người cũng đi theo đi.”

Quân Trì cũng không từ chối, ước chừng biết ông đối đãi mình không như người bình thường, có lẽ là cho đệ đệ hấn mặt mũi, cho Liễu Huy Hải Hóa Nguyên kỳ mặt mũi, kính trọng phàm nhân như cha hấn cũng là chuyện bình thường.

Tâm tình Liễu Vi Chân hết sức kích động, thậm chí còn không muốn đi bộ tới nơi đó, mà nhắc cả hai huynh đệ lên, dùng Độn Thuật, Quân Trì cảm thấy hoa cả mắt, nhìn sự vật chung quanh bay vèo vèo về phía sau, chỉ lát sau đã đến Hạc Kêu Minh đường, Liễu Vi Chân không đợi người thông báo, trực tiếp mang hai người tiến vào.

Liễu Thăng Hải trong tình thất.

Liễu Thăng Hải thấy Quân Yến tiến cảnh như thế, cũng kinh ngạc kinh hãi mười phần, cảm thán nói: “Không ngờ huyết thống Liễu gia ở Liễu Thụ Thôn lại tốt như vậy, lúc trước có Liễu Huy Hải, nay có Liễu Quân Yến. Tốc độ như thế chỉ sợ vạn năm tới khó mà gặp.”

Trong mắt ông không chỉ có tán thưởng, mà còn cả ghen ghét, dù sao tốc độ tu luyện của Quân Yến đã vượt xa suy nghĩ đa số người. May mắn ông là tộc trưởng, đã chứng kiến nhiều mặt xã hội, tâm trí kiên định, một tia ghen tỵ trong nội tâm ngay tức khắc bay mất, chỉ còn lại ái mộ người tài, hướng chỉ, y tên Liễu Quân Yến, y có tiền đồ, Liễu gia cũng có chỗ cậy nhờ.

Liễu Quân Yến chỉ nghe không nói một lời, ngược lại Quân Trì hiểu chuyện đáp: “Đều nhờ Quân Yến có thể đến Tông gia, được Tông chủ ngài và trưởng lão coi trọng bồi dưỡng mới có thể tiến cảnh, bằng không bây giờ y vẫn còn trong nhà chơi bòn.”

Liễu Thăng Hải nhìn Liễu Quân Trì nở nụ cười, nói: “Người thật là một cái tiểu nhân* mà.”

(*) ý nói Quân Trì tình ranh.

Quân Trì cười cười làm lành.

Liễu Thăng Hải lại nói: “Thiên phú Quân Yến như thế, thật khó có được, ở nơi này tu luyện, không chừng lại lãng phí, ta sẽ gửi thư cho Ngọc Đài Môn, nói bá bá các người đến đón y, như vậy đối với y mới tốt.”

Quân Trì nghe ông nói như vậy, tâm thoáng lộp bộp mấy cái, hấn đảo vòng mắt, nói với Liễu Thăng Hải: “Tông chủ, ta nghe trưởng lão nói, trong giai đoạn Luyện Khí, không coi trọng tài nguyên, chỉ nhìn người tu và tâm tính, xem có chăm chỉ hay không. Ta thấy ở giai đoạn này Quân Yến tu ở đâu thì cũng không khác nhau. Hơn nữa Quân Yến còn nhỏ, tính tình mơ hồ ngốc nghếch, nếu đến cái nơi Ngọc Đài Môn đó, chỉ sợ lại không tốt. Kính xin tộc trưởng cho Quân Yến ở lại Liễu gia này.”

Liễu Thăng Hải không ngờ hắn sẽ nói ra những lời này, sau khi liếc nhìn Liễu Vi Chân một cái, ông mới lên tiếng: “Không nghĩ ngươi còn nhỏ, ngược lại biết không ít chuyện.”

Quân Trì đành nói: “Quân Yến còn nhỏ quá, hoàn toàn không biết thế sự, cha bảo ta phải chăm sóc y, ta không thể mặc y được.”

Liễu Thăng Hải nghe hắn nói vậy, bộ dáng ngược lại có chút cảm động, khen: “Ngươi là một hảo ca ca, chẳng qua con đường tu tiên sau này, Quân Yến phải tự mình đi.”

Quân Trì nói: “Chỉ đợi y lớn thêm một chút, hiểu chuyện hơn là được.”

Liễu Thăng Hải châm chúc một phen, cũng không nhắc tới chuyện đưa Quân Yến tới Ngọc Đài Môn nữa, chỉ để hai người rời đi.

Chuyện Quân Yến chỉ tốn hai mươi một ngày đạt tới Luyện Khí tầng một vốn không phải bí mật gì, rất nhanh Liễu gia từ cao đến thấp ai cũng biết.

Ngay lập tức có rất nhiều người đến nhìn y, thậm chí gồm cả trưởng lão và quản sự, còn có một đám con cứng tâm khí cao ngạo đồng lứa trong Liễu gia, con trai trưởng của Liễu Thăng Hải – Liễu Kiêu thiên tư hơn người cũng tự đến nhìn y, bất quá Quân Yến vẫn cứ ngơ ngác như thế, không khỏi khiến người đến xem cảm thấy thất vọng.

Quân Trì hỏi thăm đệ đệ phương pháp luyện khí, Quân Yến trên phương diện này thì chẳng gốc tí nào, mang những cái tâm đắc mình lĩnh ngộ nói cho Quân Trì, đúng như dạng mà Quân Trì thấy, rất nhanh sau khi y nhập định, đã có thể hấp dẫn linh khí thuộc tính Hỏa hấp thụ vào cơ thể, chảy vào đan điền, nhưng đan điền không thể tồn trữ linh khí vĩnh cửu, sau khi linh khí tiến vào đan điền thì từ từ tản mất, chẳng qua nếu không ngừng lặp đi lặp lại quá trình này, linh khí trong đan điền tích tụ ngày càng nhiều, trở nên đậm hơn, sau đó cắm rễ vào bên trong, tới đây đã thành Luyện Khí tầng một rồi.

Quân Trì cố suy nghĩ con đường tu hành của mình, hắn là hậu đại Chu Tước, nở ra khỏi trứng dưới hình thù chim, cho nên tu hành khác với con người, nhưng nay thấy đệ đệ mình cũng là hậu đại Chu Tước, tu hành lại không khác con người mấy, khiến hắn tràn ngập hoài nghi với suy nghĩ của mình.

Vì vậy đối với tu hành hiện giờ của mình, ngoại trừ không ngừng hấp thụ linh khí ngũ hành bên ngoài, quả thật không còn cách nào khác.

Hơn nữa hắn chỉ là một tiểu tạp dịch, không có sư phó cao minh để thỉnh giáo, ngày càng mê man trước con đường tu tiên.

Về sau lại có một quản sự được phái tới quản lý tu hành của hắn, thế nhưng quản sự chỉ mới Luyện Khí tầng ba, không bằng vị biểu tiểu thư ngạo khí Trình Tử Nga Luyện Khí tầng bốn, hắn ngoại trừ chỉ Quân Trì cách nhập khí từ bên ngoài vào, cũng chẳng đưa ra ý kiến gì khác, vì thế Quân Trì vẫn lè mè tại dẫn khí nhập thể, không tìm được con đường tiến vào.

Quân Yên thì một đường vượt qua chông gai, trong vòng ba tháng đã tiến vào Luyện Khí tầng ba, quả thực phá vỡ nhận thức của mọi người, mà Liễu Ẩn bên cạnh Liễu Vi Chân trưởng lão đã đột phá Luyện Khí tầng một, hơn nữa con của vợ lẽ – Liễu Phong cũng đã tiến vào Luyện Khí tầng một, ba người hợp lại như một đám thiên tài chói sáng, rất nhanh đã thành danh ở Liễu gia, khiến Quân Trì đang trong giai đoạn dẫn khí nhập thể không khỏi bồi hồi, bất quá thân là ca ca của Quân Yên nên cũng nổi danh theo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến ngày mừng thọ lần sáu mươi của tộc trưởng, thế lực Liễu gia ở Khánh Quốc rất lớn, là gia tộc phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, nên người đến chúc mừng đương nhiên rất nhiều, Hạ Nguyên Thành vì thế mà trở nên náo nhiệt.

Hoàn chương 8.

9. Chương 9

Liễu gia là đại gia tộc tu tiên truyền thừa vạn năm, trong tộc đương nhiên có quy tắc, góp phần đảm bảo cho các đời cường thịnh không suy.

Muốn gia tộc cường thịnh không suy chủ yếu tùy vào năng lực các đại tu sĩ, vì vậy gia tộc có trách nhiệm đảm bảo cho con cháu về sau xuất hiện thiên tài tu tiên.

Những tài năng tu tiên này, ngay từ lúc còn nhỏ, đã từ Liễu gia Tông gia cùng các chi khác thông qua phương thức đo đạc linh căn mà tuyển chọn, nếu đứa nhỏ có linh căn tốt sẽ được Tông gia thu nhận bồi dưỡng, nhưng tài nguyên Liễu gia có hạn, đầu tiên, không có các công pháp tốt như trong tông phái lớn, tiếp đó, không có sư phó chỉ đạo phi thường tốt, cũng không có nhiều đan dược pháp bảo hiếm có hay những tài nguyên khác, cho nên Liễu gia muốn mang mầm non ưu tú đến nơi khác tốt hơn, cũng chính là Ngọc Đài Môn.

Ngọc Đài Môn là tông môn thuộc hàng đứng đầu Nguyên Nhất thế giới, nhiều tài nguyên, có vài vị lão tổ Nguyên Anh kỳ, thậm chí còn có một vị tiên quân Hóa Thần kỳ tọa trấn, mười phần hùng mạnh.

Liễu gia phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, đưa hạt giống tu tiên ưu tú tới đây tu luyện, nếu những hạt giống tốt đặc thể trong Ngọc Đài Môn, Liễu gia cũng đặc thể, người đi thì nhiều, nhưng linh ngộ được đại đạo lại rất hiếm.

Người có thể tiến vào nội môn Ngọc Đài Môn cũng không nhiều, hầu hết là ở ngoại môn, nếu ở lại Ngọc Đài Môn mãi mà vẫn không thể tiến cảnh được thì có thể trở về Liễu gia, làm trưởng lão hoặc quản sự ở Liễu gia.

Liễu gia phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, được Ngọc Đài Môn bảo vệ, cũng vì vậy mà tiếp quản một phần sinh ý, lễ vật mỗi năm dâng tặng lên Ngọc Đài Môn.

Bất quá, gia tộc phụ thuộc Ngọc Đài Môn đương nhiên không chỉ riêng Liễu gia, mà còn năm nhà khác cũng rất nổi danh, Trương gia, Tiểu gia, Trình gia, Tư Mã gia, Khấu gia.

Sáu gia tộc này, bởi vì đều phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, cho nên tồn tại rất nhiều gút mắt.

Tỷ như quan hệ của Liễu gia, Trương gia và Trình gia rất tốt, Tiểu gia thì cũng bình thường, nhưng với Tư Mã gia và Khấu gia thì có chút thù hận, nếu không làm lớn ồn ào quá, thì Ngọc Đài Môn sẽ không quản.

Đại thọ sáu mươi của Liễu Thăng Hải, năm gia tộc này, bất kể quan hệ tốt hay quan hệ xấu, mặt mũi cũng phải làm như không có gì, đều vội vàng đến chúc thọ.

Trừ điều này, còn có rất nhiều gia tộc môn phái khác sẽ đến chúc thọ.

Ngoại viện và nội viện Liễu gia là hai bộ phận lớn, ngoại viện phụ trách chuyện bên ngoài, nội viện là nơi ở của các đệ tử.

Nội viện phân thành bốn bộ phận Đông Tây Nam Bắc, Đông viện là nơi quý nhất, Tông chủ ở nơi này, sau đó đến các trưởng lão nội viện, cùng các đệ tử hạt giống, Nam viện đứng thứ hai so với Đông viện, chỗ các đệ tử có tư chất tốt, tiếp đến là Tây viện, cuối cùng là Bắc viện.

Đệ tử ở Đông viện, hầu như đều là đệ tử có khả năng được Ngọc Đài Môn tuyển trúng, Nam viện đứng thứ hai, sau đó lại là Tây viện Bắc viện.

Bởi vì Đông viện và Nam viện là nơi hạt giống tu tiên, quản lý tương đối khắt khe, không cho phép đệ tử chạy loạn khắp nơi.

Đệ tử Nam viện và Đông viện hầu như chẳng đụng chạm gì nhau.

Quân Trì là một người rất dễ dàng giao tiếp, nhưng không hứng thú đến Nam viện, cũng không quen biết với người ở Nam viện, mà ở Đông viện đã suốt bốn tháng rồi, hắn vẫn chưa đi ra khỏi đây, người quen biết cũng có hạn.

Quân Yến vẫn đang tiếp thu lời dạy riêng của Liễu Vi Chân trưởng lão nên ở lại Vi Chân Đường, không cần chiếu cố đệ đệ, Quân Trì có thời gian tự lo cho bản thân, mỗi ngày trừ tu luyện, không còn thời gian để nghĩ cái khác.

Hôm nay khi hắn từ phòng tu luyện ở Vi Chân Đường trở lại Mậu Hào viện, Liễu Chân Minh cũng mới tu luyện xong, liền kêu Quân Trì tới phòng ăn, cả hai cùng nhau nấu.

Liễu Chân Minh vẽ Tụ Hỏa trận màu đỏ, Quân Trì đặt nồi lẩu lên trên, kỳ thực hắn rất có tay nghề nấu nướng, Liễu Chân Minh từng ném qua đồ ăn hắn làm, liền mắc tật xấu như Quân Yến, không muốn ăn

cơ tập thể, Tích Cốc đan vát và đổi được cũng cảm thấy nhột nhèo.

Hai người ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, Liễu Chân Minh nói: “Cái này thiệt có lỗi mà, làm tu sĩ thì không nên có dục vọng miệng lưỡi.”

Quân Trì nói, “Đại đạo tu tiên không phải bắt cứ ai cũng hiểu thấu đáo, trước tiên ta cứ hảo hảo hưởng thụ sinh hoạt đã.”

Liễu Chân Minh cười lớn, “Bởi vì chúng ta không một lòng hướng đạo, cho nên mới nhìn không thấu.”

Quân Trì nói: “Vậy ngày mai ngươi có muốn ăn cá nướng không?”

Liễu Chân Minh gấp một khối thịt linh tê nóng, ngon đến mức hần có thể cắn cả đầu lưỡi mình, “Đương nhiên muốn!”

Những nguyên liệu nấu ăn này không phải tự mà có, đều do Quân Trì cầm linh thạch tới phòng bếp mua, Quân Trì nói: “Vậy ngày mai ăn cá nướng a.”

Nói đến đây, Quân Trì lại hỏi: “Mấy ngày nữa không phải sinh nhật Tông chủ sao, ta nghe quản sự Vi Chân Đường nói, mời đến rất nhiều khách, đều chiêu đãi ở trước viện, chúng ta có thể đi xem náo nhiệt hay không?”

Liễu Chân Minh bảo: “Khỏi phải nói, trừ phi là đệ tử luyện khí tầng ba hoặc là mười tám tuổi trở lên, mới có thể tới ngoại viện, vừa đi tiếp khách vừa làm việc vặt. Chúng ta chưa tới mười tám tuổi, cũng không phải Luyện Khí tầng ba, cho nên không được đi.”

Quân Trì nói: “Đến Liễu gia được bốn tháng rồi, ta còn chưa ra khỏi Đông viện một bước mà.”

Liễu Chân Minh cười nói, “Ngươi đó, ngươi như vậy thì tu luyện thế nào. Nghe nói có người khi Kết Anh bế quan hai mươi năm đó, ngươi không chịu nổi tịch mịch thì sao nhìn được đại đạo?”

Quân Trì nói, “Kết Anh nha, ở tu tiên giới này, không chắc bao nhiêu người có thể Kết Anh đâu. Trước tiên cứ chậm rãi tới đây thôi, nếu ta thật sự có một ngày kia, không chừng đã có thể tịnh tâm ổn định thần hồn rồi. Nhưng ta tu luyện không thấy tiến triển, cũng chưa tìm được nguyên nhân, ta mong sẽ có người đến chỉ điểm ta.”

Quân Trì mới chín tuổi gần mười tuổi, nói lời nghiêm trang như vậy, khiến Liễu Chân Minh cười ha ha, “Ngươi dẫn linh khí nhập thể rất tốt mà, dù linh khí không thể tụ tập ở đan điền, hơn nữa thân thể không dùng linh khí tắm được, đã vượt quá hiểu biết của cao nhân, cao nhân có thể chỉ ngươi gì chứ, còn không phải bảo ngươi tiếp tục Dẫn Khí nhập thể hay sao?”

Mặc dù Quân Trì nhìn mười phần hòa khí, cảm giác như muốn nắm thể nào thì nắm, nhưng kỳ thật hắn có vài phần tâm tính, bị Liễu Chân Minh chê cười, hắn cũng thấy không cam lòng, tuy không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng lòng âm thầm thề rằng phải hảo hảo tu luyện, đến lúc đột phá, mới có thể xây dựng hình tượng bên trong lòng những người này.

Liễu Chân Minh nói xong, lại nói: “Thật ra ta cũng muốn tới ngoại viện nhìn, chắc chắn rất náo nhiệt.”

Nói tới đây, hắn nhìn về phía Quân Trì, “Không phải Quân Yến đã là Luyện Khí tầng ba rồi sao, y có thể đi đó.”

Quân Trì nói: “Tông chủ không muốn y ra ngoài, sợ y có chuyện gì.”

Liễu Chân Minh nghe tới đó, đột nhiên hạ thấp giọng nói, “Cũng đúng, đệ đệ ngươi là thiên tài vạn năm khó gặp, ta nghe nói, không chỉ Liễu gia biết chuyện của y, các gia tộc khác cũng biết y rất rõ, nếu có người nổi lòng xấu âm mưu đoạt xá Quân Yến, vậy thì tệ quá.”

Quân Trì biết đoạt xá là cái gì, nghe Liễu Chân Minh nói như vậy, cảm thấy rất đúng, liền sinh ra lòng cảnh giác.

Đệ đệ hắn bây giờ vừa là thiên tài, vừa là một khối thịt béo, tất nhiên chọc người ta mơ ước, nhưng tu vi y chỉ mới Luyện Khí tầng ba, hơn nữa trong lúc tu luyện, không có thời gian học pháp quyết thủ đoạn gì, cũng chưa tập cách sử dụng pháp khí, yếu hơn rất nhiều, căn bản không thể chống cự lại.

Y chỉ mới bảy tuổi, một đứa trẻ bảy tuổi lúc nào cũng mơ màng, nếu thật sự bị đoạt xá, ngay cả năng lực chống cự cũng không có.

Quân Trì cực kỳ lo lắng cho đệ đệ mình, thậm chí nồi lẩu mỹ vị trước mắt cũng ăn không vô, thậm chí nghĩ tại mình quá yếu, Dẫn Khí nhập thể thôi cũng lâu như vậy, khoảng cách tới Luyện Khí kỳ tăng một đường như xa xa không đích tới.

Quân Trì dâng trào ý chí chiến đấu, cũng không nói gì, trực tiếp bỏ chén đứng dậy cáo từ Liễu Chân Minh đi về.

Liễu Chân Minh cảm thấy kinh ngạc, hắn đứng đằng sau hô, “Không ăn thật à?”

Quân Trì đáp, “Không ăn. Phiền người thu dọn tàn cuộc nha (vậy).”

Quân Trì trở về phòng tu luyện, nhưng dù Dẫn Khí nhập thể thế nào, linh khí tiến vào đan điền đã biến mất vô tung, mấy tháng nay cứ y như vậy, lượng linh khí dẫn vào, dường như đã gia tăng, lúc trước hắn chỉ dẫn được một loại linh khí vào, còn bây giờ hắn đã có thể hấp thụ cùng lúc cả năm loại.

Điều này trên lý luận mà nói là không thể nào, linh khí có lúc chuyển thành thuộc tính hỏa thuộc tính thổ lung tung, rất không ổn định, chỉ khi chuyển hóa thành thuộc tính đơn lẻ, mới có thể ổn định lại, cho nên linh khí tiến vào trong tu sĩ, đều là một thuộc tính ổn định, linh khí không ổn định như vậy, sẽ gây quấy nhiễu tu luyện, vì thế mà Đơn linh cản trở thành linh căn tốt nhất, mà Ngũ linh cản lại là phế căn kém cỏi nhất, bởi Đơn linh cản trời sinh có thể hấp thụ linh khí cùng thuộc tính, mà tạp linh cản chuyển hóa thành nhiều loại, nhưng tu sĩ lại chỉ hấp thụ được một loại duy nhất, cho nên không thể đáp ứng đủ lượng phân bố linh khí mỗi loại bên trong.

Quân Trì lại đồng thời hấp thụ năm loại thuộc tính, hơn nữa khi linh khí tiến vào đan điền, hắn còn cảm nhận được các loại linh khí vì nguyên lý tương khắc mà trở thành vô thuộc tính, cuối cùng bị hấp thụ không thấy.

Nhưng bị hấp thụ đến đâu, Quân Trì dù tìm thế nào cũng không tìm được.

Hắn chỉ nghĩ bên trong cơ thể mình có một lỗ đen, mà hắn lại không nhìn thấy cái lỗ đen này.

Bây giờ, dưới tình huống không thể xin ai giúp đỡ, hắn chỉ cố gắng hấp thụ thật nhiều linh khí, hi vọng lấp đầy được cái lỗ đen này, nếu vậy hắn có thể tiến vào chương trình tu luyện Luyện Khí tầng một rồi.

Quân Trì ngồi trên giường tu luyện, thời gian trôi qua rất nhanh, khi hắn tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Quân Yến ngồi trên bờ đoàn đối diện, Quân Trì mở mắt ra, y cũng liền mở mắt, nói: “Ca ca, ta đợi ngươi hai ngày rồi.”

Quân Trì nhìn y, sửng sốt một chút: “Hai ngày?”

Quân Yến nhìn hắn vuốt cằm nói, “Đúng vậy.”

Quân Trì nói, “Không phải ngươi đang ở chỗ Liễu Vi Chân trưởng lão sao, ta không nghĩ ngươi về sớm vậy.”

Quân Yến nói: “Sinh nhật tông chủ, ông phải đi chiêu đãi khách quý, bảo ta tự luyện, ông đưa ta mấy pháp quyết, ta tu luyện tốt rồi, liền trở về. Không chỉ thế, Vi Chân trưởng lão còn đưa ta Kim Hỏa Hoàn, là pháp khí hạ phẩm, ngươi có muốn nhìn hay không?”

Quân Trì không biết có phải Quân Yến trong lúc tu luyện đầu óc cũng mở mang hơn hay không, lời nói hơi khác so với ban đầu, hơn nữa số lần gây sự cũng giảm bớt không ít.

Chỉ với điểm này, Quân Trì hết sức cảm ơn cha hắn đã mang hắn và Quân Yến đến Tông gia tu luyện tiên đạo.

Quân Trì lập tức biểu hiện ra vẻ gia trưởng, cho nên thái độ, trông rất khoa trương vui mừng nói: “Ngươi

lợi hại thiệt đó, mấy pháp quyết trưởng lão dạy người, lát nữa nhớ biểu hiện ta xem, còn pháp khí hạ phẩm nữa, pháp khí rất khó có, ta đương nhiên muốn nhìn.”

Nhìn Quân Trì tỏ thái độ cổ vũ khoa trương, khiến gương mặt vốn chẳng có biểu tình của Quân Yến cũng lộ ra ý cười, y lấy Kim Hỏa Hoàn từ trong vòng tay trữ vật ra.

Vòng tay trữ vật này do Liễu Vi Chân trưởng lão cho y, lúc cho y, bên trong bỏ không ít thứ tốt, đều dùng để ban thưởng cho Quân Yến khi đột phá Luyện Khí kỳ tầng ba.

Quân Trì có thể dùng các loại linh thạch để mua linh thực linh thịt, chính bởi vì đệ đệ nhà mình quá giàu có.

Kim Hỏa Hoàn lúc lấy ra chỉ có một cái, nhưng khi Quân Yến run tay lên, Kim Hỏa Hoàn trên không trung liền biến thành hai cái, sau đó y vươn tay cầm mỗi bên một cái, hai cái lập tức biến thành bốn cái.

Quân Trì như nhà quê ra tỉnh trợn mắt há mồm, sau đó cười rộ, cảm giác giống như biểu diễn tạp kỹ vậy.

Quân Yến nói thêm, “Cái này còn có thể phát ra lửa, ca ca, người có muốn xem không?”

Quân Trì nhìn y muốn biến thân thành hùng hải tử*, lập tức nói: “Vẫn đang trong nhà, người muốn thiêu cháy cả căn phòng luôn sao, ngàn vạn lần đừng phóng ra lửa đó.”

(*) hùng trong con gấu.

Quân Yến ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Vậy chúng ta đi tìm nơi khác, ta cho ca ca xem.”

Quân Trì trả lời: “Ừm, được, chúng ta ra ngoài.”

Đứa trẻ muốn biểu diễn thứ mình vừa mới học, nhất định phải thật khích lệ và tán dương, Quân Trì biết rõ đạo lý giáo dục, nhanh chóng dẫn theo đệ đệ ra khỏi phòng.

Hoàn chương 9.

10. Chương 10

Gặp Liễu Chân Minh bên ngoài sân nhỏ, Liễu Chân Minh thập phần bái phục Liễu Quân Yến, mặc dù Quân Yến chỉ mới bảy tám tuổi, nhưng hắn vẫn rất cung kính thi lễ nói: “Quân Yến công tử.”

Quân Yến chỉ nhìn hần một cái, rồi không để ý tới nữa.

Quân Trì đứng đằng sau vỗ lên lưng y, ý bảo y đáp lễ hần.

Quân Trì mặc dù cảm thấy Quân Yến tu luyện khiến linh trí mở mang không ít, bất quá, phần linh trí này dường như chỉ đối với mình cùng Liễu Vi Chân trưởng lão, còn người khác, y vẫn bày ra bộ dáng ngốc bức, một chút cũng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Quân Yến bị ca ca vỗ lưng nhắc nhở, y cũng không mất hứng, chỉ gật đầu với Liễu Chân Minh một cái.

Liễu Chân Minh nhìn Quân Trì, “Các người muốn đi đâu à?”

Quân Trì nói, “Quân Yến học được mấy cái pháp quyết, muốn luyện cho ta xem, không biết nên diễn luyện ở chỗ nào nữa.”

Liễu Chân Minh liền nói, “Có một đài cao giữa hồ cá ở hướng Bắc, lúc Liễu Vi thiếu gia còn ở đây thường hay đi qua đó.”

Nói đến đây, hần rất nhiệt tình bảo: “Không biết ta có được đứng bên cạnh nhìn hay không, biết đâu đối với tu vi sẽ tốt hơn.”

Quân Trì nghe hần yêu cầu, liền nói: “Chúng ta vừa vặn không biết địa phương đó ở đâu, còn định phiền Minh ca ca dẫn đường.”

Liễu Chân Minh vui vẻ dẫn đường, trên đường đi không ngừng nói chuyện với thiên tài Quân Yến vạn năm khó gặp, luôn cảm thấy rằng lấy thiên tư Quân Yến, tiền đồ sau này khó có thể đo lường, bây giờ nói nhiều thêm mấy câu, nhất định sẽ có ích.

Nhưng Quân Yến vốn không thích nói chuyện, trừ phi bị Quân Trì yêu cầu, y mới trả lời Liễu Chân Minh hai câu.

Mấy người rất nhanh đến địa phương Liễu Chân Minh nói, chính là ven hồ Đan Phượng phía Bắc Đông Viện.

Liễu gia bởi vấn đề di truyền, linh căn chủ yếu mang thuộc tính Kim cùng Hỏa, thế nên công pháp Liễu gia cũng phần nhiều chứa hai thuộc tính này.

Hồ Đan Phượng là một cái hồ hình bán nguyệt lớn, hồ nước xanh biếc soi trọn hình ảnh tán lá cây bởi sang thu mà chuyển sang màu đỏ, như một ngọn lửa bao phủ cả ngọn núi, hồ nước phản chiếu hơn phân nửa cảnh đỉnh núi chìm trong sắc son thắm, quả xứng với cái tên “Đan Phượng”.

Liễu Chân Minh nói tới nơi diễn luyện, chính là đài cao được xây trên phần đất giữa hồ, là chỗ dùng để đấu pháp.

Lúc này trời còn sớm, xung quanh không có bóng người, vì thế ba người liền tiến lên đài.

Quân Trì và Liễu Chân Minh đứng cùng nhau, còn Quân Yến thì đi tới giữa đài cao.

Bước chân y không nhanh không chậm, lại khiến người ta cảm thấy vững chắc, Quân Trì thậm chí còn thấy phong phạm cao thủ trên người y.

Đệ đệ vĩ đại chính là kiêu ngạo của Quân Trì, đồng thời khiến hắn phát hiện người phụ trợ như mình kém cỏi thế nào, hắn không khỏi thở dài trong lòng, ở Liễu gia, trừ Liễu Ẩn và Liễu Chân Minh, người khác đối với hắn chỉ có một ấn tượng, đó là ca ca Quân Yến, không chừng nói một hồi, ngay cả tên hắn cũng không nhớ, chỉ biết hắn là ca ca Quân Yến mà thôi.

Quân Yến gạt đầu với Quân Trì, khẽ đảo bàn tay, một cái Kim Hỏa Hoàn xuất hiện trong tay y, sau đó theo động tác y, Kim Hỏa Hoàn bay ra ngoài, thoáng cái to ra không ít, sau đó từ một thành hai, hai biến thành bốn, bốn lại thành tám, xoay tròn quanh người y.

Kim Hỏa Hoàn tỏa ra màu vàng kim, sau tiếng hô của Quân Yến, Kim Hỏa Hoàn từ thủ hóa công phóng ra ngoài, hơn nữa còn mang theo ánh lửa, tốc độ rất nhanh.

Bất quá đây chỉ là diễn luyện, không phải đối địch, cho nên Kim Hỏa Hoàn sau khi bay ra ngoài, Quân Yến liền triệu hội bọn chúng về, sau đó tám cái biến lại thành một nằm trong tay y.

Quân Trì nhìn, không khỏi cảm thấy đệ đệ mình giống như Na Tra vậy, rất vui mừng liên tục vỗ tay, nói: “Thật không tệ.”

Quân Yến không đổi nét mặt, bởi vì hành động Quân Trì có chút khoa trương, tuy y không phản ứng nhưng trong lòng thật ra rất cao hứng.

Liễu Chân Minh chỉ là Luyện Khí tầng một, không có khả năng làm đối thủ Quân Yến, vì vậy chỉ nhìn thôi, không thể đối luyện với y.

Liễu Chân Minh đang muốn thỉnh giáo Quân Yến vài vấn đề, dưới đài cao đi tới mấy người, một giọng nữ nói: “Ta còn tưởng ai đang ở đây, thì ra là người. Chỉ là một tên nô bộc, đến chiếm Đan Phượng đài làm gì?”

Giọng nữ nói xong, thậm chí có người bay lên Đan Phượng đài.

Người này là Biểu tiểu thư Trình Tử Nga, tu vi Luyện Khí tầng bốn, mười sáu tuổi mà tu luyện tới Luyện

Khí tầng bốn, xem như hết sức ưu tú rồi.

Nàng ta mười phần khắc khổ, bất quá sau khi Liễu Vi chết, tính tình nàng càng không tốt, tu luyện gặp phải bình cảnh, vẫn là Luyện Khí tầng bốn không tăng.

Tu sĩ Luyện Khí kỳ không có thần thức, cho nên thời điểm đứng dưới đài, Trình Tử Nga vẫn chưa nhìn thấy Quân Yến đứng giữa đài cao, chỉ thấy Liễu Chân Minh và Liễu Quân Trì, cho nên mới nói lời vừa rồi.

Lúc nàng nhìn thấy Quân Yến, chỉ sững sốt một lát, sau đó nhú mày nói “Nguyên lai là thiên tài Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, Liễu Quân Yến.”

Chứng kiến Kim Hỏa Hoàn trong tay Quân Yến, chân mày nàng càng nhăn chặt hơn, nói: “Kim Hỏa Hoàn vậy mà rơi vào tay người.”

Lúc Liễu Vi còn sống, rất muốn Kim Hỏa Hoàn này, bất quá khi đó Liễu Vi Chân trưởng lão không đem pháp khí hạ phẩm cho hắn, Trình Tử Nga biết rõ chuyện này, cũng không cam lòng thay Liễu Vi, bây giờ thấy Liễu Quân Yến tay cầm pháp khí, tâm nàng mười phần không thoải mái.

Nàng lấy vũ khí bên trong túi trữ vật của mình ra, chỉ về hướng Quân Yến, nói: “Người không phải là thiên tài trong phủ à, bốn cô nương hôm nay muốn đấu với người.”

Quân Yến nhìn không đáp, Quân Trì tiến lên nói, “Tử Nga tỷ tỷ, Quân Yến vẫn còn nhỏ, lại mới tu luyện bốn tháng, chỉ sợ không đảm đương nổi lời khiêu chiến của tỷ.”

Trình Tử Nga liếc mắt trừng hắn, nói: “Một tên tiểu tử ngay cả Dẫn Khí nhập thể cũng không xong, cũng dám dạy dỗ ta sao. Ta cũng không chiếm tiện nghi y, nếu y chỉ mới tu luyện bốn tháng, thế ta sẽ dạy dỗ y, đến lúc thì ngừng là được.”

Quân Trì còn muốn nói tiếp, không ngờ Quân Yến liền bảo, “Không biết ai dạy dỗ ai.”

Quân Trì quả thực muốn che miệng y, nghĩ thầm tiểu tử người đúng là thiên tài đấy, nhưng thiên tài không phải toàn năng, thiên hạ cũng đâu thiếu thiên tài, nhưng có bao nhiêu thiên tài toàn năng chứ? Tiểu tử người chưa đủ lông đủ cánh, vẫn còn yếu như gà, người cuồng gì mà cuồng, thật sự không biết sống chết.

Quân Trì muốn tranh thủ thời gian hòa giải, Quân Yến đã cầm Kim Hỏa Hoàn bày tư thế mời đánh.

Lúc này, mấy người vốn cùng Trình Tử Nga một chỗ cũng bay lên đài cao, tổng cộng năm người, ba nam hai nữ.

Bên trong mấy người này, còn có Liễu Ngạn tùy tùng của Trình Tử Nga, Quân Trì nhận ra hắn, còn những người khác thì không biết.

Bất qua năm người, tuổi trung bình cũng cỡ hai mươi, là thiếu niên, trừ Liễu Ngạn, bốn người còn lại trên mặt đều không dấu được thái độ kiêu căng ngạo nghễ.

Một thiếu nữ áo tím mười bảy mười tám tuổi nói, “Tử Nga, sao ngươi lại đi khi dễ một tiểu hài tử rồi.”

Trình Tử Nga quay đầu sang lườm nàng, bên trong ánh mắt mang theo ngạo khí nói, “Tử Tương tỷ tỷ, vị này chính là thiên tài Liễu Quân Yến, các người đừng có xem nhẹ y.”

Câu này khiến tất những người còn lại đều tỉ mỉ đánh giá Liễu Quân Yến, bất quá Liễu Quân Yến chỉ mới tám tuổi, cái mặt bánh bao trắng trắng mềm mềm, khoác bộ quần áo màu lam đệ tử Đông viện, trừ khí tức Luyện Khí tầng ba trên người y, thì không thể nào nhìn ra y là thiên tài.

Một thiếu niên khác nói, “Y chính là Liễu Quân Yến? Ta đã từng nghe thấy tên y trên đường.” Ngự khí mang theo kinh ngạc.

Trình Tử Nga nói, “Tên tiểu tử này rất cuồng vọng, ta tặng cho y chút giáo huấn, cho y biết, dù có là thiên tài, cũng nên biết đạo lý tôn trọng tiền bối.”

Mấy người liền nở nụ cười, chỉ có Quân Trì và Liễu Chân Minh sốt ruột, mà mặt Liễu Quân Yến không chút biểu tình, ánh mắt nhìn Trình Tử Nga thậm chí mang theo lãnh ý.

Liễu Chân Minh muốn đi qua khuyên bảo, dù sao Quân Yến mới bảy tám tuổi, lại tu luyện chỉ hơn ba tháng, tuy rất ưu tú nhưng đối thủ lại là Trình Tử Nga tu luyện mười năm trời.

Liễu Chân Minh chưa nói gì, Trình Tử Nga đã dùng Đẳng Tiên chỉ về phía hắn, “Tốt nhất ngươi đừng nhúng tay, chờ ta dạy dỗ y xong, ngươi nhất định chạy không thoát, cái đồ sao chổi.”

Quân Trì không có biện pháp, đành đẩy Liễu Chân Minh, ý bảo hắn mời Liễu Vi Chân trưởng lão tới giải vây.

Trình Tử Nga là con gái Trình gia phụ thuộc vào Ngọc Đài Môn, nữ tu sĩ Trình gia Trình Sương song linh căn kết làm phu thê với Tông chủ Liễu gia Liễu Thắng Hải, hai người sinh một trai một gái đều là song linh căn, thiên tư không tầm thường, vì vậy Trình Sương ở Liễu Gia đương nhiên có địa vị, Trình Tử Nga là chất nữ của bà, là con gái của đệ đệ bà, bởi đệ đệ gặp chuyện không may, thân tử đạo tiêu, mà nữ nhi của ông đúng lúc là Hỏa linh căn xuất chúng, được Trình Sương cầm công pháp thuộc tính Hỏa tốt nhất Liễu gia đến dạy dỗ.

Trình Tử Nga ở Liễu gia rất được sủng ái, dù Liễu gia nhiều con cháu, cũng không ai như nàng Biểu tiểu thư ngạo khí này.

Hơn nữa nàng khi dễ nô bộc, Liễu gia không có cách quản, giống như lần trưởng tử Liễu gia Liễu Kiêu bắt gặp nàng khi dễ Liễu Chân Minh, cũng đâu đặc biệt giáo huấn gì, chỉ đơn giản bảo Liễu Chân Minh có gì

đi tìm quân sự.

Quân Trì thấy Trình Tử Nga khi dễ người rồi, đương nhiên biết rõ tính tình nàng ta, chỉ có thể mời Liễu Vi Chân trưởng lão tới giải vây, nếu không Quân Yến bị Trình Tử Nga đả thương thì phải làm sao?

Liễu Chân Minh minh bạch ý tứ Quân Trì, quay người rời đi, không ngờ Trình Tử Nga kêu Liễu Ngạn chặn hấn lại, nàng vừa cười vừa nói, “Người định đi tìm ai mật báo hử, bây giờ ta muốn dạy dỗ Quân Yến, đã nói thì làm được.”

Nàng vừa nói xong, liền quất một roi về phía Quân Yến, thân thể nàng nhẹ nhàng mà lại nhanh nhẹn, thân roi mang theo một cổ hỏa khí, lao thẳng đến Quân Yến, mặc dù nhìn Quân Yến có vẻ hồ đồ cuồng vọng, kỳ thực y không phải không có đầu óc, Quân Yến không trực tiếp đỡ đòn nàng ta mà bay người lui về phía sau, tránh được một roi, roi quất lên dài lập tức xuất hiện một vết dài sâu ngoằn, trên dấu vết vẫn còn mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Hoàn chương 10.

11. Chương 11

Trình Tử Nga vốn cao ngạo, tính cách cực đoan, nhưng nàng có lí do để kiêu ngạo, tiên pháp trong tay mười phần tinh diệu, có thể thấy nàng đã khổ công tập luyện ra sao.

Roi thứ nhất không quất trúng Quân Yến, nàng cũng chẳng để ý, chỉ tiếp tục uốn thân, roi như cơn gió lốc không hề hở bay vút về phía Quân Yến.

Quân Yến đương nhiên không ngồi yên chờ chết, thả Kim Hỏa Hoàn ra, Kim Hỏa Hoàn từ một hóa hai trực tiếp cản trở đường roi Trình Tử Nga, Tử Đằng Tiên và Kim Hỏa Hoàn va chạm phát ra tiếng keng keng kim loại, thậm chí còn bắn ra tia lửa, hai pháp khí thuộc tính Hỏa đụng lên nhau, lửa bùng lên càng lớn.

Mặc dù tu vi Quân Trì không cao, nhưng cũng hiểu một ít kĩ thuật đối chiến, lúc trước Quân Yến có thể biến Kim Hỏa Hoàn ra thành tám, ta thấy điều khiển tám cái đã là cực hạn của y.

Quân Yến chỉ mới Luyện Khí tầng ba, linh khí đương nhiên có giới hạn, vì vậy khả năng thao túng từng cái sẽ giảm xuống.

Thế nên Quân Yến chỉ biến ra hai cái Kim Hỏa Hoàn đối kháng với Trình Tử Nga, đó là một quyết định sáng suốt.

Trình Tử Nga vốn theo đà từng bước áp sát nhưng từ khi thả Kim Hỏa Hoàn ra, cổ khí thể của nàng nhanh chóng bị chặn lại.

Trình Tử Nga chỉ là Luyện Khí tầng bốn, pháp khí trên người chắc hẳn không nhiều, hoặc dù có pháp khí nhưng năng lực lại có hạn không thể thao túng cả hai, cho nên chỉ một mực cầm Tử Đằng Tiên, dùng công pháp tinh diệu công kích Quân Yến.

Tiên pháp của nàng vừa công vừa thủ, nhìn thôi đã biết khó mà phá giải, Quân Yến mặt vô biểu tình, trông có vẻ chẳng phí công tốn sức gì, Quân Trì thậm chí còn nhìn không ra ai đang ở thế thượng phong nữa.

Liễu Chân Minh đứng cạnh Quân Trì thấp giọng nói nhỏ, “Tiên pháp Trình Tử Nga còn gọi là Vũ Thiên Cuồn, một tiên pháp rất lợi hại, bất quá nghe nói nàng chỉ mới luyện tới trụ cột chương thứ nhất, chương Thuận Phong, mặc dù trông linh động đấy, nhưng lực đạo vẫn chưa đủ.”

Đôi mắt Quân Trì theo dõi trận chiến sát sao, chỉ sợ Quân Yến bị thương.

Mặc dù lòng đầy lo lắng, nhưng về mặt Quân Trì vô cùng trấn định, hẳn biết rõ năng lực bản thân vẫn chưa đủ, về sau Quân Yến chỉ có thể tự bảo vệ chính mình, trận chiến này sẽ giúp y tiếp thu kinh nghiệm và giáo huấn, về sau từ bỏ tính cách lỗ mãng, hoặc biết phải nâng cao năng lực để tự bảo vệ, đều tốt cả.

Quân Yến một mực sử dụng Kim Hỏa Hoàn đối kháng Trình Tử Nga, nhìn như vẫn đang thủ, đứng bên cạnh Quân Trì và Liễu Chân Minh là năm người nam nữ đó, vị thiếu nữ nói chuyện với Trình Tử Nga lúc nãy cũng là tu vi Luyện Khí tầng ba, chứng kiến cảnh này chỉ cười nói, “Tiên pháp Tử Nga muội muội ngày càng tinh diệu, cái tên tiểu tử kia dù được xưng là thiên tài nhưng tuổi tác còn nhỏ, lại kiêu ngạo tận trời, bây giờ thì biết rồi đó, dù có thiên phú nhưng không biết chăm chỉ khắc khổ tu luyện, thì cũng phải chịu khổ thôi.”

Một thiếu niên bỗng nói: “Đúng vậy, cứ theo đà này, Quân Yến sẽ thua dưới roi Tử Nga muội muội.”

Bởi vì Quân Trì không đủ tu vi cho nên xem không hiểu, nghe lời bọn họ nói thì rất lo lắng.

Hắn không thể làm gì khác ngoài tự nhắc mình phải thật trấn định, rồi chăm chú nhìn tình hình trong sân, không biết có phải do hắn tập trung quá hay không, mà lại có thể nhìn rõ quỹ đạo tiên pháp của Trình Tử Nga, mặc dù tiên pháp nàng nhìn rất ác liệt, nhưng mang theo cảm giác bất lực, đoán chừng linh khí tiêu hao quá nhiều, cho nên bây giờ có hơi quá sức, lại nhìn sang Quân Yến, bộ dạng y vẫn không thay đổi gì, trên khuôn mặt bánh bao lộ ra ánh mắt lạnh lùng.

Quân Trì thấy Quân Yến đột nhiên chuyển hướng sang bên cạnh một bước, Kim Hỏa Hoàn cũng lệch sang một bên, vốn thế phòng thủ rất cẩn mật, lúc này lại lộ ra sơ hở, Trình Tử Nga phát hiện ra nó, liền vung roi đánh về phía Quân Yến, Quân Yến thoáng nhấp môi một cái, Kim Hỏa Hoàn từ một biến thành hai quần lấy Tử Đằng Tiên, ngay lúc Trình Tử Nga còn ngạc nhiên, Quân Yến không lui mà tiến, đạp chân lên mặt đất khiến nó nứt một lỗ sâu, ngay tức thì phóng tới mặt Trình Tử Nga, Kim Hỏa Hoàn còn lại cũng chia ra thành hai, một cái bay thẳng tới tay cầm roi của nàng ta, cái kia bay đến tay Quân Yến, trực tiếp tập kích mặt Trình Tử Nga.

Trình Tử Nga muốn kéo roi về phòng thủ, không ngờ Kim Hỏa Hoàn quần lấy roi nàng ta vô cùng chặt, căn bản không thể kéo về, mà cái Kim Hỏa Hoàn kia đã công kích tới tay nàng, vì muốn bảo vệ bàn tay, không

thể không buông roi, thời điểm Quân Yến muốn tập kích mặt nàng, nàng nhanh lẹ lui về phía sau, hơn nữa còn muốn lấy thanh kiếm ra cản trở Quân Yến, đúng lúc này, hai Kim Hỏa Hoàn bay tới từ đằng sau, trực tiếp tập kích phần lưng, nàng hoàn toàn không ngờ Kim Hỏa Hoàn sẽ đánh từ phía đó, khi cảm nhận được thế công của nó đã không kịp tránh né nữa, hung hăng đánh lên lưng nàng, khiến cả người nàng ập về phía trước, thanh kiếm trong tay cũng rơi xuống, lúc này, Quân Yến đã tới trước mặt Trình Tử Nga, Kim Hỏa Hoàn trong tay kẻ sát cổ nàng.

Trong khoảnh khắc đó, Trình Tử Nga cảm nhận được khí thế cường đại của Liễu Quân Yến, quả thực như một ngọn núi nguy nga đè thẳng lên nàng, khiến nàng hầu như không thở nổi, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nàng cứ tưởng đến lúc thì ngừng, đang định mở miệng xin nhận thua, không nghĩ Quân Yến chẳng phải nam nhân thương hoa tiếc ngọc gì, Kim Hỏa Hoàn lập tức quẹt qua mặt nàng.

Trên lưng Trình Tử Nga bị thương, nàng còn cố chịu đau nhức không phát ra tiếng, nhưng lúc này đau đớn xen lẫn sợ hãi khiến nàng hét toáng lên.

Sau tiếng hét lớn của nàng ta, là tiếng Quân Trì rống to: “Quân Yến!”

Quân Trì thấy động tác của Quân Yến, hẳn hoàn toàn nhìn rõ quá trình thua cuộc của Trình Tử Nga, Kim Hỏa Hoàn công kích bàn tay cầm roi của Trình Tử Nga, khiến nàng ta phải rút tay về né, sau đó Kim Hỏa Hoàn phân ra thành hai, đánh về phía sau nàng ta.

Một chiêu này của Quân Yến, khiến Trình Tử Nga không còn đường lui, thật sự là mười phần tinh diệu.

Bất quá Quân Trì cho rằng khi Quân Yến thắng, y sẽ đứng dậy để Trình Tử Nga nhận thua, không nghĩ tới Quân Yến lại làm mặt nàng bị thương.

Đối với một nữ nhân mà nói, khuôn mặt quan trọng cỡ nào nha, có thể tùy tiện đụng hay sao?

Quân Yến chỉ là tiểu quý bảy tám tuổi không chút căn cơ, Trình Tử Nga là người Tông gia, cũng chính là chất nữ của chủ mẫu gia tộc này, đánh nàng thua thì thôi, sao có thể được một tấc lại muốn tiến một thước, về sau sao lẫn lộn ở Liễu gia Tông gia được. Cho dù bọn họ có bá bá Liễu Huy Hải tương đối trâu bò, nhưng ông đã bế quan tu luyện ở Ngọc Đài Môn, không thể giờ giờ khắc khắc bảo vệ bọn họ.

Quân Yến vì tiếng rống to của Quân Trì mà dừng tay lại, lui về phía sau hai bước, sáu Kim Hỏa Hoàn biến về làm một, bay tới cổ tay Quân Yến, trở thành một cái vòng, đeo lên cổ tay y như một món trang sức.

Còn Trình Tử Nga bưng lấy mặt khóc nức nở, mặt đầy nước mắt.

Năm người đi theo Trình Tử Nga không ngờ tình huống chuyển ngược nhanh như vậy, đều rất khiếp sợ, sau khi khiếp sợ xong, liền chạy tới an ủi nàng ta.

Quân Yến không liếc bọn họ lấy một cái, đi tới bên cạnh Quân Trì, Quân Trì nhú mày giáo huấn hắn: “Vì sao ngươi lại làm mặt nàng bị thương?”

Quân Yến tức giận trả lời, “Nếu ngươi không gọi ta, ta còn muốn dùng lửa thiêu cháy mặt nàng ta nữa kia.”

Quân Yến quả thực bởi vì tiếng rống của Quân Trì mà thủ hạ lưu tình, Kim Hỏa Hoàn là pháp khí thuộc tính Hỏa, lúc bay tới mặt nàng, chỉ cần Quân Yến thúc giục ra, nhất định sẽ phun lửa cháy bỏng mặt Trình Tử Nga.

Quân Trì không ngờ Quân Yến còn nhỏ, cứ nhiên không mang lòng thương hại, dám ra tay hung ác như vậy, khiến hắn khiếp sợ không nói nên lời, một lát sau mới nói: “Ngươi... Sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Quân Yến xoay đầu nhìn Trình Tử Nga đang được năm người kia đỡ dậy, nói: “Lúc trước nàng ta dám mắng huynh đen như than.”

Quân Trì kinh ngạc “A” một tiếng, quả thực không biết nên nói cái gì cho phải, thầm nghĩ đây là loại logic gì đây, chẳng lẽ bởi vì hắn đen, người khác nói hắn đen, cho nên Quân Yến muốn thiêu người khác thành đen luôn?

Liễu Chân Minh lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng nói với Quân Yến, “Quân Yến công tử, ngươi thật lợi hại.”

Quân Yến không để ý tới hắn, chỉ đứng bảo hộ trước người Quân Trì.

Trình Tử Nga bụm mặt, trên mặt có một đường màu đỏ, nàng dùng linh khí còn sót lại không bao nhiêu đi chữa trị mặt, nhưng dấu vết không tiêu trừ hoàn toàn, nữ tử nào cũng thích chưng diện, cho nên chỉ bụm mặt không dám buông.

Liễu Ngạn là tùy tùng của Trình Tử Nga nhưng chẳng tác dụng gì mấy, rất không có cảm giác tồn tại, lúc này thấy Trình Tử Nga bị thương, chỉ tức giận trừng mắt nhìn Quân Trì Quân Yến, tu vi của hắn kém cỏi, không có biện pháp trả thù Quân Yến.

Ngược lại thiếu niên Trình gia, ước chừng khoảng mười lăm tuổi, mày rậm mắt to, lớn lên cường tráng, nói với Quân Yến, “Sao ngươi lại ra tay ngoan độc với một cô nương như thế, thật không chính khí, Trình Mi ta cho dù phải gánh cái danh ỷ lớn hiếp nhỏ, cũng phải giáo huấn ngươi một phen.”

Hắn nói chính khí lăng nhiên, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, bình thường nhất định cũng là loại người chính trực, cổ tay hắn chuyển động, dưới vầng sáng màu lam nhạt xuất hiện một cây kiếm, sau đó hắn hướng Quân Trì làm một tư thế xin mời.

Liễu Chân Minh tranh thủ thời gian nói, “Trình công tử đây là có ý gì? Lúc này Trình Tử Nga tiểu thư muốn khi dễ Quân Yến công tử, sao không thấy ngươi đi ra chủ trì chính nghĩa. Ngươi là tu sĩ Luyện Khí tầng năm, còn Quân Yến công tử chỉ mới Luyện Khí tầng ba, ngươi không biết như vậy là quá khi dễ người

hay sao. Lại nói Quân Yến công tử chỉ mới bảy tuổi, người lớn hơn biết bao nhiêu.”

Liễu Chân Minh cơ hồ rụt cổ để nói lời này, hẳn chỉ là nô bộc Tứ linh căn Luyện Khí tầng một, ở Đông viện Liễu gia đã thuộc về nhóm người dễ bắt nạt rồi, bây giờ dám đến chọc khách quý Trình gia, dù vì Quân Yến cho nên mới nói vậy, nhưng đến cùng chẳng khí thế gì mấy, chỉ dám rụt cổ lại nói.

Quân Trì căn bản không biết tên Trình Mi này là Luyện Khí tầng năm, nghe Liễu Chân Minh nói, khiến hẳn càng lo lắng hơn, cũng nói: “Vị Trình công tử này, đệ đệ ta chỉ mới hơn bảy tuổi, tính vốn trẻ con, vừa rồi là tại Tử Nga tỷ tỷ muốn khi dễ người, còn hành vi bây giờ của người thật sự là cố ý khi dễ một đứa nhỏ mà.”

Trình Mi nghe Quân Trì và Liễu Chân Minh nói thế, là kiếm tu, lòng hẳn vốn mang theo chính khí, cảm thấy quả thật không nên đi khiêu chiến Quân Yến, vốn định thu hồi lời mời vừa rồi, không ngờ Quân Yến lại nói, “Ca ca, ta không sợ hẳn, để ta tới chiếu cố hẳn, vừa vặn ôn lại mấy công pháp đã học những ngày qua, không phải người cũng muốn nhìn ta học thế nào sao, giờ là thời điểm tốt nhất rồi đó, bằng không chỉ có mình ta diễn luyện, người xem rồi cũng không thấy ý nghĩa gì.”

Quân Trì nhìn y, muốn cho y hai cái bạt tay, nghĩ thầm đứa nhỏ người có biết đạo lý nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên* hay không, cuồng vọng như vậy, thật sự không muốn chết cũng phải chết, ta không hung hăng giáo huấn người, là vì ta muốn dùng cách giáo dục tán thưởng người, giờ thì chiều hư người mất rồi.

(*) Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Xem ra hẳn phải giáo dục theo kiểu một bữa roi, một bữa kẹo, nếu cứ cho kẹo thôi thì không được đâu.

Hoàn chương 11.

-+++-

12. Chương 12

Trình Mi vốn định bỏ ý muốn giáo huấn Quân Yến một trận trong đầu, không ngờ một đứa trẻ mới bảy tám tuổi lại cuồng vọng thành cái dạng này, giao chiến với hẳn chỉ vì muốn thử công pháp mà thôi?

Trình Mi từ nhỏ cũng là thiên kiêu chi tử, vốn chẳng để ai trong lòng, chưa kể giờ lại bị một đứa trẻ xem nhẹ.

Hắn trực tiếp đi tới sân đấu, nói với Quân Yến, “Nếu như người đã nói thế, vậy thì xin mời.”

Quân Trì rất muốn chặn bả vai Quân Yến, nhưng hắn không động bởi vì hắn phải để y tiếp thu chút giáo huấn.

Nếu y không nếm trải đắng cay gì mà tiếp tục cuồng vọng như vậy, khi trưởng thành sẽ phải chịu thiệt, tổn hại, bất lợi càng nhiều.

Quân Yến cũng đi tới sàn đấu.

Đan Phượng đài có trận pháp bảo trì, vì vậy vết nứt mà Quân Yến và Trình Tử Nga tạo ra lúc này đã biến mất, khôi phục lại trạng thái như ban đầu.

Trình Mi là kiếm tu, vốn chiến lực kiếm tu so với pháp tu cùng cảnh giới thì mạnh hơn một ít, hơn nữa hắn đã là Luyện Khí tầng năm, Quân Yến là Luyện Khí tầng ba, hai cấp độ khác biệt, khoảng cách rất lớn.

Vừa rồi Trình Tử Nga chiến thua, mấy người Trình gia bình luận là vì Trình Tử Nga quá khinh địch, hơn nữa còn bị Quân Yến “lừa gạt”, bọn họ nào biết Kim Hỏa Hoàn có thể biến thành sáu, bằng không, Trình Tử Nga tuyệt đối không bại dưới tay Quân Yến.

Tuy Quân Yến đã đấu thắng một lần, nhưng là Luyện Khí tầng ba, linh khí trong cơ thể hắn không còn nhiều, lúc này y đã dùng không ít, bây giờ nhất định chưa phải trạng thái tốt nhất, mà dù có vào trạng thái tốt đi chăng nữa, cũng không phải đối thủ của kiếm tu Trình Mi.

Trình Tử Tương nói, “Mi ca, ngươi cứ dạy dỗ y, nhìn còn nhỏ thế mà đã cuồng vọng thế rồi.”

Trình Mi không lên tiếng, chỉ làm một tư thế mời với Quân Yến, sau đó hắn cầm thanh kiếm trên tay chuẩn bị tư thế so đấu.

Kim Hỏa Hoàn trên cổ tay Quân Yến biến lớn nằm trong tay y, sau đó lập tức biến thành tám cái, cả đám bay lên phóng thẳng về phía Trình Mi.

Bởi vì Quân Yến nằm ở thế yếu, cho nên dùng tiên hạ thủ vi cường* quả là lựa chọn đúng đắn.

(*) ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh

Chẳng qua, Kim Hỏa Hoàn dường như không thể tạo thành nửa điểm thương tổn Trình Mi, hắn thoải mái dùng kiếm đỡ từng cái Kim Hỏa Hoàn.

Bấy Kim Hỏa Hoàn văng ra ngoài, Quân Yến cầm cái Kim Hỏa Hoàn thứ tám, chính là cái cuối cùng, đánh về phía Trình Mi, lực đạo lớn hơn bảy lần so với mấy cái khác, Kim Hỏa Hoàn và Lưu Thủy kiếm va chạm vào nhau, xoẹt ra một tia lửa, bay thẳng tới đốt Trình Mi, Trình Mi không ngờ Kim Hỏa Hoàn có thể dùng như vậy, lập tức vòng kiếm đỡ lấy, Quân Yến lật người giữa không trung rơi xuống đất, lúc này kiếm Trình

Mi đâm tới, y chỉ kịp né một bên rồi bỏ chạy.

Y né trái né phải có chút chật vật, hơn nữa còn nhiều lần mém bị kiếm Trình Mi đâm trúng, vì vậy mấy người Trình gia đứng bên ngoài đều rất vui vẻ, mang theo ánh mắt khinh miệt.

Liễu Chân Minh vô cùng gấp gáp, chau mày, rất muốn thừa dịp không người chú ý trộm đi báo tin, nhưng lại bị người Trình gia chặn lại, dù hẳn muốn đi cũng không được.

Chỉ có Liễu Quân Trì thần sắc trầm tĩnh, hẳn nín thở nhìn cuộc so đấu, vừa gấp giùm đệ đệ, lại vừa tin tưởng y.

Mỗi khi hẳn tập trung lực chú ý, hẳn có thể nắm bắt mọi cử động trên đài hết sức rõ ràng, mặc dù Quân Yến nhìn như chật vật trốn tránh, nhưng y lại không cần phí sức, mỗi lần đều có vẻ khó khăn lắm mới né tránh được, chẳng lẽ không phải cũng là một loại bản lĩnh sao.

Nếu nhìn kĩ lại, trông y cứ như đang đùa giỡn cái tên Trình Mi kia vậy.

Không hiểu tại sao, Quân Trì cảm thấy chính là như vậy.

Bởi vì thanh kiếm của Trình Mi rất lợi hại, trên sàn bị chém thành không ít cái hố lớn nhỏ, trong lúc Quân Yến đang né tránh mũi kiếm đột nhiên trượt ngã rơi xuống hố, Trình Mi thấy tình huống này liền cười nói, “Giờ xem người chạy đi đâu.”

Hắn đang định đâm kiếm xuống, đột nhiên Quân Yến há miệng thở ra một hơi dài, hơi thở trong miệng bỗng bùng lên thành ngọn lửa phun về phía hắn, hắn nhanh chóng lui về sau, không ngờ Kim Hỏa Hoàn vốn rơi dưới đất bất ngờ xoẹt qua chân, khiến hắn sắp ngã xuống sàn, hắn đành dùng thanh kiếm để giữ cân bằng, lật người ra sau tránh ngọn lửa, đồng thời phóng hai tiểu kiếm về phía Quân Yến, Quân Yến nhanh chóng nhảy sang bên cạnh, lúc này trên tay lại có động tác, ngọn lửa phun tới Trình Mi cứ nhiên không tắt, mà chia ra thành nhiều luồng chặn Trình Mi lại, Trình Mi tránh lửa múa kiếm, hai ngọn lửa lập tức bị dập tắt, hắn đang định đi dập hai ngọn lửa khác, không ngờ lại bị kẹp chặt, trong khoảnh khắc đó, hai cái Kim Hỏa Hoàn nằm trên mặt đất bị hắn ngó lơ lúc này liền bay tới, chặn lấy tay hắn kéo ngã xuống đất, thậm chí còn bị một cái Kim Hỏa Hoàn đánh trúng tay, khiến thanh kiếm rơi xuống đất.

Quân Yến đánh bay hai tiểu kiếm đánh úp về phía y, bay người qua, nhặt lấy Lưu Thủy kiếm của Trình Mi, sau đó đứng tại nơi đó nhìn Trình Mi tay chân mở rộng gất gao bị ghìm xuống đất.

Trình Mi nhìn Quân Yến nói, “Hay lắm, ta tâm phục khẩu phục xin thua.”

Quân Yến nhìn về phía Quân Trì, thanh âm mềm mại non nớt nói, “Ca ca, Hỏa Cầu thuật vừa rồi chính là Ngự Hỏa bí quyết, có thể tách hỏa cầu ra là nhờ công pháp Khổng Hỏa trụ cột bậc trung, Kim Hỏa Hoàn phát ra lửa, chính do Vi Chân trưởng lão dạy ta.”

Quân Trì nhanh chóng chạy tới bên cạnh Quân Yến, trợn mắt há mồm không biết nên nói gì cho phải.

Nói thật tuy hẳn muốn Quân Yến chịu chút giáo huấn nho nhỏ, nhưng khi chứng kiến cuộc so đấu vừa rồi chỉ cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo, không ngờ đệ đệ của mình thông minh như vậy.

Quân Trì nhớ lại bảy cái Kim Hỏa Hoàn bị Trình Mi đánh rớt trên mặt đất, có thể thấy Quân Yến đã khống chế vị trí rơi một cách hoàn hảo, từng bước từng bước một dẫn dắt Trình Mi rơi vào bẫy, cho đến khi bị trói buộc hoàn toàn.

Mà Hỏa Cầu thuật và Khổng Hỏa thuật, được dùng rất tinh diệu, nếu như linh khí bên trong cơ thể vẫn dồi dào, khả năng chắc hẳn còn hơn thế nữa.

Quân Trì quả thật không có cách nào giáo huấn y, chẳng qua không lộ ra thần sắc cao hứng, chỉ nhàn nhạt nói: “Ừm, ta thấy rồi.”

Quân Yến thấy hẳn không khen y, liền cảm thấy mất hứng.

Thời điểm muốn thu hồi Kim Hỏa Hoàn không chế Trình Mi lại, bên dưới có mấy người bay vọt lên, một trong số đó nói: “Chuyện gì xảy ra, ai dám tư đấu* ở nơi này?”

(*) đánh riêng.

Tất cả mọi người nhìn về hướng nhóm người mới tới thì thấy Vi Chân trưởng lão, ngoài ông ra, còn có mấy người khác, trong đó có một trưởng lão trong tộc, còn những người khác thì Quân Trì chưa thấy.

Lúc này, mấy thiếu niên nam nữ Trình gia đã đến trước mặt họ, hành lễ nói: “Bái kiến các vị trưởng lão.”

May mà Quân Yến cũng không lằng lằng đầu lằng não*, triệu hồi Kim Hỏa Hoàn trói buộc Trình Mi về, sau đó biến Kim Hỏa Hoàn trở thành món trang sức đeo lên cổ tay y.

(*) cứng đầu, bướng bỉnh, lỗ mãng.

Tuy Kim Hỏa Hoàn là pháp khí hạ phẩm, nhưng là thượng đẳng trong số pháp khí hạ phẩm, so với pháp khí trung phẩm cũng không kém là bao, còn có thể thông qua luyện chế để tiến giai (thăng cấp).

Cho nên khi Liễu Vi đến xin Liễu Vi Chân trưởng lão, Vi Chân trưởng lão mới không chịu cho, bây giờ ông mười phần yêu thích Liễu Quân Yến thiên phú cực cao, cho nên mới tặng y.

Mà Quân Yến quả thực không bôi nhọ danh tiếng Kim Hỏa Hoàn này, sử dụng đến lô hỏa thuần thanh, hoàn toàn phát huy hết uy lực của nó.

Thật ra Quân Trì cảm thấy khó hiểu vì những kỹ năng chiến đấu của Quân Yến, y chỉ là một đứa trẻ, trước đó chưa từng đánh qua cũng mới tu luyện bốn tháng, sao có thể lợi hại như vậy, không phải là khen thuật pháp lợi hại, mà là kỹ năng quan sát chiến đấu và năng lực bố trí quá lợi hại, mỗi phần lực đều được sử dụng hợp lý, cho dù đối thủ lợi hại hơn nhiều lắm, cũng từng bước tiến vào bẫy rập mà y thiết kế, trước là Trình Tử Nga, sau đó là Trình Mi.

Quân Trì tranh thủ kéo Quân Yến và Liễu Chân Minh tới hành lễ, “Bái kiến các vị trưởng lão.”

Liễu Vi Chân đứng thẳng liếc nhìn Trình Mi một cái, sau đó mới nhìn về phía Liễu Quân Yến, hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Các người ở đây tư đấu sao? Đan Phương đài không cho phép tư đấu. Quân Yến, người đến đây nói rõ, vì sao lại dùng Kim Hỏa Hoàn trói khách nhân Trình gia trên sàn?”

Quân Yến ngẩng đầu nhìn Liễu Vi Chân trưởng lão, xem ra y đã có chút ít cảm tình với ông, cho nên không còn giống như cái hồ lô im lặng không lên tiếng như trước kia nữa, “Khách nhân Trình gia đòi khiêu chiến với ta, ta đáp ứng.”

Bên cạnh Liễu Vi Chân còn một nam một nữ, cỡ ba mươi bốn mươi tuổi, bất quá ở thế giới Tu Chân, nhìn mặt đoán tuổi là không thể nào.

Nữ nhân kia nói với Trình Mi, “Đến Liễu gia làm khách, sao lại vô lễ như thế, lén lút ước chiến, muốn làm gì hả?”

Trình Tử Tương liền đáp, “Mẹ, đều tại Liễu Quân Yến vô lễ quá mức mới đúng, y dám làm mất Tử Nga muội muội bị thương, còn nói đối chiến với Mi ca, là để cho ca ca y thấy công pháp của mình, như vậy không phải cố tình xem thường Trình gia chúng ta sao? Mi ca căn bản không muốn đối chiến với y, mà là bị bức không thể không đối chiến.”

Trình Tử Tương nói như vậy, mấy người Trình gia liền phụ họa theo, ngược lại Trình Mi nói, “Trưởng lão, ta thua tâm phục khẩu phục, không còn gì để nói.”

Vi Chân trưởng lão xụ mặt giáo huấn Liễu Quân Yến, “Sao người có thể như vậy? Ta vừa dạy người mấy công pháp da lông, người cũng mới học hơn mười ngày, lại đi diễn trò trước mặt khách nhân, thật sự là tiểu tử cuồng vọng. Mau trở về điện bích suy nghĩ đi.”

Lời này của Liễu Vi Chân trưởng lão dĩ nhiên là bao che khuyết điểm, hơn nữa ý tứ rất rõ ràng, đệ tử ta chỉ học công pháp mười ngày, có thể trói đệ tử mười tám mười chín tuổi Luyện Khí tầng năm nhà các người nằm trên sàn, nhìn đi, đây chính là khoảng cách giữa Liễu gia và Trình gia đó.

Hơn nữa còn bảo Quân Yến trở về điện bích, tất nhiên không để cho mấy kẻ Trình gia bám lấy y không tha.

Quân Yến lúc này rất lanh lợi, đáp một tiếng rồi đi nhanh, Quân Trì và Liễu Chân Minh vội hành lễ với bọn họ, rồi cũng chạy theo Quân Yến.

Chạy ra xa rồi, Liễu Chân Minh không nhịn được nữa cười ha ha, khen Quân Yến, “Quân Yến công tử thật lợi hại nha, Trình Mi Luyện Khí tầng năm cũng không phải đối thủ của ngươi, cuối cùng bị trói trên sàn, chặt vật biết bao. Vi Chân trưởng lão quả thật không tệ, ngươi có thấy sắc mặt hai vị trưởng lão Trình gia lúc này không, đều biến thành màu đen hết.”

Quân Trì không cười, ngược lại nói: “Cái này chỉ mới bắt đầu thôi, có ai nói Luyện Khí tầng ba là đại năng đâu. Bây giờ kiêu ngạo thì chẳng tốt gì.”

Hắn nói lời này là cho Quân Yến nghe, Quân Yến nghe xong cũng không mở miệng, chỉ nhìn Quân Trì một cái, tức giận đi nhanh về phía trước, cả ba cùng đi tới Vi Chân Đường.

Hoàn chương 12.

13. Chương 13

Khi Liễu Vi Chân trưởng lão trở về Vi Chân Đường, Quân Trì và Quân Yến đang ngồi tu luyện trong phòng, còn Liễu Chân Minh đã trở về Mậu Hào viện bởi vì Liễu Ấn có chuyện muốn hắn làm.

Tu vi Liễu Ấn chỉ mới Luyện Khí tầng một, tuổi vẫn chưa đạt yêu cầu, cho nên phải ở Đông viện không được ra ngoài.

Bất quá bởi vì có siêu cấp thiên tài Liễu Quân Yến đứng phía trước đối đầu khiến y toàn tâm toàn ý đi tu luyện, vô tâm quản sinh nhật của Tông chủ hay náo nhiệt bên ngoài, vì thế chẳng cảm thấy ở lại Đông viện thì có gì buồn bã.

Y được Liễu Vi Chân trưởng lão dạy bảo, tuổi lại lớn hơn so với Quân Yến, cho nên Quân Yến phải xưng y một tiếng sư huynh, mặc dù Quân Trì không được Liễu Vi Chân trưởng lão chỉ điểm, nhưng do cùng tu luyện một nơi, cho nên cũng xưng y một tiếng sư huynh.

Liễu Vi Chân trưởng lão không lập gia đình, ông đến Trúc Cơ kỳ viên mãn, vẫn chưa thể đột phá tiến vào Hóa Nguyên kỳ, hơn nữa nhìn giống như không có ý định thành hôn.

Lúc trước ông mang theo Liễu Vi tu luyện, Liễu Vi cậy tài khinh người, thấy mình là Song linh căn thì đặc biệt cuồng ngạo, ngay cả Liễu Vi Chân trưởng lão cũng không thèm để trong mắt, cho nên Liễu Vi Chân trưởng lão chẳng thích hắn lắm, chỉ vì chức trách trưởng lão cho nên mới dạy bảo mà thôi, về sau Liễu Vi chết trong tiểu bí cảnh, ông chỉ thở dài một tiếng, cũng không thương tâm gì, con đường tu tiên vốn rất khó khăn, bao nhiêu thiên tài phải chết khi chỉ mới bắt đầu tiến vào, đây chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Bất quá Liễu gia vì bảo đảm lực lượng trong tộc, luôn bảo hộ các đệ tử tài giỏi kỹ càng, chẳng qua Liễu Vi đã chết rồi thì đâu còn cách nào nữa.

Về sau lại có hai đệ tử thiên tài Hỏa linh căn Liễu Quân Yến và Liễu Ấn, ban đầu Liễu Vi Chân coi trọng Liễu Ấn hơn, không thích Quân Yến lắm, nhưng nào ngờ Quân Yến thiên tài quá mức, hơn nữa tiếp xúc mấy lần, ông bỗng phát hiện Quân Yến mười phần đơn thuần, thế giới trong y rất đơn giản, chỉ thứ y thích y mới đi quan tâm, y thích tu luyện, y thích ca ca, cho nên tâm tư đều đặt ở trên đó, vốn là thiên tài Hỏa linh căn, lại tâm tư rộng rãi, tốc độ tu luyện đương nhiên gấp cả trăm lần người thường rồi.

Bởi vậy Liễu Vi Chân dần dần sinh lòng yêu tài, ông phát hiện sau khi mình đối tốt với Liễu Quân Yến hơn không ít, Liễu Quân Yến không còn dùng thái độ hồ hững với ông nữa, sẽ biết nói chuyện cùng ông, nhưng thật ra đó đều nhờ Quân Trì ân cần dạy bảo giáo dục chứ không phải cảm giác tốt đẹp như Liễu Vi Chân suy nghĩ, bất quá e rằng cả đời này ông cũng không biết.

Khi Liễu Quân Yến trong khoảng thời gian ngắn đột phá Luyện Khí tầng ba, Liễu Vi Chân càng coi trọng y hơn, thương yêu như con ruột, ngay cả cái Kim Hỏa Hoàn ông thích cũng đem cho y, khiến y chơi rất vui, còn dạy y một ít công pháp, rồi phát hiện các công pháp ông dạy, Quân Yến vừa học liền biết, hơn nữa thông hiểu đạo lý, tốc độ đó khiến Liễu Vi Chân kinh ngạc không thôi.

Từ đây về sau ông chính thức xem Quân Yến trở thành đứa con ruột mà mình thương yêu nhất.

Lúc này, ông đi vào phòng tu luyện, trầm mặt nói với Quân Trì và Quân Yến: “Quy xuống.”

Hai người vốn đang ngồi xếp bằng, nhất thời bị Liễu Vi Chân trưởng lão giáo huấn đều sửng sốt một hồi, lại nói, hai người chưa từng chịu phạt bao giờ, khi còn ở nhà, Liễu Quy Hải dùng mọi cách cưng chiều hai đứa con của mình, sao nhẫn tâm đi trừng phạt chứ, hơn nữa hai người cũng không phạm sai lầm, nên không bị xử phạt.

Không ngờ lúc này lại bị dạy dỗ.

Quân Trì vô cùng tức thời, quy củ xếp chân quỳ xuống mà Quân Yến vẫn không quỳ, còn ngẩng đầu nhìn Liễu Vi Chân trưởng lão, nói: “Tại sao phải quỳ?”

Liễu Vi Chân đáp, “Chỉ bằng ta là người truyền đạo cho người.”

Liễu Quân Yến nói, “Người không phải người truyền đạo cho ca ca.”

Quân Trì nói với Quân Yến, “Quân Yến, quỳ xuống.”

Liễu Vi Chân hừ một tiếng, nói với Quân Yến: “Người học tài bao nhiêu, tu vi bao nhiêu, sao lại cuồng vọng như vậy, ta bảo người quỳ, người còn không quỳ?”

Quân Yến nhìn nhìn ca ca, tức giận quỳ xuống.

Liễu Vi Chân nói: “Ta biết ngươi là thiên tài, chỉ sợ ngươi cũng nghe mãi mấy câu này, nhưng trong lòng đắc chí, cuồng vọng là không được. Lúc trước ở đây có một người tên Liễu Vi, trong vòng một tháng trở thành Luyện Khí tầng một, cũng phi thường cuồng vọng, về sau lúc ở tiểu bí cảnh, thích tự làm theo ý mình, không nghe lời người khác, cuối cùng bị yêu thú giết chết. Làm tu sĩ, tất phải có lòng dũng cảm, có dũng cảm mới có thể vượt qua trắc trở trên con đường tu tiên, tiến được xa hơn, nhưng dũng cảm không có nghĩa là vô mưu, càng không phải cuồng vọng. Con đường tu tiên có biết bao thiên tài, có biết bao tài năng, ngươi mới bao tuổi mà đã cuồng vọng như vậy. Cứ thản nhiên đi khiêu chiến Luyện Khí tầng năm sao?”

Quân Yến ngẩng đầu nhìn thẳng Liễu Vi Chân, trong mắt một mảnh tĩnh mịch rồi lại kiên quyết vô tận, thần sắc y trở nên kiên nghị mười phần, thoạt nhìn không giống một đứa trẻ bảy tám tuổi nên có.

Y nói: “Ta không vô mưu, cũng không cuồng vọng, ta tất nhiên nắm chắc phần thắng, cho nên mới khiêu chiến hần.”

Quân Trì muốn Quân Yến đừng nói nữa, dù sao Liễu Vi Chân chỉ qua loa giáo huấn vài câu mà thôi, chờ ông thoải mái hơn thì tốt rồi, cố gì phải đi tranh luận.

Nhưng Quân Yến đã nói rồi, hần không còn cách nào khác.

Liễu Vi Chân nở nụ cười nói: “Được, ngươi giỏi lắm. Hôm nay ngươi đánh bại Trình Mi, ta đều thấy, quả thực làm rất tốt. Chẳng qua, làm người phải biết tàng chuyết (1), mộc tú vu lâm phong tất tòi chi (2), đạo lý này, ngươi có hiểu hay không?”

(1) giấu cái vụng về kém cỏi.

(2) Cái cây cao nhất thường dễ bị người chặt nhất.

Quân Yến im lặng không đáp.

Liễu Vi Chân thở dài, nói: “Bây giờ các ngươi chớ có đi loạn khắp nơi nữa, sinh nhật Tông chủ, khách của Liễu gia tới không ít, mặc dù chiêu đãi ngoài viện, cũng chưa chắc không có người vào nội viện, thân phận người đặc thù, rất nhiều người muốn đến nhìn ngươi, bớt được chuyện gì thì hay chuyện này.”

Quân Yến lúng ta lúng túng lên tiếng, Liễu Vi Chân lại nói với Quân Trì, “Quân Trì, ngươi là ca ca, ngươi phải trông Quân Yến thật kỹ, đừng để y thi đấu với người khác.”

Quân Trì định đáp ứng, Quân Yến liền xen vào, “Thi đấu với người khác, biết đâu nhận ra thiếu sót của mình, dùng để tăng tiến tu vi.”

Liễu Vi Chân nói: “Ngươi còn nhỏ, đợi lớn chút nữa rồi nói sau.”

Quân Trì thấy Quân Yến muốn phản bác, vội vàng đáp: “Trưởng lão nói đúng.”

Quân Yến tức giận ngậm miệng không nói nữa.

Liễu Vi Chân nhìn bộ dáng Quân Yến, thở dài, sau đó đưa phù lục cho Quân Yến, chỉ y tác dụng của từng cái, sau đó nói: “Nếu gặp nguy hiểm, thì dùng mấy cái phù lục này.”

Quân Yến cầm phù lục không nói, Quân Trì thay y cảm ơn Liễu Vi Chân trưởng lão.

Liễu Vi Chân làm trưởng lão, không chỉ tu luyện cho mình, mà còn chịu trách nhiệm rất nhiều chuyện, đặc biệt là ở sinh nhật Tông chủ có không ít khách quý đến đây, cho nên ông không có nhiều thời gian ở lại với Quân Yến, dặn dò xong liền rời đi.

Quân Yến cất phù lục, Quân Trì nhìn khuôn mặt bánh bao trắng trắng mềm mềm nhăn nhó thành một cục, liền ngồi xổm trước mặt y, nhéo nhéo mặt y, nói: “Liễu Vi Chân trưởng lão nói vậy là muốn tốt cho ngươi, có hiểu không, đừng có lộ ra cái biểu tình này, xụ mặt thế muốn cho ai xem đây?”

Quân Yến lấy cái tay Quân Trì đang nhéo mặt mình ra, con ngươi đen bóng nhìn thẳng về phía hắn, nói: “Hôm nay ta làm sai thật ư, vì sao ngươi mất hứng, trưởng lão cũng mất hứng?”

Quân Trì ôn nhu nói: “Thấy ngươi lợi hại như vậy, tâm tư lại kín đáo, đánh bại Trình Tử Nga lẫn Trình Mi, sao ta mất hứng được chứ.”

Quân Yến mở to hai mắt nhìn Quân Trì, “Thật không?”

Quân Trì gật đầu, “Đương nhiên thật rồi, đệ đệ ta lợi hại như vậy, sao ta mất hứng được.”

Quân Yến vẫn thẳng tắp nhìn hắn, “Vậy sao ca ca chưa khen ta rất tốt?”

Quân Trì vươn hai tay bóp bóp khuôn mặt bánh bao của y, “Bởi vì ta sợ nếu khen ngươi tốt hoài, ngươi càng tự cao tự đại, không biết thu liễm, bây giờ đối thủ chẳng qua chỉ là Trình Tử Nga và Trình Mi, cho nên ngươi có năng lực đối phó, nhưng nếu đối thủ ngươi là Trúc Cơ kỳ, ngươi còn cuồng vọng như vậy, lúc đó phải làm thế nào? Quân Yến, ca ca sợ ngươi không biết thu liễm bản thân, gặp phải nguy hiểm. Cho nên ta không tán thưởng ngươi nữa. Vi Chân trưởng lão cũng thế.”

Quân Yến nghe xong, nhỏ giọng nói: “Ta không phải không có sức phán đoán, sao lại không biết né tránh người cường đại hơn chứ.”

Quân Trì nói, “Ta lo nhất là ngươi không biết né tránh đó.”

Quân Yến vẫn mắt hững, tức giận không nói, Quân Trì đành phải hôn lên trán y một cái, Quân Yến bị hôn thì sững sốt một hồi, lại nói, từ khi đến Tông gia, Quân Yến cảm thấy ca ca không đối xử với mình như trước kia nữa, như thích ôm y ngủ, lúc vui vẻ, lúc muốn an ủi, đều sẽ hôn y một cái.

Đương nhiên, Quân Yến đến Tông gia rồi cũng biết lễ nghi ở đây rất khắt khe, không thể tùy ý thân cận với người khác, có lẽ bởi vì thế, Quân Trì đối xử với y đã có một khoảng cách nhỏ.

Lúc này bị ca ca hôn một cái, cổ úc khí trong lòng y mới tiêu tan bớt, nói: “Ta sẽ chú ý.”

Quân Trì nói: “Còn một điều nữa, Vi Chân trưởng lão tuy không tính là sư phó của ngươi, ông đối đãi người tốt, người phải biết tri ân, ông cho ngươi nhiều đồ như vậy, không phải điều tất nhiên, thế nên, ngươi phải thân thiện hơn một chút, thân cận hơn một ít, vừa rồi ông cho ngươi phù lục, ngươi nhớ cảm ơn. Phải nhớ kỹ. Sau này ngươi đến Ngọc Đài Môn, được ai coi trọng, thu làm đệ tử chính thức, ngươi cũng phải chú ý cách ở chung với sư phó, sư phó rất quan trọng cho con đường tu tiên của ngươi, biết chưa?”

Quân Yến trả lời, “Nhớ kỹ rồi.”

Quân Trì đứng lên, cũng kéo tay Quân Yến lên, “Gần đây phải tránh xa đám người Trình gia kia ra, không được có lòng hận người nhưng phòng người thì vẫn nên. Lòng dạ người Trình gia chẳng rộng rãi gì đâu, hôm nay bị ngươi đánh bại, bên trong nhất định không thoải mái. Chúng ta vẫn nên tránh đi mới tốt.”

Quân Yến lại nói: “Ta không sợ bọn họ.”

Quân Trì giơ tay lên cốc đầu y một cái, “Mấy lời ta vừa nói ngươi lại quăng đi đâu rồi?”

Quân Yến ủy khuất không đáp.

Quân Trì đành xoa xoa chỗ bị đánh, hỏi: “Đói bụng không?”

Quân Yến gật gật, Quân Trì nói, “Vậy ta làm đồ ăn cho ngươi nha. Ta cũng đói lắm.”

Thời điểm hai người từ Vi Chân Đường trở về Mậu Hào viện, thì thấy có người ngồi trên xe được kéo bởi các loại yêu thú phần lớn là loài chim ở phía xa xa, Quân Trì lăm lăm, “Xem ra, khách nhân lần này quả thật rất nhiều.”

Sau khi về viện, Quân Trì một bên nấu cơm, một bên suy nghĩ chuyện tình, Quân Yến bên cạnh theo dõi hẩn, hỏi: “Ca ca, ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Mặc dù Quân Yến nhỏ hơn Quân Trì hai tuổi, nhưng y cao gần bằng Quân Trì, mấy tháng nay bởi vì luyện công pháp củng cố, cơ thể cao hơn một ít, bây giờ y đã cao hơn Quân Trì, y nghĩ đợi mình cao hơn tí nữa, sau này ca ca muốn đánh y phỏng chừng không thuận tay rồi.

Quân Trì nhỏ giọng nói: “Đệ biết chuyện mẹ chúng ta là Chu Tước mà.”

Quân Yến gật đầu, “Biết.”

Quân Trì nói: “Đệ xem, ta vẫn không Dẫn Khí nhập thể được, không phải bởi vì nguyên nhân thể chất, khi còn bé ta là điều hình, vậy nên ta định tìm một con yêu thú đến xem nó tu luyện công pháp ra sao. Lúc này nhìn thấy xe chở yêu thú, ta liền nghĩ tới điều này.”

Quân Yến không cảm thấy suy nghĩ ca ca có gì không đúng, ngược lại hỏi: “Ca ca muốn đến xem yêu thú tu luyện công pháp sao?”

Hoàn chương 13.

14. Chương 14

Nghĩ bản thân Dẫn Khí nhập thể nhưng lại không khiến linh khí hội tụ ở đan điền được, chắc hẳn bởi vì hẳn là yêu thú, điều này ngược lại khiến Quân Trì thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như mình đã tìm ra được nguyên nhân, nếu như đã phát hiện ra nguyên nhân, vậy thì tìm cách giải quyết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn nhiều lần cầm chiếc nhẫn trữ vật mà cha đưa lên xem, theo lời cha, chiếc nhẫn trữ vật này là do mẹ hắn và Quân Yến lưu lại, bên trên có cấm chế người thường không thể mở ra, nên không biết trong có gì, Quân Trì cũng mở không ra được bất quá hắn cảm thấy nếu do mẹ để lại, mà mẹ chính là Chu Tước thuần khiết, có khi bên trong chính là công pháp tu luyện Chu Tước, nếu có thể lấy công pháp này ra, vậy vấn đề này coi như đã giải quyết xong.

Trước kia Quân Yến rất lười, thích nhất là ngủ, hơn nữa còn phải để Quân Trì ôm mới chịu.

Nhưng giờ không biết Quân Yến bị kích thích gì, buổi tối không dây dưa với Quân Trì nữa, cũng không bắt hắn dỗ y ngủ, Quân Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy chắc tại mình mắng y một trận, nói rằng y cao hơn cả mình còn muốn mình ôm y ngủ, như vậy rất xấu hổ.

Quân Trì thầm đoán, ước chừng Quân Yến đã đến tuổi biết sĩ diện rồi, đương nhiên không còn quẫn quít lấy hắn giống như trước kia.

Buổi tối, Quân Yến ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nhập định tu luyện công pháp chứ không lên giường ngủ.

Quân Trì cũng ngồi trên giường Dẫn Khí nhập định, trải qua mấy tháng, hắn cảm thấy kinh mạch mình mở rộng không ít, hơn nữa tốc độ và lượng linh khí dẫn vào bên trong được đề cao hơn, có đôi khi linh khí giống như một dòng nước chảy ngược tiến thẳng vào cơ thể, nhưng sau khi tiến vào đan điền liền bị hút

mắt không thấy bóng dáng, mà chính hắn cũng không biết nó bị cái gì hút nữa.

Yêu thú khi tu vi tương đương với người Trúc Cơ kỳ sẽ xuất hiện yêu đan, Quân Trì nghĩ mình mang thể chất yêu thú, có khi nào số linh khí đó được dùng để kết đan hay không?

Bởi vì không có yêu thú cường đại nào làm ví dụ cho hắn, thế nên ngoại trừ nghĩ ngợi và suy đoán lung tung, căn bản không có chút căn cứ nào, vì vậy liền thôi.

Trong đầu thì nghĩ, đứa trẻ không có mẹ thật giống như cây cỏ vậy a.

Quân Trì ngồi xếp bằng trên giường, lại lấy nhẫn trữ vật ra quan sát, sau đó kêu Quân Yến một tiếng: “Quân Yến?”

Quân Yến lập tức từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại, nhìn về phía Quân Trì, “Ca ca, có chuyện gì?”

Quân Trì vươn tay ngoắc ngoắc y, Quân Yến đứng dậy đi tới ngồi trên giường, nhìn hắn, Quân Trì đưa nhẫn trữ vật cho y, nói: “Người cầm nhẫn trữ vật thử xem, nhìn ra được bên trong có gì không?”

Kỳ thực Quân Trì đã đưa cho Quân Yến xem rồi, bất quá không có cách nào mở ra, Quân Trì nghĩ tu vi Quân Yến bây giờ đã tăng tiến, không chừng có thể mở ra cũng nên.

Quân Yến thử cầm lấy rồi lại trả cho Quân Trì, nói: “Ca ca, thu lại đi, không được. Mẹ giấu cha dưới hình dáng con người, cho dù là Chu Tước, có thể biến thành hình người, không phải Kim Đan kỳ, cũng là Hóa Nguyên kỳ, mẹ hạ cấm chế, ta bây giờ không có cách nào mở ra. Bất quá ca ca cứ chờ ta, đợi ta tiến vào Kim Đan kỳ, Hóa Nguyên kỳ, sẽ mở nó ra lấy đồ vật bên trong cho người.”

Quân Trì đương nhiên không biểu lộ mặt trái trước mặt Quân Yến, chỉ cười rồi nói: “Vậy ta sẽ chờ người.”

Quân Yến trịnh trọng gật đầu.

Nếu Quân Trì đợi Quân Yến tới Hóa Nguyên kỳ và Kim Đan kỳ, thì không biết phải mất bao nhiêu năm nữa, Quân Trì nghĩ, đến lúc đó có lẽ mình đã chết già luôn rồi, cho nên không thể trồng cây vào công pháp mà mẹ để lại bên trong nhẫn trữ vật, hắn đành phải nghĩ biện pháp khác thôi.

Ngày sinh nhật Tông chủ đã đến, hôm đó Liễu gia mười phần náo nhiệt.

Quân Trì đứng trong sân nhìn ra bầu trời ngoài viện, thường xuyên thấy các loài chim và yêu thú chở người bay tới, hắn hơi xuất thần, nghĩ thầm năm đó mình cũng có thể bay, chỉ là sau khi biến thành người không thể nữa.

Nội viện Đông viện có cấm chế cực mạnh, người và yêu thú đều đáp xuống quảng trường bên ngoài Đông viện, Quân Trì ở bên trong Đông viện, đương nhiên không thể tiếp xúc với yêu thú.

Yêu thú loài điều ở Liễu gia đều được nuôi dưỡng ở Linh Thú viên, Quân Trì không có cơ hội tới nhìn.

Điều này khiến hắn nảy lên một chủ ý, vụng trộm ra bên ngoài tìm một con yêu thú, xem thử có phát hiện ra gì hay không.

Dù sao hắn tu hành không kết quả, cũng không phải biện pháp, đặc biệt là dưới tình huống có một đệ đệ thiên tài.

Quân Trì bảo Quân Yển tới Vi Chân Đường tự tu luyện còn hắn có việc phải làm.

Hai mắt Quân Yển nhìn chăm chăm hắn, Quân Trì đành phải giải thích, “Ta chỉ loanh quanh trong Đông viện một lúc, ngươi cứ tới Vi Chân Đường tu luyện đi, nhớ đừng chạy loạn đó. Sinh nhật Tông chủ, khách khứa ở khắp nơi.”

Quân Yển nói: “Ngươi bảo ta không được chạy loạn, vậy tại sao ngươi lại chạy loạn khắp nơi?”

Quân Trì nhướn mi trừng mắt liếc nhìn Quân Yển một cái, “Đệ biết tranh luận với ta rồi hả?”

Quân Yển nói: “Ngươi muốn đi đâu, ta đi với ngươi, ngươi một chút tu vi cũng không có, nếu bị người ta khi dễ, chỉ biết trưng ra khuôn mặt cười.”

Quân Trì bị y nói trúng, vừa xấu hổ vừa tức giận, “Cười làm lành thì sao chứ, có thể giải quyết vấn đề là được.”

Quân Yển nói, “Ta không thích ngươi cười làm lành với người khác.”

Quân Trì cả giận nói; “Ngươi không thích thì không thích, ta mới không cần ngươi thích.”

Quân Yển nhếch đôi môi mềm mại như cánh hoa, nhìn Quân Trì không lên tiếng.

Lại nói, đây là lần đầu tiên hai huynh đệ cãi nhau.

Quả thật, miệng lưỡi Quân Yển thay đổi lưu loát, khiến hai người sinh ra rào cản ngôn ngữ.

Quân Trì nói với Quân Yển, “Tự mình tới Vi Chân Đường hảo hảo tu luyện, ta đi đây.”

Quân Yến nhìn chăm chăm hắn không phản ứng, Quân Trì không nói nhiều với y nữa, liền rời đi.

Quân Yến suy nghĩ một hồi, tiếp đó len lén đi theo sau Quân Trì.

Quân Trì nghĩ sâu tính kỹ, quyết định tìm đường tới Linh Thú viên.

Bình thường yêu thú phải có huyết mạch thượng cổ vĩ đại mới được gọi là linh thú, tỷ như Chu Tước có thể xưng là linh thú, yêu thú bình thường thì không thể. Linh Thú viên của Liễu gia kỳ thực là danh không xứng với thực, bên trong nuôi dưỡng hầu như là yêu thú cấp bậc thấp đã được thuần dưỡng, ví dụ như Bạch Hạc, Hồng Đỉnh Oanh hoặc là Đại Ưng.

Bất quá có thể nhìn đám yêu thú cấp thấp này cũng được.

Linh Thú viên nằm ở đằng sau Bắc viện, lúc trước Liễu Vi Chân trưởng lão nói với Quân Yến, khi y tới Luyện Khí tầng năm có thể đến Linh Thú viên lĩnh một con phi cầm về nuôi dưỡng, nên đã nói ra vị trí Linh Thú viên.

Quân Trì đi về hướng Bắc, hắn mặc một bộ quần áo nô bộc nội viện, dáng người vừa gầy vừa nhỏ, người ở Liễu gia đều đang bận đãi khách ngoài viện, căn bản không có ai rảnh đến quản Quân Trì đi đâu.

Chẳng qua khi Quân Trì đi tới mép hướng Bắc Đông viện, thì có một bức tường cao mấy trượng, giữa đó có một cánh cửa mở toang, lòng hắn khẽ vui mừng, vừa định đi ra, không ngờ đụng trúng một thứ trong suốt, sau đó hắn phát hiện mình hoàn toàn không thể xuyên qua nó.

Quân Trì trợn tròn mắt, thâm nghĩ đây chính là cấm chế trong truyền thuyết hay sao.

Quân Yến núp đằng sau thấy ca ca như một đũa ngọc đi nghiên cứu cấm chế, liền phỉu miệng một cái, tiến lên, móc ra một món đồ đánh về phía cấm chế, cấm chế ngay lập tức mở ra, lúc Quân Trì định tới dạy dỗ đệ đệ không biết nghe lời, Quân Yến liền kéo tay hắn, cả hai bay thẳng ra ngoài.

Mà tiểu bài Quân Yến vừa đánh ra, liền bay vòng trở về tay y.

Đứng bên ngoài Đông viện, Quân Trì trợn mắt há mồm nhìn Quân Yến, “Người... sao người lại tới đây hử, vừa nãy mới đánh ra cái gì thế?”

Quân Yến vẫn còn giận dữ Quân Trì, cho nên không trả lời hắn, chỉ làm bộ đi nhìn cây cối xung quanh, vì vậy bị Quân Trì hung hăng đánh lên sau lưng, “Người còn ở đó ngạo mạn trước mặt ta, phải hay không?”

Quân Yến bị hắn đánh xong mới quay đầu lại nhìn, “Dù sao cũng đã ra rồi, chẳng nhẽ người còn định đuổi ta về?”

Dứt lời, y nhanh chóng kéo Quân Trì vọt vào bụi cây rậm rạp, Quân Trì muốn mở miệng nói chuyện, thì phát hiện đằng trước có mấy người đi tới mở ra cấm chế rồi tiến vào Đông viện.

Đợi người đi xa rồi, Quân Trì mới nói, “Rồi, người nhanh trở về đi. Nếu để Vi Chân trưởng lão biết chúng ta chạy loạn, cả hai đều bị phạt mất.”

Quân Yến làm ra vẻ mắt cao hơn đầu, không nghe Quân Trì khuyên, ngược lại nói: “Không phải người nói đi loanh quanh Đông viện hay sao, thế ra đây làm gì chứ?”

Quân Trì muốn trực tiếp dạy dỗ để y mau trở về, nhưng cuối cùng đành thôi, do dự nói: “Ta muốn đến Linh Thú viên xem thử. Chúng ta phải cẩn thận một chút, tránh đừng gặp người nào. Được rồi, mau đi thôi.”

Lúc này Quân Yến mới thỏa mãn gật đầu, hai người đi thẳng về phía Bắc.

Trên đường đi Quân Trì không ngừng dặn dò Quân Yến, sau đó thầm nói: “Thật sự ngày càng không nghe lời.”

Quân Yến tức thì buồn bực không để ý tới, mặc kệ hẳn.

Liều gia thật lớn, đi rất lâu mới tìm được Linh Thú viên, bất quá Linh Thú viên cũng có cấm chế, hai người không có lệnh bài thông hành, chỉ đành đứng trước cổng chính thở dài ngao ngán.

Bởi vì hai người chạm trúng cấm chế, cho nên một lát sau có một nô bộc đến hỏi: “Các người ở đây làm gì?”

Quân Trì liền cười trả lời: “Chúng ta tới xem linh thú, chỉ nhìn một chút mà thôi.”

Mà tu vi tiểu nô bộc này không đạt đến Luyện Khí tầng một, nên chẳng dám xem nhẹ Quân Trì, lại nói, nó đoán tu vi Quân Yến cao thâm hơn nó nhiều, cho nên rất khách khí trả lời: “Quản sự dặn, nếu như không có lệnh bài, theo luật không cho vào. Các người mau đi đi, đừng có đụng vào cấm chế ở nơi này, nếu không quản sự sẽ tức giận.”

Quân Trì lấy một khối linh thạch hạ phẩm đưa cho tiểu nô bộc.

Một khối linh thạch hạ phẩm tương đương với một trăm khối tinh thạch, đối với nô bộc mà nói, là bằng tiền lương cả năm cộng lại, Tông gia chỗ tài nguyên bên ngoài đến, cũng chỉ có mấy miếng linh thạch hạ phẩm, cho nên Quân Trì đưa phần lì xì này, khiến tiểu nô bộc vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù xưa nay quý nhân đến Linh Thú viên thường hay khen thưởng, bất quá một tiểu nô bộc như nó đương nhiên không có phần.

Nó cầm linh thạch, vội nói: “Các người muốn làm gì, có thể nói với ta nhưng ta không có cách nào mang các người tiến vào, các người vừa vào, quân sự liền biết ngay.”

Quân Trì nói: “Không vào cũng được, ta muốn hỏi ít chuyện, trong đám linh thú này khi chúng tu hành, là dùng công pháp gì vậy?”

Tiểu nô bộc trực tiếp sửng sốt, “Chúng chỉ tự mình tu hành thôi, không dùng công pháp gì cả. Nếu nói về công pháp, thì chỉ có những bậc tiền bối tu vi cao thâm, nuôi linh thú không tầm thường mới đi kiếm công pháp cho chúng tu luyện. Nơi này của chúng ta không có đâu.”

Quân Trì khó tránh thất vọng, thử hỏi một câu: “Vậy khi nào quân sự của người rời đi? Ta muốn nhìn thử một lần.”

Tiểu nô bộc kia liền nói: “Cái này ta cũng không biết nữa.”

Quân Trì mang Quân Yến thất vọng rời đi, Quân Yến nói: “Ca ca, chờ ta tu luyện tới Luyện Khí tầng năm, ta đi lĩnh một con yêu thú tặng cho người.”

Quân Trì cười cảm ơn nhưng vẫn không cao hứng lắm, Quân Yến lại nói: “Ta thấy Vi Chân trưởng lão có một con yêu thú chuyên dụng, chẳng qua là nuôi ở trong Ngự Thú bài, lúc về ta sẽ bảo ông lấy ra cho người xem nhé?”

Quân Trì bây giờ mới có chút tinh thần.

Hai người quay trở về Đông viện, một lát sau, Quân Yến bỗng cảm thấy không đúng lắm, liền kéo ca ca lại.

Quân Trì cũng phát hiện có gì đó không đúng, “Hình như lúc chúng ta đến không phải con đường này mà.”

Lúc này Quân Yến bảo hộ Quân Trì ở sau lưng, Kim Hỏa Hoàn trong nháy mắt xuất hiện trong tay y, hơn nữa còn lấy ra phù lục trưởng lão cho, quát to: “Là ai?”

Dứt lời, hai nam tử trưởng thành xuất hiện trên con đường bên kia, cả hai ước chừng khoảng ba mươi tuổi, một người thân cao cường tráng, người kia thì gầy lùn hơn nhiều.

Người gầy lùn kia hỏi: “Người chính là Liễu Quân Yến đó sao?”

Thần kinh Quân Trì trong nháy mắt căng thẳng, cười nói: “Xin hỏi hai vị tiền bối đây có chuyện chi, Liễu Quân Yến bị người trong tộc bảo vệ nghiêm ngặt, sao có khả năng xuất hiện ở nơi này, chắc các vị nhận lầm người rồi.”

Nam nhân cường tráng và nam nhân gầy lùn nhìn nhau một cái. Nam nhân cường tráng nghiêm mặt bảo: “Nói láo cũng vô dụng, chúng ta có bức họa Liễu Quân Yến, hơn nữa y tuổi nhỏ đã là Luyện Khí tầng ba, như vậy chắc chắn không sai.”

Quân Trì cảm thấy đối phương tỏa ra uy áp cực mạnh, ép đến mức khiến hắn không thể nói chuyện, mà Quân Yến, sau khi nhìn thấy bọn họ, chân mày liền cau lại, căng thẳng cực độ.

Quân Trì không nhìn ra tu vi hai người trước mặt, nhưng hắn là hết sức mạnh mẽ.

Hắn khó khăn mở miệng hỏi, “Các người tìm Quân Yến làm gì?”

Về mặt nam nhân cường tráng không chút thay đổi, “Linh căn tốt chưa chắc đã may mắn, nếu không muốn chịu đau thì hãy ngoan ngoãn đi theo chúng ta.”

Mặc dù miệng thì nói lời dụ dỗ con nít, nhưng tay lại nhanh chóng phóng một thứ gì đó lại đây, vật kia gặp gió liền phồng to, trong nháy mắt biến thành một cái chuông lớn úp về phía hai người.

Hoàn chương 14.

15. Chương 15

Cái chuông cực lớn như một lồng giam đánh úp tới, mắt thấy sắp chụp lên đầu hai người, Kim Hỏa Hoàn trong tay Quân Yến bay ra, muốn cản trở cái lồng chuông kia, không ngờ chẳng có tác dụng, y liền phóng phù lục về phía cái lồng chuông.

Phù lục vừa phóng ra liền bốc cháy, tiếp đó là một tiếng nổ lớn, chẳng qua cái lồng chuông khổng lồ bị đánh như thế, vậy mà vẫn như cũ chẳng chút tổn hại.

Cái lồng chuông màu đen đậm, ở trên có đồ văn màu vàng lưu động, tràn đầy cảm giác huyền ảo.

Quân Yến thấy mình không thể làm gì cái lồng chuông này, chỉ đành kéo tay Quân Trì muốn né tránh, chẳng qua một thanh kiếm Ô Kim từ bên cạnh bay sang, bức Quân Yến lui một bước, vừa lúc cả hai bị lồng chuông chụp xuống.

Chỉ nghe thấy tiếng người gầy lùn cười lạnh bên ngoài, “Đây chính là pháp bảo chuông Cửu Chân của chân nhân, há có thể bị đám nhóc các người đối phó, thật không biết tự lượng sức mình.”

Đó chính là tiếng cuối cùng mà Quân Yến và Quân Trì nghe được, lúc cái lồng chuông bao trùm lấy hai người, Quân Trì lập tức ôm chặt Quân Yến, theo thói quen bảo vệ đầu Quân Yến trong ngực mình, hắn cứ

tưởng cái lồng chuông sẽ đè ép hai người thành đồng thịt vụn, không ngờ khi phục hồi tinh thần lại, vẫn chưa có chết.

Quân Yến chui đầu ra khỏi người Quân Trì, bất mãn nói: “Lúc này người ôm ta làm chi chứ, hại ta không có cách nào dùng chiêu.”

Quân Trì liền nói: “Lực lượng không bằng, tốt hơn nên tiết kiệm khí lực.”

Quân Yến không nói, chỉ đứng lên nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ đang ở trong một nơi bốn bức tường sắt bịt kín, không gian không lớn, hai người nói chuyện nhưng không hề nghe thấy bất kỳ âm vang nào.

Quân Yến đi tới bên cạnh một vách tường, thò tay đánh ra một cổ linh lực, vách tường lập tức xuất hiện đồ văn màu vàng, lực lượng bị phản ngược khiến Quân Yến lão đảo ngã về phía sau mấy bước.

Quân Trì vội vàng chạy tới đỡ Quân Yến trong ngực, nhìn sắc mặt tái nhợt của y, không khỏi lo lắng nói: “Quân Yến, ngươi sao rồi, có phải bị trọng thương không?”

Quân Yến nhìn hắn, lắc đầu, lấy ra hai viên đan dược nuốt xuống, xếp bằng điều tức.

Quân Trì lo lắng nhìn y, cũng ngồi bên cạnh.

Quân Trì nghĩ, hai kẻ đó không làm hại tánh mạng bọn họ, chỉ giam cầm hai người ở nơi này, hơn nữa cộng với lời nói của nam nhân cường tráng lúc này, không thể phí phạm Thiên linh căn Quân Yến, liền đoán rất có khả năng chúng muốn bắt Quân Yến đoạt xá.

Hơn nữa người gây lùn còn nói pháp bảo này là của một chân nhân, vậy mọi chuyện ít nhiều gì cũng dính líu tới một Kim Đan chân nhân.

Mặc dù Quân Trì không có tu vi, nhưng lại hiểu khá rõ sự tình trong giới tu chân.

Đối với Thiên Nhất thế giới, tu sĩ đạt tới Kim Đan kỳ đã rất lợi hại rồi, Kim Đan chân nhân cũng rất ít, chẳng qua dù có ít, cũng trong khoảng vài trăm người, Quân Trì quả thực không đoán ra vị chân nhân này là ai trong số vài trăm người kia nữa.

Quân Yến đang điều tức không có động tĩnh, trông nom y một lát, hắn liền đứng dậy thăm dò không gian, đưa tay vuốt ve bức tường, phỏng chừng bởi vì không có linh lực, cho nên bức tường không cản trở hắn.

Nam nhân cường tráng và nam nhân gây lùn bên ngoài không ngờ bất người dễ dàng đến vậy, nhìn nhau cười nhạt một tiếng, thu hồi pháp bảo, cấm chế chung quanh bị hủy, trong nháy mắt biến đổi thành nơi Quân Trì Quân Yến đi lúc này, một mảnh rừng cây nhỏ.

Lúc này, Trình Tử Nga từ sau rừng cây thành linh xuất hiện, hỏi: “Sao rồi?”

Người gầy lùn nói: “Chân nhân xuất thế, người nhất định không thiếu chỗ tốt.”

Trình Tử Nga nhìn chung quanh, gật đầu nói: “Các người mau đi theo ta.”

Tiền viện Liễu gia phi thường bận rộn, lúc này mọi người đang dâng lễ vật mừng thọ cho Tông chủ Liễu gia Liễu Thăng Hải, đại đa số mọi người đều tập trung ở tiền viện đại điện, không khí vô cùng náo nhiệt.

Người cường tráng và người gầy lùn mang theo chuông Cửu Chân rời Liễu gia, một đường ra khỏi Hạ Nguyên Thành, đi về phía Bắc.

Quân Yến điều tức hồi lâu, khi mở mắt, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, y nhìn về phía Quân Trì, Quân Trì đang nằm bên cạnh y ngủ thiếp đi.

Lúc Quân Yến lấy một bộ pháp y đắp cho Quân Trì, Quân Trì liền tỉnh lại, hẩn nhìn Quân Yến, thấy trên mặt y có vài phần huyết sắc, mới nhẹ nhàng thở phào, “Người sao rồi?”

Quân Yến thu hồi pháp y vào vòng tay trữ vật, sau đó nói: “Không sao.”

Quân Trì nói: “Ta mới kiểm tra gian phòng này rồi, rất kín kẽ, xem ra không có cách nào mở từ bên trong. Pháp bảo chính là pháp bảo, mười phần cao thâm.”

Quân Yến nói: “Chỉ tại tu vi ta chưa đủ.”

Quân Trì đưa tay sờ sờ tóc y, “Người mới bao nhiêu tuổi chứ, tu vi chưa đủ? Người còn muốn tu vi cao cỡ nào đây? Người trong đám bạn cùng lứa, đã là nổi bật nhất rồi, chớ có nghĩ mình chưa tốt. Kỳ thật tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ta, nếu ta không đòi đi Linh Thú viên, hết thầy sẽ không xảy ra.”

Quân Yến nói: “Ca ca, người đừng nói thế, dù chúng ta có ở Đông viện, cũng chưa chắc an toàn. Tên nam nhân cường tráng nói có bức họa của ta, có thể thấy bọn họ muốn nhắm vào ta, mà từ khi ta đến nơi này, chỉ chuyên tâm tu luyện, người gặp qua ta cũng không nhiều, hơn nữa đều là người Đông viện, biết rõ tướng mạo ta lại càng ít, cho nên chắc chắn có nội gián. Nếu nội gián ở Đông viện, chúng ta dù ở Đông viện, cũng chẳng an toàn hơn tí nào.”

Quân Trì hít sâu, lại trầm mặc, nửa ngày sau mới lên tiếng: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Người có cách nào không?”

Quân Yến nói: “Chỉ đành đợi bọn họ thả chúng ta ra ngoài. Ca ca, xem ra người muốn bắt ta là Kim Đan chân nhân, ta bây giờ không thể đấu với một Kim Đan kỳ, nhưng nếu có thể cầu bọn họ thả người, ta cam tâm tình nguyện để bọn họ sử dụng, cho dù là bị đoạt xá. Ta nghĩ, bọn họ chắc chắn sẽ đáp ứng.”

Quân Trì nghe y nói như vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt, mắng: “Người nói bậy bạ gì đó! Cái gì mà cam tâm tình nguyện bị đoạt xá? Ta sẽ không hi sinh đệ đệ chỉ vì sống. Người cũng chớ có tỏ vẻ anh hùng. Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì cùng chết. Dù sao chết có gì đáng sợ, kiếp sau chúng ta tiếp tục làm huynh đệ.”

Hốc mắt Quân Yến hơi hồng một chút, y hít sâu một hơi, nói: “Vậy chúng ta cứ hành động tùy theo hoàn cảnh.”

Quân Trì đáp: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Không biết đã bao lâu, hai người cảm thấy một trận gió thổi qua không gian, Quân Trì chỉ cảm thấy chóng mặt, cùng Quân Yến bay vọt ra khỏi không gian, ngã trên mặt đất.

Bên ngoài không gian là một thạch thất mười phần rộng lớn, dù trong thạch thất đã được viên Dạ Minh Châu soi sáng nhưng vẫn lộ ra một cổ âm trầm như cũ.

Hai kẻ bắt cóc, người cường tráng ngồi trên ghế, người gầy lùn thì đứng trước mặt bọn họ.

Người gầy lùn cười nói: “Không ngờ chuyện lần này dễ dàng như vậy, thật may là có nha đầu Trình Tử Nga kia, chờ chân nhân sống lại, sẽ không thiếu chỗ tốt cho nàng.”

Quân Trì nhíu mày một cái, “Trình Tử Nga?”

Người gầy lùn nhìn Quân Trì, “Người biết cũng không sao, người không có chỗ hữu dụng, chúng ta đương nhiên không cho người sống sót trở về.”

Quân Trì nói: “Các người muốn đoạt xá, Quân Yến không muốn, khả năng thành công không lớn, cẩn thận chân nhân các người thần hồn tiêu biến.”

Người cường tráng một chưởng đánh tới, Quân Trì bị tát trúng, ngã lăn trên mặt đất, kỳ quái nhất là, hắn không bị thương, chỉ cảm thấy hơi đau một chút.

Quân Yến vội vàng bảo vệ Quân Trì, ánh mắt nham hiểm phi thường hung ác, quét qua người cường tráng.

Người cường tráng chỉ cười lạnh nói: “Chân nhân chỉ đoạt xá một đứa nhóc mà thôi, không thể không thành.”

Gã nói xong, liền phân phó người gầy lùn, “Trước tiên giết hắn.”

Người gầy lùn định động thủ, thấy Quân Yến nắm chặt phù lục trong tay, người gầy lùn liền cười bảo: “Đại

ca ta là Hóa Nguyên trung kỳ, còn ta là Hóa Nguyên sơ kỳ, đạo hạnh như ngươi, phù lục kia cùng lắm chỉ do tu sĩ Trúc Cơ kỳ vẽ, ngươi tưởng nó có tác dụng với chúng ta sao?”

Quân Yến cầm phù lục dán lên trán mình, nói: “Nếu các ngươi muốn giết ca ta, thì đừng mơ ta còn sống.”

Bởi vì động tác của Quân Yến, người cường tráng và người gầy lùn đều hoảng hồn, sau đó, Quân Yến còn nói thêm: “Chỉ cần các ngươi cam đoan ca ta an toàn, đáp ứng không giết hấn, ta liền phối hợp với vị chân nhân đó, tặng cái thân thể này cho ông ta.”

Y vừa nói xong, Quân Trì vội chen vào: “Không được!”

Quân Yến thò tay bưng kín miệng Quân Trì: “Ca ca, chỉ có thể như vậy.”

Quân Trì vừa tức vừa gấp, lại hận bản thân quá vô năng, nghiêng chặt hàm răng, trong miệng toàn mùi máu tươi, chẳng qua vì bị Quân Yến bịt miệng cho nên không thể nói chuyện.

Người cường tráng nói: “Được, chỉ cần ngươi hảo hảo phối hợp, chúng ta sẽ không giết ca ca ngươi.”

Quân Trì hung hăng kéo bàn tay Quân Yến ra, “Không được! Không được!”

Quân Yến không để ý tới hấn nữa, ngược lại nói với người cường tráng, “Không biết khi nào vị chân nhân của các ngươi mới đoạt xá, có thể thả ca ta trước hay không?”

Người cường tráng nói: “Sao có thể thả ca ca ngươi dễ dàng như vậy, trừ phi thành chuyện trước đã, bằng không chúng ta không buông tha hấn, bắt quá ngươi yên tâm, nếu chúng ta đã đồng ý với ngươi, chúng ta nhất định thực hiện lời hứa.”

Quân Yến nói: “Nếu đã như thế, vậy phiền các ngươi lập huyết thệ đi.”

Người cường tráng và người gầy lùn quả thật lập huyết thệ, lúc Quân Yến cũng muốn lập huyết thệ, Quân Trì hung hăng nắm lấy tay y, “Không được!”

Quân Yến đẩy hấn sang một bên, lập huyết thệ.

Quân Trì chỉ cảm thấy máu trong người như muốn sôi trào nhưng lực lượng hấn quá nhỏ bé, hoàn toàn không có cách nào cứu đệ đệ, y ngược lại vì hấn mà liều mình.

Lập lời thề hoàn tất, người gầy lùn đẩy tay giữa hư không về phía Quân Trì, Quân Trì cảm nhận được một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải* đánh úp tới, trong nháy mắt đẩy hấn về phía cái ghế góc phòng, cái ghế tự động buộc chặt lấy hấn.

(*) dời núi lấp biển.

Quân Yến lập tức nhìn về phía Quân Trì, người gây lùn nói: “Yên tâm, chỉ cột hắc lại thôi, chờ người giao thân thể cho chân nhân, chúng ta sẽ thả hắc ra.”

Người cường tráng liền nói: “Việc này không nên chậm trễ nữa, nguyên thân chân nhân ở âm huyệt mộ* quá lâu sẽ bị tổn thương, chúng ta nên nhanh chóng tiến hành nghi thức, để chân nhân có thể thoát xá.”

(*) nơi quỷ hồn sống nhờ.

Người gây lùn liền gặt đầu, cũng đem Quân Yến tới trời lên ghế, sau đó bắt đầu thiết trí trong phòng.

Mà nam nhân cường tráng, dùng máu vẽ trận pháp, rất nhanh thì hoàn thành xong, sau đó gã đặt các linh thạch thượng phẩm vào đúng vị trí, vòng tròn trận pháp lập tức phát ra ánh sáng chói lọi.

Hoàn chương 15.

Đoạt xá:

Đoạt xá chính là một bí thuật nghịch thiên. Tu sĩ khi bị hủy thân thể, nguyên thần còn lại sẽ xâm nhập vào thân thể người khác. Cẩn nuốt nguyên thần của người đó mà chiếm lấy thân thể.

16. Chương 16

Quân Trì thấy trận pháp đã vẽ xong, không chịu đựng được nữa, hắc không ngừng lay hoay trên ghế muốn thoát ra, lại hô to về phía Quân Yến: “Đừng mà! Quân Yến, không được!”

Tính tình Quân Trì vốn rất tốt, gặp chuyện đều có thể bảo trì tâm bình khí hòa, không mang lý tưởng to lớn gì, chỉ cần an bình yên ổn mà sống, cũng không cần phải làm tốt nhất, miễn không kém cỏi nhất là được.

Nhưng mà, lúc này hắc chỉ hận mình vì sao không có lòng cầu tiến, chán ghét bản thân tại sao không thể cứu được đệ đệ.

Quân Trì hối hận rơi nước mắt, nhưng Quân Yến chỉ liếc nhìn hắc một cái, rồi dùng ý chí sắt đá dời mặt sang chỗ khác.

Nam nhân cường tráng đi về phía Bắc căn phòng, cầm lấy một hộp ngọc thờ phụng trên đài, mở nó ra, bên

trong là một nhánh mộc đầu* đen nhánh phong cách cổ xưa.

(*) khúc gỗ

Mộc đầu đen nhánh u ám không sắc, nhưng rất nhanh xuất hiện một tầng ánh sáng đỏ ửng lưu động.

Nguyên thần của vị Huyền Ấn chân nhân đã bám vào cái mộc đầu đó.

Nam nhân cường tráng dùng thần thức trao đổi với vị chân nhân, “Chân nhân, chúng ta đã tìm được nguyên liệu đoạt xá tuyệt hảo, chính là Hỏa linh căn Liễu Quân Yển của Liễu gia mà ta nói lúc trước, chân nhân mà chiếm được thân thể y, nhất định sẽ tiến sâu một bước, tiên đồ thông suốt.”

Nguyên thần kia nói: “Đợi ta đoạt xá thành công, các người chính là đại công thần, về sau không thiếu chỗ tốt các người.”

Nam nhân cường tráng nói: “Đa tạ chân nhân. Đệ tử đã vẽ tốt trận pháp, thành nhóc Liễu Quân Yển cũng đáp ứng tặng thân thể cho người. Bây giờ chúng ta bắt đầu đi.”

Huyền Ấn chân nhân lên tiếng đáp ứng.

Nam nhân cường tráng phóng âm hộc mộc vào trong trận pháp, một luồng khí đỏ từ từ thoát ly khỏi âm hộc mộc, hình thành một viên cầu trôi nổi trong trận pháp.

Ánh sáng viên cầu mặc dù có màu đỏ, nhưng nhan sắc có hơi mờ nhạt, ở trên còn lưu động tí tí màu đen.

Huyền Ấn chân nhân vốn là tu sĩ thuộc tính Hỏa, nhưng thân xác bị hủy, nguyên thần bám trên âm hộc mộc, lại bị ma khí trên âm hộc mộc ăn mòn, cho nên nguyên thần mới xuất hiện thứ ma khí như vậy.

Nam nhân cường tráng bảo nam nhân gầy lùn đứng bên cạnh hộ pháp, bởi vì ngại Quân Trì ồn ào quá, cho nên trực tiếp sử dụng Cẩm Ngôn chú, bây giờ Quân Trì có muốn nói cũng không thể phát ra tiếng, chỉ trông mắt nhìn bàn tay nam nhân cường tráng vẩy giữa hư không, lôi Quân Yển tới.

Quân Trì nhìn, mắt tròn to như muốn nứt ra, lại không có biện pháp.

Quân Yển bị nam nhân cường tráng dùng thuật pháp giam cầm, không cách nào nhúc nhích, đặt ở tâm trận pháp, cùng một chỗ với cái nguyên thần kia.

Quân Trì thấy Quân Yển nhắm mắt lại, nam nhân cường tráng lại để năm ngọn đèn lên năm đỉnh trận pháp, theo động tác của gã, năm ngọn đèn đều được thắp sáng, mà trận pháp ngay lúc đó phát ra hào

quang lấp lánh, nguyên thần ngay lập tức phóng tới, nhào thẳng vào mi tâm của Quân Yến.

Quân Trì không thể chịu được nữa, trơ mắt nhìn đệ đệ thống khổ bị người ta đoạt xá khiến toàn thân hắc bốc lên ngọn lửa hùng hực, dù đã bị Cấm Ngôn chú, nhưng lúc này lại có thể phát ra rống to: “A—”

Thanh âm mang theo đau đớn lẫn tức giận, dường như muốn phá vỡ hết thảy.

Mà trong tiếng rống to đó, hắc lập tức thoát khỏi trói buộc của cái ghế, cái ghế đó trong nháy mắt bị ngọn lửa màu đen trên người hắc cắn nuốt mất dạng.

Nam nhân cường tráng và nam nhân gầy lùn bị tiếng rống của Quân Trì chấn động phun ra một ngụm máu tươi, hai người khiếp sợ nhìn sang, chỉ thấy trên người Quân Trì hiện ra ngọn lửa màu đen, ngọn lửa vũ động, giống như những cái xúc tu.

Nam nhân cường tráng vội nhìn tình huống bên trong trận pháp, may mắn năm ngọn đèn kia chỉ khẽ run rẩy, chứ không bị dập tắt.

Trong lúc này, Huyền Ẩn chân nhân đang thôn phệ thần hồn nguyên chủ, không thể bị quấy rầy được.

Gã nhìn nam nhân gầy lùn, phân phó nói: “Nhị đệ, chế trụ hắc!”

Nam nhân gầy lùn không cần gã phân phó, đã bay người tiến lên, đánh ra một roi có ánh sáng màu đỏ lưu động, khí tức của nó giống như đức Tử Đằng Tiên của Trình Tử Nga, đều từ thuộc tính Hỏa chế thành Tử Hỏa, chẳng qua thứ này so với Tử Đằng Tiên của Trình Tử Nga thì huyền diệu hơn nhiều.

Nó thoát ra khỏi tay gã trực tiếp đánh về phía Quân Trì, động tác Quân Trì cực nhanh, chỉ dùng một tay, cái Tử Đằng đó không cuốn lấy hắc, mà là bị hắc bắt được, Tử Đằng trên tay lập tức hóa thành tro bụi.

Nam nhân gầy lùn kinh ngạc còn không kịp sử dụng pháp khí khác, Quân Trì liền tiến lại gần, hắc dùng tay chụp lấy lồng ngực gã, nam nhân gầy lùn còn chưa phản ứng, trái tim đã bị bàn tay Quân Trì thiêu rụi, hơn nữa ngọn lửa từ lồng ngực lan ra khắp toàn thân gã, một điểm âm thanh cũng chưa kịp phát ra đã biến thành một luồng khí xanh bay mất, ngay cả tro bụi cũng không có.

Nam nhân cường tráng khiếp sợ bởi khí tức khủng bố trên người Quân Trì, hầu như không có cách nào phản kháng, mà năm ngọn đèn kia, bị khí tức khủng bố trên người Quân Trì thổi thoáng qua liền tắt ngúm, nam nhân cường tráng hét cách, muốn quay đầu bỏ chạy, không ngờ Quân Trì đã đuổi kịp gã, một chưởng chụp về phía sau lưng gã, vì vậy ngọn lửa màu đen lập tức tràn ra bao bọc cả người gã, gã chỉ kịp phát ra một tiếng la thảm thiết, liền biến thành luồng khói xanh bay mất, kết cục y như nam nhân gầy lùn.

Quân Trì xoay người lại, nhìn về phía Quân Yến giữa phòng.

Hắn chậm rãi đi qua, vừa tiến tới mép trận pháp, cả người đã không khống chế nổi nữa, trực tiếp té ngã xuống, ngọn lửa màu đen trên người cũng biến mất.

Trong lúc đó, Quân Yến mở mắt ra, nhìn Quân Trì nằm bên mép trận pháp.

Quân Trì cố bảo trì thần trí còn sót lại, gắng gượng chống người ngồi dậy, “Quân Yến...”

Lúc này, Quân Yến giương hai tay về phía Quân Trì, Quân Trì nhìn y, không hề chần chờ, duỗi tay đáp lại.

Quân Yến kéo tay ca ca ôm hắn vào lòng, Quân Trì thấp giọng hỏi: “Đệ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Đáp lại vẫn là giọng nói mềm mại non nớt của Quân Yến, “Ừm, ta không sao.”

Quân Trì nhìn y, “Thế nguyên thần chân nhân đâu?”

Quân Yến nghĩ nghĩ rồi nói, “Gã vừa tiếp cận thần hồn của ta, đã bị một cỗ lực lượng vô hình đánh cho tiêu tán.”

Quân Trì chần chờ nhìn y, Quân Yến đành phải bổ sung thêm, “Có lẽ Tông chủ sợ ta bị đoạt xá, cho nên hạ cấm chế gì đó trên người ta.”

Quân Trì vẫn không tin lời y, Tông chủ chẳng qua chỉ là Hóa Nguyên sơ kỳ, cho dù có hạ cấm chế trên người Quân Yến, nhưng người đoạt xá y là một Kim Đan chân nhân, đoán chừng cái cấm chế kia cũng không có tác dụng.

Quân Yến thấy ca ca hoài nghi, liền cầm tay hắn chà chà lên đầu mình, “Ca ca, ta không bị đoạt xá, ta là Quân Yến đây, người chờ có coi ta thành cái lão quỷ Kim Đan kỳ đó.”

Quân Trì nhìn hành động ngốc nghếch của y, biết rõ một Kim Đan chân nhân không thể nào làm ra điều này được, hắn cố gượng sức nói: “Đừng nhúc nhích nữa, ta khó chịu lắm, ta biết ngươi là Quân Yến mà.”

Quân Yến vừa bị nguyên thần chân nhân cắn nuốt, đương nhiên không hoàn hảo như bình thường.

Y lấy ra một viên đan dược đút cho Quân Trì ăn, rồi lại ngồi xếp bằng, Quân Trì ăn viên đan dược, chỉ cảm thấy có cỗ thanh khí di chuyển trong cơ thể, điều này khiến hắn dễ chịu hơn một phần, liền dùng pháp quyết dẫn linh khí, mặc dù đến giờ linh khí sau khi tiến vào đan điền liền biến mất không thấy, nhưng hắn vẫn có thể dùng linh khí chữa trị thân thể, cũng vì vậy mà cơ thể hắn ngày càng khỏe mạnh.

Quân Yến tĩnh tọa thu hồi thần hồn đã vững chắc, nhìn ca ca vẫn đang ngồi, liền tự đứng lên, tỉ mỉ quan sát thạch thất một lần, đây là nơi dùng để bảo vệ nguyên thần của Huyền Ấn chân nhân, bên trong ngược

lại có khá nhiều thứ tốt, y đương nhiên không khách khí, lục soát xong rồi bỏ toàn bộ vào trong vòng tay trữ vật, bởi vì vòng tay trữ vật là thứ Tông chủ thưởng cho y, phẩm chất không tệ, nên mới có thể bỏ toàn bộ mấy thứ này vào.

Y lại ra ngoài kiểm tra thông đạo, sau đó trở về trông nom Quân Trì.

Khi đó, Huyền Ấn chân nhân đột nhiên nhảy vào Tử Phủ y, muốn thôn phệ thần hồn của y, mặc dù đã huyết thề nhưng lòng y thật ra không muốn chết, trong nháy mắt, thần hồn y như đạt tới cảnh giới Trúc Cơ kỳ, có thể cảm giác hết thảy xung quanh mình, hơn nữa còn cảm nhận được ca ca đang nổi điên, dưới tình huống đó, y càng không thể chết, khi nguyên thần Huyền Ấn chân nhân đang mạnh mẽ xông tới thần hồn y, thần hồn y bỗng nhiên nghe thấy một cỗ huyền âm, ồ một tiếng, nguyên thần Huyền Ấn chân nhân bị nó chấn động tiêu tán mất, y vội kiểm tra lại thân thể mình, xác định quả thật đã tiêu tán hết, không lưu bất kì dấu vết nào.

Quân Yến không biết nguyên nhân là gì, nhưng điều này khiến y có cảm giác xấu, luôn cảm thấy mình đã bỏ sót cái gì đó.

Đối với chuyện cả người Quân Trì bốc lên ngọn lửa màu đen, trong chớp lát giết chết hai tên tu vi Hóa Nguyên kỳ, Quân Yến lại như không phát hiện chỗ nào kỳ lạ, chắc bởi vì khi còn bé Quân Trì đã từng giết chết yêu xà, cho nên Quân Yến nghĩ Quân Trì vốn là Chu Tước, có thể phun ra lửa Chu Tước, thì chẳng có gì không đúng.

Quân Trì ngồi thật lâu mới xong, mở mắt thì thấy Quân Yến, Quân Yến nhân tiện hỏi: “Ca ca, để tránh lát nữa có người tới đây, chúng ta mau tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này.”

Quân Trì gật gật đầu, đứng dậy rồi cùng Quân Yến đi ra khỏi thạch thất.

Ngoài thạch thất là một lối đi, hai người cẩn thận từng li từng tí, lối đi cũng không dài, giữa đường cũng có mấy thạch thất khác, bất quá lại không có gì, hai người rất nhanh đã ra khỏi thông đạo, cuối lối đi dẫn tới một cái sân trước căn phòng ốc.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Quân Trì hỏi: “Đây là nơi nào?”

Quân Yến lắc đầu một cái, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Hoàn chương 16.

17. Chương 17

Đây là một cái sân nhỏ độc lập, Quân Trì Quân Yến lén lút chạy ra, phát hiện cái sân này nằm ở ngang hông ngọn núi, hai người cẩn thận dò xét bốn phía, không phát hiện người nào, vì vậy dẫn đo một hồi hai người tự chỉnh chu lại bản thân, quyết định xuống núi, gặp người thì hỏi đường.

Mà hai kẻ bắt cóc, bọn họ không biết thân phận chúng, lúc này chẳng có tâm trạng đi tìm hiểu.

Kim Hỏa Hoàn của Quân Yến đã gãy từ lúc ở Tông gia, vì vậy sau khi vợ vết vật phẩm bên trong thạch thất, đã chọn một thanh kiếm làm vũ khí, phẩm chất không tệ, tốt hơn so với Kim Hỏa Hoàn, vì thế Quân Yến chẳng còn tiếc cái Kim Hỏa Hoàn bị gãy nữa.

Hai người đi dọc theo đường núi, trên núi hầu như không có con đường rõ ràng, Quân Trì toàn đi trúng chỗ gập ghềnh, cho nên Quân Yến đi đằng trước mở đường.

Quân Trì nói, “Ngọn lửa bốc ra khỏi người ta, xem chừng rất lợi hại, chỉ là bây giờ khi ta muốn khởi động nó thì lại không được nữa.”

Quân Yến quay đầu nhìn vào mắt Quân Trì, nói: “Ca ca, theo ta thấy ngọn lửa đó chính là từ huyết mạch Chu Tước, đối với thân thể chỉ vô ích, tốt nhất không nên tùy ý sử dụng.”

Quân Trì mờ mịt hoàn toàn với mấy chuyện này, nghĩ mãi vẫn không hiểu, chỉ cảm thấy trừ ngọn lửa huyết mạch Chu Tước ra, hẳn hoàn toàn tìm không được lý do nào khác, tại sao lúc ấy toàn thân mình lại đột ngột nóng lên, lực lượng tăng mạnh, hơn nữa còn đánh chết hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ.

Đối với chuyện giết chết hai người sống, mỗi khi Quân Trì nhớ tới, trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nhưng thiết nghĩ thế giới này lấy cường giả làm đầu, đối phương không chút do dự bắt hãm và đệ đệ hãm, còn muốn đoạt xá Quân Yến, hơn nữa không chút do dự nói muốn đoạt mạng hãm, hành vi của bản thân chỉ xem như tự vệ, sau này hẳn phải thiết lập tư tưởng lại một lần nữa mới ổn.

Bất quá trải qua chuyện này, Quân Trì càng quyết tâm muốn tu luyện thật tốt thật chăm chỉ, còn phải đi tìm phương pháp nào đó mà hẳn có thể tu luyện.

Quân Yến kể lại chuyện y đã vợ vết không ít vật phẩm trong thạch thất nói cho Quân Trì, Quân Trì lúc này mới chợt nhớ, liền nói: “Hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, trên người hẳn có vài món đồ tốt, ít nhất cái thứ chúng dùng để bắt hai chúng ta rất tốt.”

Quân Yến nói: “Nhưng những thứ trên người bọn chúng đã bị thiêu rụi, hơn nữa ta thấy nguyên thần hình như cũng bị thiêu mất.”

Quân Trì thấp giọng nói, “Ta không ngờ ngọn lửa Chu Tước lợi hại như vậy. Chẳng qua lửa của người là màu đỏ, còn ta lại đen sì như thế, cảm giác như không cùng đẳng cấp.”

Quân Yến khó hiểu hỏi, “Vì sao không cùng đẳng cấp?”

Quân Trì cười một tiếng, “Tại ta không có màu đỏ xinh đẹp giống người a.”

Quân Yến nói: “Có lẽ bởi vì người là Hắc Chu Tước, còn ta là Hồng Chu Tước chẳng.”

Quân Trì bị y chọc cười đến vui vẻ, “Còn có loại Hắc Chu Tước này sao? Ta nghĩ chắc cha tùy tiện nhặt một quả trứng về nuôi thì có.”

Quân Yến thấy thần sắc ca ca nhẹ nhõm hơn nhiều, hơn nữa còn cười rất vui vẻ, hình như không bị chuyện trong thạch thất gây ảnh hưởng mạnh, nên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hai người đi cả buổi trời, mới tới một thôn trấn dưới chân núi.

Trên con đường của thôn trấn, tất cả mọi người đều là phàm nhân bình thường, hoàn toàn không thấy bóng dáng tu sĩ.

Mặc dù ở Liễu gia, bất cứ một ai cũng có căn cơ tu tiên, nhưng nếu nói về toàn bộ Thiên Nhất thế giới, nhân khẩu chủ yếu nhất vẫn là phàm nhân, tu sĩ chỉ chiếm bộ phận nhỏ, hơn nữa tu sĩ chỉ thường hoạt động ở những nơi có linh khí nồng đậm, cho nên không thấy tu sĩ ở thôn trấn, cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Hai người đi rất lâu, đều đã đói bụng cả, cho nên tới một tửu lâu dùng cơm.

Quân Yến lớn lên không lùn, mặc dù y chỉ mới tám tuổi, nhưng thoát nhìn như đứa trẻ mười một mười hai tuổi.

Ở thế giới phàm nhân, mười một mười hai tuổi không thể coi là nhỏ, cũng xem như nửa người lớn rồi, ngược lại Quân Trì thoát nhìn còn nhỏ hơn y một tí, hai người mặc pháp y, trông rất ngăn nắp, cho nên tiểu nhị tửu lâu thập phần nhiệt tình chiêu đãi cả hai, mời Quân Trì Quân Yến lên lầu ngồi.

Bây giờ là lúc ăn cơm trưa, cho nên khách khứa ở tửu lâu không ít, hai người không vào nhà gian, chỉ ngồi tại một góc khuất của tầng hai.

Quân Trì mang theo túi trữ vật, bên trong có chứa linh thạch, cũng có vàng bạc người phàm hay sử dụng mà lúc trước cha đưa cho hai huynh đệ hắn, cho nên ăn xong không lo không có tiền bạc lưu thông thanh toán.

Chẳng qua thức ăn phàm nhân không có linh khí, cho nên không đẹp mắt lắm.

Tiểu nhị thuận thực đọc thực đơn, Quân Trì gọi một ít món lúc ở nhà hay ăn, sau khi tiểu nhị lui ra, hắn nhỏ giọng nói với Quân Yến: “Chắc chúng ta phải thuê một cỗ xe ngựa trở về Tông gia, cứ đi bộ như vậy không phải cách hay.”

Quân Yến nói: “Ta chưa học cách khống chế pháp khí phi hành, bất quá có biết Độn thuật, đến lúc đó thì mang theo ca ca Độn thuật trở về, so với đi xe ngựa thì nhanh hơn nhiều.”

Quân Trì như cũ lắc đầu, “Vẫn nên để dành khí lực bảo vệ tánh mạng đã, hao phí linh lực để Độn thuật, như vậy không tốt đâu. Hơn nữa sử dụng xong, lỡ như gặp phải cao nhân lại muốn cướp bóc hai người chúng ta, lại thêm phiền toái. Ngồi xe ngựa, có thể che dấu tai mắt người khác nữa, thôi thì cứ ngồi xe ngựa đi.”

Quân Yến nghe ca ca nói như vậy, cũng khẽ gật đầu.

Cái thôn trấn này gọi là Lâm An trấn, lúc hai người tiến vào, đã thấy tên trấn khắc trên ngôi đền.

Khi tiểu nhị mang thức ăn lên, Quân Trì liền hỏi hắn: “Nơi này cách Hạ Nguyên Thành có xa lắm không?”

Đoán chừng tiểu nhị không ngờ hai thiếu niên trông khá nhỏ tuổi lại hỏi vấn đề này, cho nên sững sốt một hồi rồi mới đáp: “Khách nhân muốn tới Hạ Nguyên Thành sao? Nơi này cách Hạ Nguyên Thành không gần, nếu cưỡi ngựa đi cũng mất khoảng mười ngày.”

Quân Trì hơi hơi giật mình, hắn và đệ đệ bị nhốt trong cái lồng chuông của hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ bảy canh giờ, không ngờ bọn chúng đã đi xa đến vậy. Xem ra bọn chúng đã khống chế pháp khí phi hành, thập phần hăng hái, phạm nhân bình thường chỉ sợ không cách nào tưởng tượng nổi, cũng khó trách phạm nhân thường hay kính ngưỡng tu sĩ.

Quân Trì đợi tiểu nhị kia rời đi, rồi mới nói với Quân Yến, “Mặc dù phải tốn nhiều ngày như vậy, nhưng chúng ta vẫn nên ngồi xe ngựa mới tốt.”

Quân Yến lúc này đều nghe theo ca ca, cho nên gật đầu đáp ứng.

Quân Trì lại giải thích: “Mặc dù lần này chúng ta bị cướp đi, là tại đi ra khỏi Đông viện, nhưng mà, theo lời tên tu sĩ Hóa Nguyên kỳ nói, là có Trình Tử Nga tiếp ứng bên trong nên bọn chúng mới bắt người. Đã như vậy, hai người này và vị chân nhân kia không thể không có quan hệ với Trình gia, mà Trình Tử Nga ở Liễu gia rất ương ngạnh, dù hai ta có ở Đông viện, chỉ sợ nàng vẫn mang người vào bắt chúng ta đi được. Như vậy, Liễu gia cũng chẳng an toàn mấy. Lần này chúng ta bị bắt, không cần vội trở về, cứ để Tông chủ bọn họ sốt ruột một hồi mới tốt, về sau sẽ càng coi trọng an toàn phòng hộ ở Liễu gia, càng thêm quan tâm người.”

Quân Yến cảm thấy Quân Trì nói rất đúng, liền đáp: “Ừm, ta hiểu rồi.”

Mặc dù là đồ ăn phàm nhân, bên trong không có linh khí, nhưng hương vị quả thật không tệ, lúc hai người ăn no chuẩn bị gọi tiểu nhị tới tính tiền, ngoài hành lang đột nhiên truyền đến một trận ồn ào ầm ĩ, “Gì mà lâu hai không còn chỗ trống, người có biết thân phận đại gia đây không, mau nhanh chóng đi dọn bàn cho ta.”

Sau giọng nói đó, vài tên nam nhân cao lớn đi từ dưới lầu lên, tiểu nhị vội lên lầu xin khách nhân bàn khác đã dùng cơm xong rời khỏi, mấy tên nam nhân đó cứ như vậy mà ngồi xuống.

Một tên trong số đó to mồm nói: “Nghe bảo Huyền Ấn chân nhân của Trình gia ở Phong Viêm đấu pháp cùng người khác rồi bỏ mình, Trình gia chỉ dựa vào mỗi vị Huyền Ấn chân nhân chèo chống, mới có thể xếp hàng đầu trong Lục đại thế gia, nay Huyền Ấn chân nhân vắng, Tư Mã gia phương Bắc liền tới Trình gia khiêu chiến, muốn các đệ tử cử hành thi đấu, tranh đoạt khu vực Cửu Linh Sơn.”

Một tên khác chen vào, “Như vậy còn đỡ, ít nhất cũng hạ thư khiêu chiến cho các đệ tử tranh đoạt.”

Nam nhân kia liền nói: “Hạ thư khiêu chiến thế thôi, kỳ thực đã sớm phái người tiếp cận Cửu Linh Sơn rồi.”

Một người từ nãy giờ không nói chuyện bỗng mở miệng hỏi: “Bên trong Cửu Linh Sơn có gì tốt, sao hai nhà lại tranh đoạt nhau như vậy?”

Nam nhân to mồm nói, “Dù tạm thời chưa biết có gì tốt, nhưng kể cả như vậy, một tòa sơn mạch lớn thế, linh thú linh thảo bên trong đương nhiên không ít, sao lại không có giá trị tranh đoạt chứ.”

Nam nhân đặt vấn đề cũng gạt đầu một cái, nói: “Ta cho rằng bên trong có Di Phủ*.”

(*) giống giống Di Tích (là nơi cư trú của tu sĩ hoặc một môn phái tu tiên có tu vi cao, khi tu sĩ hoặc môn phái đó chết – biến mất thì chỗ đó gọi là di phủ)

Nam nhân to mồm đáp, “Cũng có khả năng lắm.”

Quân Trì nghe xong, cùng Quân Yến liếc mắt nhìn nhau, rất hoài nghi chân nhân muốn đoạt xá Quân Yến, chính là vị Huyền Ấn chân nhân này.

Nếu Huyền Ấn chân nhân quan trọng với Trình gia như vậy, chỉ sợ ở Liễu gia, không chỉ có mỗi đồng lõa Trình Tử Nga, mặc dù Trình gia có quan hệ thông gia với Liễu gia, nhưng mà, Trình gia vào ngày sinh nhật của Liễu Thăng Hải đã đến ăn mừng, còn tỏ vẻ vô cùng ân cần, trông rất khả nghi.

Hai người lại nghe mấy tên này nói chuyện, biết được Lâm An trấn này nằm trong phạm vi quản lý của Trình gia, bởi vì giao thông không thuận tiện, cho nên chẳng phồn hoa, phàm nhân cư trú chiếm phần lớn, tu sĩ căn bản không lui tới đây.

Mà mấy tên đang nói chuyện, thật ra không phải tu sĩ, chỉ là võ giả mà thôi, làm việc bên trong tiểu gia tộc phụ thuộc Trình gia, cho nên biết được một số chuyện nhưng không rõ ràng, cũng không biết nội tình sự thật.

Quân Trì Quân Yến trả tiền xong rồi rời khỏi tửu quán, sau đó mượn xe ngựa trở về Hạ Nguyên Thành.

Con đường tới Hạ Nguyên Thành không được an ổn lắm, cho nên xa phu muốn theo một đội xe ngựa đi cùng rồi hôm sau xuất phát, đội xe ngựa gồm có các võ giả bảo vệ, như thế trên đường đi sẽ an toàn hơn nhiều.

Vì kế an toàn, Quân Trì quyết định hôm sau mới xuất phát, hẹn trước địa điểm thời gian hẵn hoi, Quân Trì Quân Yến liền tìm một lữ điểm khá tốt ở lại qua đêm.

Trong phòng, Quân Yến nói với Quân Trì, “Lần này trở về, không thể nói ra chuyện của Trình Tử Nga. Thứ nhất, lời nói hai tên tu sĩ Hóa Nguyên kỳ không thể tin hoàn toàn, mặc dù lúc đấy chúng ta trước mặt chúng không khác gì vật chết, bọn chúng đương nhiên không rảnh nói láo, nhưng cứ ngừa vạn nhất đã; Thứ hai, Trình Tử Nga là cháu gái ruột của mẫu chủ đương gia, cứ nghe lời đồn chủ mẫu đương gia coi nàng như con gái ruột cũng biết, chỉ sợ bà ta sẽ bảo vệ Trình Tử Nga, chúng ta có nói, cũng chỉ tăng thêm mâu thuẫn mà thôi. Hơn nữa nếu cái kẻ muốn đoạt xá chính là Huyền Ấn chân nhân của Trình gia, khi chuyện này bại lộ, Liều gia sẽ chung sống với bên đó ra sao, ngoại trừ biến thành thù địch, thì còn thể nào? Chỉ sợ Tông chủ coi trọng lợi ích, không muốn chống lại Trình gia, chỉ bảo chúng ta ráng nhịn. Nếu là vậy thì chi bằng không nói.”

Mặt Quân Yến không chút thay đổi nói: “Ta biết, nhưng ta sẽ không bỏ qua cho Trình gia, đặc biệt là Trình Tử Nga.”

Quân Trì dặn dò: “Trở về rồi tính tiếp, chẳng qua, người cũng đừng xúc động quá.”

Quân Yến khẽ vuốt cằm, thần sắc nghiêm túc biến mất.

Hai người dành cả buổi chiều thăm quan Lâm An trấn một phen, buổi tối ăn một bữa cơm phong phú ngon miệng, sau đó mới trở về lữ điểm nghỉ ngơi.

Quân Yến vào phòng kiểm chỗ ngồi xuống, Quân Trì quả thực mệt mỏi, ngủ rất trầm.

Khi màn đêm dần dần sâu thẳm, hai bóng đen bỗng xoẹt qua phòng ngủ trên lầu hai của Quân Trì Quân Yến, Quân Yến ngay lập tức mở mắt, nhìn Quân Trì đang ngủ say, yên lặng không tiếng động đi đến bên cạnh cửa sổ.

Hoàn chương 17.

18. Chương 18

Mặc dù Quân Yến không thể thả thần thức ra, nhưng dù sao cũng là Luyện Khí tầng ba.

Mà ngay cả nguyên thần chân nhân tiến vào cơ thể y, cũng không thể đoạt xá thành công, ngược lại bị huyền âm chấn động tan thành mây khói, Quân Yến tử tử suy nghĩ tình cảnh lúc ấy, vẫn không biết được nguyên nhân vì sao, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng thần hồn của y có chút bất đồng, hơn nữa chẳng biết tại sao, năng lực vận chuyển linh khí khắp cơ thể hình như mạnh hơn một ít, mơ hồ có dấu hiệu đột phá Luyện Khí tầng bốn.

Tu vi như thế, y đương nhiên có thể cảm nhận được hai tên phạm nhân đang đến, không có khí tức tu sĩ.

Quân Yến không muốn bọn chúng quấy rầy giấc ngủ của ca ca, cho nên y trực tiếp đặt phòng hộ đơn giản trong phòng — Có thể phòng phạm nhân bình thường, nhưng tu sĩ thì không thể — Sau đó mở cửa sổ, bay người ra ngoài, hai phạm nhân đang định thổi mê hương vào phòng, bị dọa sợ hét lên một tiếng, nhưng còn chưa kịp lựa chọn công kích hay trốn chạy, đã bị Quân Yến dùng linh lực đánh hôn mê bất tỉnh, Quân Yến khẽ đóng cửa sổ lại, nhắc hai tên đó lên, sau đó vọt ra khỏi lỗ điểm.

Khu rừng nhỏ bên ngoài thôn trấn.

Quân Yến đứng trước mặt hai phạm nhân, sau đó dùng Kinh Phong cho hai người mỗi người một tát, đánh thức cả hai.

Hai tên này một thân hắc y, có chút gầy lùn, nhưng dáng người cường tráng, hơn nữa có tu vi Hậu Thiên võ giả.

Bởi vì Quân Yến nhìn ra bọn họ là võ giả, cho nên mới xách tới rừng cây ngoài thôn trấn, nếu là người bình thường, dám can đảm đánh chủ ý lên ca ca và y, y chỉ cần trực tiếp giết là xong việc.

Lúc này giữ lại tánh mạng hai tên võ giả, sẽ có chỗ hữu dụng.

Quân Yến sắp đặt tới tu vi Luyện Khí tầng bốn, một cái tát kia đánh lên mặt hai tên võ giả phạm nhân, đương nhiên rất mạnh, mặt của cả hai lập tức sưng thành một cục, hơn nữa răng đều rụng hết, miệng đầy máu tươi.

Hai nam nhân tỉnh lại, phản ứng rất nhanh, bởi vì Quân Yến cố tình thu liễm khí tức tu sĩ, mà hai tên này chỉ là võ giả phạm nhân, căn bản không nghĩ tới Quân Yến là tu sĩ.

Lúc này Quân Yến phóng khí tức ra ngoài, hai người đã cảm nhận được rồi.

Người phạm có bản năng kính sợ tu sĩ, hai người hoàn toàn không nghĩ nhiều, bị dọa đến mồ hôi đầm đìa, liền vội vàng quỳ xuống, “Xin tiên trưởng tha mạng! Xin tiên trưởng tha mạng!”

Quân Yến cười lạnh một tiếng: “Nửa đêm nửa hôm đến đây, định làm gì sao?”

Một người trong số đó vội trả lời: “Chúng tiểu nhân mắt chó, không nhận ra tiên trưởng là người tu tiên, hôm nay trên đường thấy tiên trưởng ra tay hào phóng, tuổi lại nhỏ, nên mới đánh chủ ý mượn ít bạc, kính xin tiên trưởng tha cho chúng tiểu nhân, sau này chúng tiểu nhân không dám nữa.”

Quân Yến nói: “Chỉ vì thế?”

Quân Yến chỉ mới tám tuổi, hơn nữa đây là lần đầu tiên hành tẩu bên ngoài, cho nên y vốn không nghĩ ra chúng là đạo tặc trộm cướp, còn tưởng rằng là người Trình gia, đến đây tìm ca ca và y.

Một người khác cũng vội dập đầu, “Chúng tiểu nhân không dám nữa, xin tiên trưởng tha cho!”

Quân Yến nhìn chằm chằm hai người, lạnh lùng nói, “Không thể tha các người.”

Y nói xong, muốn trực tiếp hạ sát thủ, lúc này tên đạo tặc thứ nhất không ngừng dập đầu nói: “Xin tiên trưởng tha mạng, ta có một quả trứng yêu thú, có thể hiến tặng tiên trưởng.”

Quân Yến nghe có trứng yêu thú, nghĩ rằng ca ca từ bữa giờ rất muốn nhìn yêu thú, liền ngừng động tác, hỏi: “Trứng yêu thú, yêu thú gì, nếu các người dám lừa gạt ta, ta nhất định không tha các người.”

Người nọ liền đáp: “Là ta và đại ca tình cờ gặp được hai vị tiên trưởng đánh nhau, chính vì tranh đoạt quả trứng này, về sau cả hai đều chết, ta và đại ca liền cấp quả trứng này, theo lời vị tiên trưởng đó từng nói, đây chính là trứng của Hạo Thiên Nguyên Mạng, ta và đại ca chưa từng nghe qua tên nó, chỉ nghĩ là một loài yêu thú vô cùng lợi hại, ta và đại ca không tu tiên, trứng yêu thú này có giữ cũng vô dụng, ngược lại khiến cho tu sĩ khác ngấp nghé, không bằng hiến cho tiên trưởng, chỉ xin tiên trưởng khoan dung ta và đại ca, giữ lại tánh mạng chúng ta.”

Quân Yến vẫn lạnh lùng nhìn hai người, “Các người hãy lấy trứng yêu thú trình lên, ta sẽ xem thử lời các người là thật hay giả.”

Một người liền lấy cái túi ra, thế giới này cũng có túi trữ vật mà phạm nhân sử dụng được, nhưng bọn họ chỉ có thể sử dụng túi trữ vật cấp thấp, không thể chứa quá nhiều đồ.

Quả trứng nằm trên mặt đất có hoa văn kim sắc lưu chuyển, cũng không hề nhỏ mà bằng với bàn tay của người lớn.

Quân Yến vừa nhìn, liền biết đây là trứng măng xà, Quân Yến trời sinh rất hứng thú với xà, chỉ muốn một ngụm ăn nó thôi.

Y đem quả trứng Hạo Thiên Nguyên Mạng hút đến trong tay, cảm thụ linh khí chuyển động bên trong, rồi

nói với hai người: “Đúng vậy, đây đích thực là trứng măng xà. Bất quá ta vẫn chưa đáp ứng sẽ tha cho các người một mạng mà.”

Hai người thập phần khiếp sợ nhìn Quân Yến, mặt Quân Yến không chút biểu tình, dưới ánh trăng, mái tóc y lay động theo gió, sau đó một luồng sáng màu đỏ trong nháy mắt vọt tới, hai người thậm chí còn chưa kịp kêu la thảm thiết, đã bị ngọn lửa đỏ cắn nuốt, biến thành hư ảo.

Trừ hai người này, thậm chí là chỗ quỳ, đều không có dấu vết bị cháy.

Quân Yến nhìn chỗ hai người quỳ, thầm nghĩ năng lực thao túng hỏa theo tu vi tăng trưởng quả thật mạnh hơn không ít.

Y thu quả trứng vào trong vòng tay trữ vật, sau đó quay trở về lữ điếm.

Ca ca y vẫn đang ngủ say chưa tỉnh, ước chừng bởi vì ngọn lửa màu đen đánh chết hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ tiêu hao quá nhiều thể lực, cho nên không thể không ngủ để cơ thể khôi phục dần.

Quân Yến nhìn ca ca, không chút cảm thấy chuyện mình thiếu chữ tín giết chết hai tên võ sĩ đã vi phạm đạo đức gì, y thậm chí còn mang trứng măng xà ra dò xét một hồi.

Y cảm nhận được linh khí bên trong trứng, linh khí thuộc tính Hỏa mười phần nồng đậm, có một tiểu sinh mệnh bên trong, nói không chừng cũng sắp nở rồi.

Bây giờ thứ y muốn nhất là để ca ca cầm quả trứng này làm trứng tươi cho y ăn, mới nghĩ thôi đã chảy nước miếng rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên ngoài còn chưa sáng, Quân Trì Quân Yến đã dùng bữa sáng bên trong lữ điếm, chuẩn bị xuất phát.

Quân Trì ngáp một cái, ăn như lang thôn hồ yết, lúc này Quân Yến mới mang cái trứng kia ra cho Quân Trì nhìn, “Ca ca, ta có một quả trứng. Người trở về làm thành trứng tươi ăn nha.”

Quân Trì hơi sững sốt, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vươn tay cầm lấy quả trứng nhìn nhìn, chỉ thấy quả trứng màu xanh nhẹ, ở trên có đường vân màu vàng lơ lửng động, trông hết sức đẹp mắt, liền hỏi: “Trứng gì đây?”

Quân Yến trả lời: “Trứng xà đó.”

Quân Trì kinh ngạc nói: “Trứng xà sao mà lớn như vậy? Người lấy nó từ chỗ nào?”

Quân Yến kể lại sự tình đêm qua, Quân Trì nhú mày nói: “Mặc dù thế giới này chỉ cường giả sinh tồn, nhưng tha cho người không có tính uy hiếp một con đường sống, cũng chẳng ảnh hưởng gì. Sao người cứ như vậy mà giết người?”

Quân Yến nói: “Ai biết bọn chúng có theo đuôi chúng ta, đánh thêm chủ ý gì khác thì sao?”

Quân Trì thở dài, không thèm đi giáo huấn y, chẳng qua chỉ đem quả trứng bỏ vào bên trong túi trữ vật của mình, nói: “Được rồi, cứ mang quả trứng kỳ quái này về trước rồi tính sau.”

Quân Yến nói: “Ừm, được. Kỳ thực ban đầu ta lấy quả trứng này vì muốn ca ca nhận thức yêu thú một phen, chẳng qua, về sau chợt nghĩ nó là xà, chúng ta là Chu Tước, không cùng một loại, chẳng bằng ăn luôn cho rồi.”

Quân Trì: “...”

Quân Trì im lặng nhìn y một cái, nói: “Tranh thủ thời gian ăn điểm tâm đi, chúng ta phải tới đầu trấn xuất phát.”

Quân Trì Quân Yến leo lên xe ngựa, đi theo bọn họ là đội ngũ Khánh Nguyên Thương Hội.

Mặc dù Lâm An là trấn, nhưng quy mô giống như một cái thành nhỏ, cũng bởi vì Lâm An trấn nằm đằng sau sơn mạch, nên không ít phạm nhân lên núi hái thuốc, hơn nữa hái được không ít linh dược, bên trên núi không thiếu cây ăn quả sinh trưởng, thậm chí còn có linh quả, Khánh Nguyên Thương Hội có một chỗ cư trú bên trong Lâm An trấn, sẽ từ nơi này thu mua ít linh dược và linh quả, sau đó vận chuyển đi buôn bán ở các thành lớn có tu sĩ.

Từ Lâm An trấn đến Hạ Nguyên Thành, tính theo tốc độ Thương Hội, ước chừng khoảng hai mươi ngày.

Dọc đường thường đi ngang qua một ít tiểu thành trấn, có dừng chân bên trong thành nhưng đa số vẫn là ngủ ngoài trời.

Quân Trì Quân Yến không hay xuống xe ngựa, hầu hết thời gian đều ở bên trong.

Mặc dù như thế, Quân Trì rất giỏi ăn nói, lớn lên tuy có hơi đen nhưng trông rất tuần tú, vì thế tất cả mọi người đều có ấn tượng tốt với hắn.

Lúc này, bọn họ dừng chân tại trà phòng dùng cơm, nơi này là nơi tập trung giao thương hai phía Nam Bắc, vì vậy mặc dù chỉ là trà phòng nhưng quy mô lại không hề nhỏ.

Khi Quân Trì Quân Yến ngồi trong trà phòng gọi món, Thương Hội gồm tiểu nhị và mấy võ giả khác cũng ngồi bên trong, thì nghe người đi đường bên kia nói, “Lúc trước nghe đồn Liễu gia ở Hạ Nguyên Thành

xuất hiện thiên tài vạn năm khó gặp, Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, mới một tháng đã đạt Luyện Khí tầng một, ba tháng sau trở thành Luyện Khí tầng ba. Vô luận như thế nào cũng không thể cản nổi, nhưng mấy ngày trước, ta nghe nói, có người thừa dịp sinh nhật Tông chủ bắt cóc thiên tài đi, hẳn là cao thủ, kết quả không cần phải đoán, đích thị là bị cầm đi đoạt xá rồi.”

Gã nói như vậy, khiến không ít người thổn thức.

Ba người ngồi một bàn, chung quanh bọn gã không có người nào khác, đều là tu sĩ, chẳng qua tu vi rất thấp, hơn nữa đều là tán tu.

Một người khác hỏi: “VẬY Liễu gia không đi cứu người trở về sao?”

Người kia nói: “Liễu gia phái người tìm hiểu chuyện này, nhưng tựa hồ không có kết quả gì.”

Vì vậy mọi người lại thổn thức một hồi.

Quân Trì Quân Yến khẽ liếc nhìn nhau, không nói gì.

Lát sau lên đường, mấy tên tu sĩ cũng đi về hướng kia.

Trên xe ngựa, Quân Yến nói với Quân Trì: “Mấy người kia chỉ là tu sĩ Luyện Khí tầng một, hơn nữa tướng mạo đều cỡ trung niên, chắc tại linh căn không tốt lại là tán tu không có tài nguyên, cho nên mới chỉ tiến cảnh được thế.”

Lại thêm vài ngày nữa trôi qua, cũng gần đến Hạ Nguyên Thành rồi, phải đi thêm hai ngày trên đường núi Thiên Sơn nữa.

Đoàn xe đang đi trong rừng, đột nhiên nghe thấy âm thanh xột xoạt rất lớn, sau đó là đợt gió lớn ào tới, bên trong mang theo mùi tanh rỉ sắt nồng nặc.

Quân Yến nhanh chóng phản ứng lại, dặn Quân Trì ở bên trong chớ ra ngoài, sau đó nhảy ra khỏi xe ngựa.

Lúc này toàn bộ đoàn xe đã rối loạn, một con cự mãng lớn bằng vòng tay hai người, dài không biết bao nhiêu mét đang lao thẳng về phía này, mang theo một cái vòi rồng, khiến không ít người bị thổi văng ngã xuống.

Nhìn thấy cự mãng lớn như vậy, những võ giả kia sợ tới mức không thể động đậy.

Quân Trì không nghe lời dè dặt, chui ra khỏi xe ngựa, lúc chứng kiến đại cự mãng, cũng bị dọa, sau đó nhớ tới quả trứng bên trong túi trữ vật, nghĩ thầm Quân Yến tùy tiện giết người lấy trứng, giờ nên hai

người bọn họ phải gặp quả báo đây này.

Hoàn chương 18.

19. Chương 19

Thân hình con cự mãng cực lớn, dựng nửa người trên lên, khiến người ta cảm thấy uy áp khủng bố như bị núi đè xuống.

Những võ giả của đoàn xe, chỉ có thể dùng để phòng đạo tặc hoặc yêu thú bình thường mà thôi.

Lại nói, đây vốn là đường lớn, sẽ không có yêu thú quá mức cường đại đến quấy nhiễu, nhờ thế, đám võ giả mới có thể phát huy công dụng.

Bây giờ xuất hiện một cự mãng lớn như vậy, hơn nữa nhìn cũng không biết là yêu thú mấy giai, chỉ khí tức khủng bố kia thôi, cũng đủ dọa chết mấy người ở đây rồi, chỉ sợ tu sĩ bình thường còn chẳng cầm cự nổi con yêu thú này.

Cự mãng xuất hiện, tiểu nhị và đám võ giả liền biết đánh không lại, chỉ biết chạy, cho nên tất cả mọi người đều nhanh chân chạy trốn.

Chẳng qua con cự mãng đó không có lòng tốt như vậy, ngẩng cao đầu, mang theo cơn gió tràn ngập mùi tanh, trong miệng phun ra từng đợt hỏa diễm cực lớn, hỏa diễm bay tới những người đang chạy, những người kia chỉ kịp hét lên một tiếng, đã bị lửa thiêu chết, võ giả thì miễn cưỡng chịu được, nhưng cũng chỉ lăn qua lăn lại trên đất kêu thảm thiết, nhận thêm một khắc mà thôi.

Trong thời gian ngắn, cả con đường đều bị lửa bao phủ, chỉ còn chừa một khoảng chính giữa.

Trên người cự mãng đầy vảy ngăm đen, bên trên lưu động một màu vàng lợt, mỗi lần di chuyển, lại phát ra tiếng kim thạch va chạm vào nhau.

Nó ngẩng cao đầu, đồng tử kim sắc tràn đầy vẻ lạnh lùng trào phúng.

Lập tức, cái đuôi nó quất tới phía hàng hóa Thương Hội, những chiếc xe ngựa đều nát như bã, trên đường có hai người vì sợ hãi cực độ mà tỉnh lại, muốn chạy trốn, cự mãng há to miệng, nuốt cả hai người vào bụng.

Mặc dù Quân Trì cũng sợ hãi, nhưng có lẽ trời sanh Chu Tước là thiên địch loài xà, thích nhất ăn xà, cho nên cảm giác sợ hãi rất nông, nhiều hơn là cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Đối mặt với cường địch, lực lượng trong thân thể tựa hồ có dấu hiệu thức tỉnh.

Hắn lấy quả trứng từ túi trữ vật ra, giữ trên tay, tranh thủ thời gian kéo Quân Yến đang cầm trường kiếm lui về phía sau.

Con cự mãng kia tựa hồ cho rằng bọn người phạm chỉ là đám yếu ớt, nên không để trong mắt, chẳng qua mấy kẻ dám can đảm ăn cắp trứng nhân lúc nó rời khỏi động, chỉ có thể thành bữa ăn trong bụng nó.

Khí Quân Trì lấy quả trứng trong túi trữ vật ra, con cự mang liền di động tới, vẩy trên thân thể không ngừng ma sát, phát ra tiếng kim thạch va chạm cực lớn, nó ngẩng đầu, nhìn Quân Trì từ trên cao xuống.

Quân Trì ngửa đầu nhìn nó, không hề e ngại, trấn định nói: “Chúng ta ngoài ý muốn lấy được quả trứng này, chứ không phải kẻ trộm trứng. Nếu mũi người thánh như vậy, mò được tới đây, chắc hẳn cũng biết, chúng ta chưa từng vào hang người trộm trứng, chẳng qua trên đường tình cờ lấy được. Giờ chúng ta trả lại cho người, người có chịu bỏ qua không?”

Quân Trì nghĩ thầm Quân Yến cũng nói mấy lời như vậy với hai tên đạo tặc, sau đó Quân Yến vẫn thiêu chết người ta, bây giờ hắn nói y chang như vậy, không biết kết quả thế nào.

Con cự mãng kia quả thật biết nói tiếng người, chỉ nghe nó nói: “Bọn người dám đụng vào con của ta, thì đừng có hi vọng xa vời.”

Nó nói xong, liền trực tiếp há miệng đánh úp về phía hai người, trường kiếm trong tay Quân Yến lập tức xuất ra kích thứ nhất chặn nó, trường kiếm và vẩy cự mãng va chạm vào nhau, phát ra tia lửa chói mắt.

Quân Trì lui về phía sau nói: “Nếu đã như vậy, thì ta sẽ đập vỡ trứng đó.”

Con cự mãng thoáng cái nổi giận, rít gào: “Người dám!”

Cái đuôi liền quất về phía Quân Trì, Quân Yến đối phó đầu cự mãng đã không dễ dàng, lúc này nào ngăn trở đuôi cự mãng đánh về phía Quân Trì được.

Quân Trì liền bị đuôi cự mãng quất trúng, hung hăng ngã văng xuống đất, cái trứng cũng bay ra khỏi tay hắn, cự mãng dùng đuôi linh hoạt đỡ lấy, tiếp được quả trứng.

Đã cầm được quả trứng về, con cự mãng càng không có kỵ gì, thừa dịp lúc Quân Yến bay người đến chỗ Quân Trì, nó liền phun lửa ra, bắn về phía Quân Trì Quân Yến.

Quân Yến chỉ kịp nắm lấy tay ca ca liền bay vọt ra, khó khăn lắm mới thoát được lần hỏa công thứ nhất, cự mãng lập tức đánh lần hỏa công thứ hai.

Cự mãng đã biết nói tiếng người, tu vi hắn không thấp, có thể là Hóa Nguyên hoặc Kim Đan kỳ, Quân Yến sao thể đối phó nổi, liên tục né tránh công kích của nó đã rất không dễ dàng rồi.

Quân Trì cảm thấy thứ nhiệt huyết sôi trào dâng lên càng mạnh mẽ, loại này khác với lần phát ra ngọn lửa màu đen trước mặt hai tu sĩ Hóa Nguyên kỳ, ngược lại giống như bị Hạo Thiên Nguyên Mãng kích thích một mặt biến hóa khác.

Khi cự mãng lần nữa đánh úp lại, linh lực Quân Yến đã hao hết, động tác trì trệ, mắt thấy sắp bị cự mãng cắn nuốt.

Hai mắt Quân Trì liền đỏ lên, hết thấy hình ảnh trước mặt đều bị bao phủ bởi tầng sáng màu đỏ.

Cả người hắn mơ hồ mang theo ngọn lửa màu đen, sau một âm thanh kêu to chấn động cả bầu trời, Quân Trì hóa thành một con Chu Tước cực lớn.

Chu Tước đánh tới con cự mãng, con cự mãng khó khăn lắm mới né tránh được, Chu Tước chở Quân Yến trên cổ, bay vọt lên trời cao.

Dáng người cực lớn duyên dáng lượn vòng trên không trung, tuy là Chu Tước, nhưng lông vũ của hắn có màu xám, chẳng qua bên ngoài được bao bọc một tầng màu vàng và màu lửa đỏ, không giống lông vũ hoa mỹ bình thường của Chu Tước.

Khi hắn bay lên không trung, chỉ thấy những đám mây trên trời cũng bị nhiễm màu vàng và lửa đỏ, lay động xung quanh phong vân, toàn bộ thiên không như vì hắn mà đổi sắc.

Hắn lại kêu thêm một tiếng vang kéo dài, sau đó cúi người vọt xuống mặt đất.

Quân Yến ngồi trên cổ hắn, cũng vọt lên không trung và bay giữa những đám mây, nội tâm y không hề kinh ngạc kích động, tựa như hết thấy mọi thứ vốn là chuyện đương nhiên rồi.

Huyết thống Hạo Thiên Nguyên Mãng vốn là thuần phục Chu Tước, cho dù con Hạo Thiên Nguyên Mãng này có là yêu thú cấp sáu đi chăng nữa, vào lúc cảm nhận khí tức Chu Tước phóng lên trời, trong đầu liền dâng lên ý chí thuần phục, trực tiếp cúi gập thân thể trên mặt đất.

Quân Trì đã biến thành Chu Tước, theo bản năng muốn một ngụm mổ xuống cắn nuốt nó, nhưng thấy Hạo Thiên Nguyên Mãng tỏ thái độ thuần phục, hắn liền dùng lý trí áp chế thứ bản năng này, dừng lại giữa không trung, nói: “Ta không trộm cắp con nổi dơi của ngươi, mà còn hảo hảo bảo vệ nó trong ngươi. Thế nhưng ngươi không nói đạo lý liền muốn đối phó chúng ta. Đã như vậy, bây giờ ta ăn thịt ngươi, cũng là chuyện đương nhiên.”

Quân Yến ngồi trên cổ Quân Trì, nghĩ thầm dài dòng làm chi, ăn luôn cho rồi, thịt con xà này chắc chắn rất ngon.

Hạo Thiên Nguyên Mãng nói: “Ta nguyện ý vì thượng quân khu trì*, xin thượng quân giữ lại tánh mạng ta.”

(*) làm thú cưỡi, thú nuôi.

Quân Trì thầm nghĩ ta chỉ tạm thời biến thành Chu Tước, năng lực trạng thái không thể chịu nổi thời gian dài, yêu thú người cho dù nguyện ý thần phục, sau khi năng lực ta giảm xuống, bị cắn ngược thì biết làm sao, lý trí bảo hấn không nên lưu lại nó, nhưng thiện ý trong nội tâm khiến hấn không nỡ xử lý tánh mạng con cự mãng này.

Trong lúc hấn đang khó xử, Quân Yến đứng trên cổ hấn liền nói: “Nếu người nguyện ý khu trì cho huynh trưởng ta, vậy thì hãy chứng tỏ thành ý đi.”

Tuy tuổi Quân Yến còn nhỏ, tu vi chỉ mới Luyện Khí tầng ba, nhìn quả thật yếu không chịu nổi, nhưng cái khí thế bề ngoài đó, lại khiến cự mãng cam tâm tình nguyện bái phục.

Nó ép yêu đan bốn mạng của mình ra khỏi cơ thể, trôi nổi giữa không trung.

Yêu đan bốn mạng chính là nguồn gốc năng lượng yêu thú, cũng chính là tánh mạng, nếu nó đã nguyện ý kính dâng yêu đan, cũng đủ thấy hết thành ý.

Quân Yến trực tiếp đánh pháp quyết lên yêu đan, sau đó bảo Quân Trì thở ra một hơi bao bọc lấy yêu đan, sau khi khí tức dung nhập vào yêu đan, cự mãng thu hồi nó về trong cơ thể.

Bắt đầu từ bây giờ, tánh mạng cự mãng đã nằm trong tay Quân Trì, trở thành tôi tớ của Quân Trì.

Quân Trì vô cùng yêu thích cảm giác bay lượn trên không trung, chẳng qua sợ rằng nếu cứ bay tới bay lui mãi không trung, sẽ hấp dẫn nhiều tu sĩ tu vi cao mò tới, vì vậy đành vội vàng đáp xuống.

Lần này không như khi còn bé dù làm cách nào cũng không từ tiểu gà tro biến thành người được, trong lòng hấn khẽ niệm, thời điểm khi rơi xuống, đã hóa thành hình người, chỉ là không mặc quần áo gì hết.

Quân Yến lấy quần áo từ vòng tay trữ vật đưa cho Quân Trì mặc, sau đó nhặt mấy vật phẩm rơi rớt bên ngoài, bao gồm cả túi trữ vật, cẩn thận bỏ vào bên trong.

Con cự mãng lớn lúc này đã hóa thành con xà nhỏ, đen sì mang theo ánh vàng sáng chói.

Nó vòng vòng quanh trứng rắn, nói: “Chủ nhân. Con của ta xin tùy ngài xử trí.”

Quân Yến nghĩ thầm, tốt nhất là đem trứng ăn tươi luôn đi.

Quân Trì nói: “Đó là con nôi dôi của người, người cứ cầm lấy, sao ta lại muốn con của người chứ.”

Cự mãng vội vàng nói: “Đa tạ chủ nhân.”

Bởi vì cự mãng phun lửa và cắn nuốt hết rất nhiều người, cho nên lúc này trên đường chỉ còn lại Quân Trì Quân Yến, ngựa cũng bị thiêu cháy, bọn họ còn không có xe ngựa để ngồi nữa kia.

Đang lúc khó xử, cự mãng bỗng nói: “Chủ nhân, có tu sĩ chạy đến.”

Quân Trì Quân Yến liếc nhau một cái, Quân Trì nói với cự mãng: “Chỉ sợ bọn chúng bị hấp dẫn bởi khí tức của ta, người nhanh chóng chở chúng ta rời khỏi nơi này mau.”

Cự mãng cũng nghiêm túc hẳn, thân hình biến lớn, ngậm quả trứng trong miệng, chở Quân Trì Quân Yến vội vàng đi khỏi nơi này.

Chờ mấy tu sĩ chạy tới vì thấy dị tượng Chu Tước tạo ra, chỉ chứng kiến một bãi hỗn độn, bởi vì khí tức cự mãng mười phần nồng đậm, còn Chu Tước cố tình thu liễm khí tức, cho nên bọn họ không cảm nhận được, chỉ biết có yêu thú tập kích đoàn người này.

Quân Trì sau khi biến về, khí tức Chu Tước hoàn toàn biến mất, trở thành một người vô cùng bình thường.

Hắn và Quân Yến không vội chạy tới Hạ Nguyên Thành, ngược lại đi theo cự mãng vào sâu bên trong núi.

Hoàn chương 19.

20. Chương 20

Trong núi có một sơn động.

Bốn phía cỏ xanh tươi tốt um tùm, cách đó không xa còn có một dòng suối nhỏ.

Trên tán cây cổ thụ cực lớn, có một căn nhà gỗ không to không nhỏ.

Một thiếu niên từ nhà gỗ nhảy xuống, khuôn mặt thiếu niên trắng nõn tuấn tú, nhưng vẻ mặt lại không chút biểu tình, khiến người ta cảm thấy xa cách.

Y đi tới một khu đất trống, bắt đầu luyện kiếm.

Đây đúng là người cùng Liễu Quân Trì và Hạo Thiên Nguyên Mãng chạy vào trong núi – Liễu Quân Yển.

Hiện giờ tu vi Liễu Quân Yển đã đạt tới Luyện Khí tầng bốn, bất quá lúc này Quân Yển không vội vàng tăng tiến tu vi, mà bắt đầu tôi luyện kiếm thuật và pháp thuật.

Một lát sau, trên nhà gỗ bay ra một con gà tro không lớn không nhỏ.

Gà tro sau khi tiếp đất thì biến thành một thiếu niên, làn da thiếu niên có hơi đen nhưng tướng mạo tinh xảo, mười phần đẹp mắt.

Thiếu niên này đương nhiên là Liễu Quân Trì rồi.

Quân Trì không chào hỏi Quân Yển, thoáng cái đã nhảy vào cái hồ nước do dòng suối hội tụ cách đó không xa, bắt đầu tắm rửa.

Hắn vui vẻ bơi một hồi, bỗng nhiên, mặt nước bắt đầu chấn động, sau đó là một cái đầu xà cực lớn thò ra mặt nước, Quân Trì vừa lúc ngồi lên trên cái đầu xà.

Quân Trì nhìn hai cục thịt nhô ra trên đầu xà, hỏi: “Người sau này sẽ biến thành hình Rồng sao?”

Cục mãng cũng phát ra âm thanh, đó là một giọng nam trầm thấp đầy uy lực: “Tộc ta tu luyện ở đây cùng lắm chỉ là Giao Long*, chứ không thể hóa thành Rồng, trừ phi có Thần Long chi thủy.”

(*) Cá Sấu.

Quân Trì ồ một tiếng, vọt xuống khỏi đầu rồng, giữa không trung xoay người hai cái, ngay lập tức biến thành con gà tro không lớn không nhỏ, bay tới khu đất trống, hắn há mồm, một luồng khí nóng bỗng liền phun khỏi miệng, luồng khí biến thành lửa, phả vào mặt đất, cát đá gặp lửa biến thành một khối ngọc lưu ly lớn.

Quân Trì Quân Yển theo Hạo Thiên Nguyên Mãng vào núi là vì Quân Trì muốn học phương pháp tu hành của Hạo Thiên Nguyên Mãng.

Cuối cùng nhờ Hạo Thiên Nguyên Mãng chỉ điểm, Quân Trì tổng kết lại đưa ra biện pháp tốt nhất, đó là trở về nguyên hình tu luyện theo bản năng.

Là linh thú, bọn họ đều có bản năng truyền thừa, cứ theo đó mà tu luyện.

Chỉ có một bộ phận nhỏ đạt được cơ duyên, cũng tìm ra phương pháp đặc biệt dành cho yêu thú tu hành, khiến tu vi phóng đại.

Quân Trì nghĩ hần và mẹ đều là linh thú đạt được cơ duyên, không chỉ riêng là thiên phú dị bẩm, mà phải có cơ duyên, vậy mới tu luyện thành hình người được, hơn nữa còn sinh hai đứa nhỏ cho cha bọn họ.

Liễu Quy Hải nói không ít chuyện của mẹ cho Quân Trì nghe, nói bà bị trọng thương, đến từ thế giới khác, bất quá Liễu Quy Hải không biết vì sao mẹ lại bị trọng thương, cũng không biết mẹ từ nơi nào tới đây.

Nếu Liễu Quy Hải đã không biết, Quân Trì đương nhiên càng không biết rồi.

Mặc dù không biết những điều đó, nhưng Quân Trì có thể xác định rằng, chiếc nhẫn trữ vật mà mẹ lưu lại, chắc chắn có phương pháp tu luyện của bà năm đó, chẳng qua đến giờ Quân Trì vẫn không tìm được cách mở nó ra, chỉ đành ngắm chiếc nhẫn rồi than thở.

Hạo Thiên Nguyên Mãng là một con xà được, tu luyện hơn bốn trăm năm, trở thành yêu thú cấp sáu. Tu hành nhanh chóng như thế, bởi vì Hạo Thiên Nguyên Mãng có huyết mạch Thần Long, chẳng qua huyết mạch quá mỏng, cho nên không dễ hóa Rồng.

Còn quả trứng kia, là do nó kết hợp với yêu thú mãng xà cấp ba mà thành, chẳng qua con mãng xà đó đã bị yêu thú khác giết chết, cho nên chỉ còn mình nó quan phụ* trông coi quả trứng này.

(*) đàn ông mất vợ.

Kỳ thật lúc trước bạn đời của nó sinh ra không chỉ một quả trứng, còn thêm vài quả khác nữa, chẳng qua đều bị yêu thú khác ăn hết, nên chỉ còn mỗi quả này.

Quân Trì đặt tên cho Hạo Thiên Nguyên Mãng là Nguyên Tiêu*, bởi vì nó không biết Nguyên Tiêu trong miệng Quân Trì có nghĩa gì, cho nên rất vui vẻ tiếp nhận.

(*) Tết ở Trung Quốc, vào rằm tháng giêng.

Năm tháng trong núi trôi qua thực mau.

Bất tri bất giác, nửa năm đã qua.

Lúc này tu vi Quân Yến đã là Luyện Khí tầng năm, Quân Trì cũng nắm được bí quyết biến hóa giữa hình điệu và hình người, chẳng qua khi trở về hình người, hần hoàn toàn giống như một phàm nhân, không dùng được linh lực, chỉ khi biến thành điệu hình, mới có thể sử dụng một ít thiên phú thần thông của Chu Tước.

Mà giữa hai loại hình thái đó, khí tức cũng hoàn toàn bất đồng.

Khi biến về hình người, sẽ không có khí tức linh lực ba động* của Chu Tước, còn khi biến thành Chu Tước,

thì lại có linh lực ba động. Căn cứ theo lời Nguyên Tiêu, Liễu Quân Trì rất có thiên phú, năng lực cũng cỡ yêu thú cấp sáu, chẳng qua nếu thực chiến thì không địch lại nổi.

Lúc này Quân Trì đã thân quen với Nguyên Tiêu, biết rõ Nguyên Tiêu mặc dù là xà nhưng tính cách không quá âm ngoan, hơn nữa còn là luyện tử cuồng*, thường xuyên cuốn quả trứng ôm trong người, Quân Trì không cách nào tưởng tượng nổi, nó đã từng nói rằng hẳn cứ tùy tiện xử lý quả trứng kia.

(*) cuồng yêu con.

Quân Trì nghe Nguyên Tiêu bảo dù hẳn có là yêu thú cấp sáu, cũng không phải đối thủ của nó, Quân Trì liền cố tình hỏi: “Thế vì sao lúc đó ngươi lại sợ ta đến thế?”

Quân Trì vẫn còn bộ dáng một đứa trẻ, Nguyên Tiêu sống hơn bốn trăm năm không thêm so đo lời khiêu khích của hắn, buồn bực nói, “Ta chẳng qua bị khí tức Chu Tước trên người ngươi chấn nhiếp, chứ không phải bởi vì tu vi của ngươi cao hơn.”

Quân Trì hừ hừ hai tiếng, chỉ vỗ vỗ đầu nó, không so đo chuyện nó vừa đại bất kính với chủ tử.

Đội Quân Yến củng cố tu vi Luyện Khí tầng năm xong, Quân Trì cảm thấy đã đến lúc bọn họ nên trở về Liễu gia.

Nếu cứ một mực không về, chỉ sự tình sẽ biến hóa lớn.

Đã đến lúc, Quân Trì thu thập đồ đạc xong, để lại hỏa bồn cho Nguyên Tiêu, nói: “Ta và Quân Yến phải trở về Hạ Nguyên Thành, bây giờ không tiện mang theo ngươi, đây là hỏa bồn mà mẹ lưu lại để ấp trứng hai chúng ta, cho ngươi mượn dùng ấp con ngươi đấy.”

Nguyên Tiêu biến thành bộ dáng xà nhỏ, nhìn hỏa bồn phát ra ánh sáng lưu động, nói: “Đây là linh khí thượng phẩm, không giống như vật thường.”

Quân Trì sờ sờ cái hỏa bồn giống như cái bể tắm nhỏ, nói: “Đây là di vật mẹ lưu lại cho chúng ta, có thể dùng chữa thương. Nhưng hiện tại ta và Quân Yến chưa cần, ngươi cứ cầm lấy ấp trứng trước đã, đợi ấp ra con ngươi, thì trả lại cho chúng ta là được.”

Nguyên Tiêu là xà, nó nhìn Quân Trì một hồi, sau đó dùng đuôi cuốn hỏa bồn tới, rồi thả quả trứng vào bên trong.

Mặt Quân Yến không biểu tình đứng một bên, Linh Kiếm mà hắn sử dụng là đạt được từ Huyền Ấn chân nhân, bây giờ trở về Liễu gia, Quân Trì không cho y dùng Linh Kiếm kia nữa, vì vậy đổi thành Linh Kiếm pháp khí thượng phẩm không biết Nguyên Tiêu lấy từ vị tu sĩ xui xẻo nào đấy.

Y hướng Quân Trì nói: “Ca ca, đi thôi.”

Quân Trì gật đầu với Nguyên Tiêu một cái, đi lại, Quân Yển ngắt một pháp quyết, Linh Kiếm lập tức trôi nổi lơ lửng, y mang Quân Trì nhảy lên phi kiếm, phi kiếm vọt lên trời cao, bay về phía Hạ Nguyên Thành.

Phi kiếm đáp xuống ngoài cửa thành, Hạ Nguyên Thành vẫn như cũ, đương nhiên không vì thiếu mất một thiên tài Liễu Quân Yển mà thay đổi.

Hai người tiến vào thành, ăn no một trận rồi mới đi tới Liễu gia.

Ngoại viên Liễu gia khí thế tràn đầy, bất quá cánh cửa lúc này đang đóng chặt chẽ, hai người đứng trước nó, người canh cổng là vài tên nam tử Luyện Khí tầng năm, bọn họ không nhận ra Quân Trì Quân Yển, liền hỏi: “Người từ phương nào đến?”

Quân Yển lấy bài thân phận của mình đưa cho một trong số những người canh cổng, đối phương cầm bài thân phận rồi dùng cấm chế quét qua mặt bài, phía trên lập tức hiện ra thân phận y — Nội viện, Liễu Quân Yển.

Nhìn thấy cái tên này, mấy người canh cổng vô cùng khiếp sợ, nhìn về phía Quân Yển, sau đó trực tiếp lấy vũ khí ra vây xung quanh Quân Trì Quân Yển.

Một người trong đó quát: “Người là người phương nào, sao lại cầm bài thân phận của Liễu Quân Yển đến?”

Quân Yển trực tiếp lấy Linh Kiếm ra, nói: “Ta chính là Liễu Quân Yển, bằng không sao có thể sử dụng bài thân phận này?”

Mấy người nhìn bộ dáng đương nhiên rồi của Quân Yển, liếc nhìn nhau một cái, thế nhưng không để Quân Trì Quân Yển tiến vào, chỉ cho một người chạy vô thông báo trước.

Chỉ chốc lát sau, chủ sự nội viện đi ra, cũng chính là Liễu Vi Chân trưởng lão xuất hiện ở cửa ra vào.

Ông nhìn Quân Trì và Quân Yển ở ngoài cửa, Quân Trì vẫn như trước miệng cười tủm tỉm, còn Quân Yển thì xụ mặt không biểu tình.

Thấy Liễu Vi Chân, Quân Trì vội thi lễ một cái, “Vi Chân trưởng lão, ta cùng Quân Yển đã trở về. Nhưng bọn họ không cho chúng ta tiến vào, vậy có nghĩa là sao?”

Quân Yển liếc mắt nhìn Liễu Vi Chân, biểu hiện trên mặt không hề biến hóa, nhưng cuối cùng vẫn hướng Liễu Vi Chân thi lễ: “Trưởng lão, ta đã trở về.”

Liều Vi Chân đến trước mặt hai người.

Ông không nói lời nào, chẳng qua chỉ nhìn hai người chăm chăm.

Quân Trì liền cười với ông, “Trưởng lão, người nhìn chăm chăm chúng ta làm gì nha?”

Tu vi trên người Quân Yến đã đến Luyện Khí tầng năm, dựa theo tốc độ tu hành khác người của y lúc trước, dùng nửa năm tiến lên Luyện Khí tầng năm cũng chẳng phải chuyện gì kỳ quái.

Nhưng hai người ở bên ngoài lâu như vậy, nửa điểm tin tức cũng không truyền về, Liều gia tính toán trường hợp xấu nhất, hẳn Quân Trì đã bị giết, còn Quân Yến thì bị đoạt xá rồi.

Bây giờ hai người trở về, cũng có thể là Quân Yến bị đoạt xá và Quân Trì bị khống chế.

Hoàn chương 20.

21. Chương 21

Mặc dù hoài nghi Quân Yến bị đoạt xá, Quân Trì bị khống chế, nhưng tu vi hai người không cao, mang vào nội viện cũng không tạo thành tổn hại gì, vì thế Liều Vi Chân trưởng lão suy tư một lúc lâu, quyết định dẫn hai người vào nội viện trước.

Ông đã trực tiếp truyền tin cho Tông chủ Liều Thắng Hải, cho nên Liều Thắng Hải sớm chờ ở Hạc Kêu Đường rồi.

Đến Hạc Minh Đường, Liều Thắng Hải không giống Liều Vi Chân trưởng lão lộ ra thái độ hoài nghi, ước chừng vì là Tông chủ nên luôn bảo trì bình thản, ông ôn hòa nói: “Quân Yến, Quân Trì, các người đã trở về.” Thái độ rất thân thiết, giống như không phải hai người gặp chuyện nguy hiểm, mà chỉ trở về sau một chuyến đi dài.

Quân Trì dẫn đệ đệ tiến lên rồi hành lễ, “Đa tạ Tông chủ quan tâm, Quân Trì Quân Yến đã trở về.”

Liều Thắng Hải bình thản nhìn hai người, nói: “Các người rời Tông gia hơn nửa năm, trong nửa năm này, các người đã đi đâu, gặp chuyện gì, mau nói mọi chuyện cho ta và trưởng lão nghe xem.”

Quân Trì đáp: “Hôm đó, cũng chính vào ngày sinh nhật Tông chủ, ta và Quân Yến thấy ngoại viện hết sức náo nhiệt, tâm không khỏi muốn đi xem thử, nhưng sợ người phát hiện rồi bị giáo huấn, nên mới lên tới Linh Thú viện nhìn Linh Thú, bởi vì không có lệnh bài nên không vào được, chúng ta đành rời khỏi, trở về Đông viện. Nửa đường, chúng ta đột nhiên phát hiện tình hình có chút không đúng, chúng ta vốn

từ Bắc viện đi thẳng về Đông viện, lại không hiểu tại sao con đường đó dù đi thế nào vẫn không thấy đích, ta và Quân Yến liền biết có người lập cấm chế. Lát sau có hai nam nhân một cao một thấp, bởi vì đối phương quá lợi hại, Quân Yến gọi Kim Hỏa Hoàn ra cũng không phải đối thủ, Kim Hỏa Hoàn còn bị cái lồng chuông của đối phương đập gãy rơi xuống đất, tiếp đó ta và Quân Yến bị cái lồng chuông chụp bên trong không thoát ra được, Quân Yến dùng linh lực đánh lồng chuông, không ngờ nó phản kích lại khiến bản thân bị thương. Sau đó chúng ta được thả ra, đó là một nơi sâu trong núi, vốn đối phương muốn bắt Quân Yến để nguyên thần một vị chân nhân bám vào khúc gỗ đoạt xá, nhưng trong lúc đợi, đột nhiên bị mấy con yêu thú tập kích, trong đó có một con mãng xà cực kỳ lớn, có thể phun lửa, hết sức lợi hại, hai tên tu sĩ bắt ta và Quân Yến liền bị yêu thú chế ngự, Quân Yến nhanh chóng đánh phù lục mà trưởng lão đưa cho, chúng ta thừa dịp hỗn loạn chạy đi.

Nhưng chúng ta không biết mình đang ở đâu, trong núi lại có rất nhiều yêu thú, ta và Quân Yến mất rất nhiều thời gian, mới tìm được đường trở về. Lúc trên núi, chúng ta gặp được kỳ ngộ, Quân Yến tìm được Linh Kiếm, hơn nữa đột phá Luyện Khí tầng năm.”

Quân Trì nói như vậy, không hi vọng Liễu Thăng Hải tin tưởng, chẳng qua chỉ đưa ra lời giải thích hợp lý, hơn nữa còn đem các đặc điểm của người bắt Quân Yến tỉ mỉ nói ra, Liễu Thăng Hải nghe xong, dường như đoán được những kẻ đó là ai.

Liễu Thăng Hải gật đầu, “Trở về được là tốt rồi. Cha các người nghe tin các người gặp chuyện không may, mười phần bi thương, bây giờ đang ở Hạ Nguyên Thành, đợi tin tức hai người. Ta sẽ sai người đưa ông ấy tới gặp các người một lần.”

Quan hệ giữa Quân Trì và cha vốn rất tốt, cho nên nghe tin Liễu Quy Hải vì bọn họ gặp chuyện không may mà bi thương, cảm thấy rất áy náy, khi nghe ông đang ở Hạ Nguyên Thành, lát nữa sẽ được gặp mặt, liền vui vẻ trở lại.

Mà tâm tình Quân Yến thì chẳng biến hóa gì.

Quân Yến vốn là người lạnh nhạt như vậy, nhưng Quân Trì cảm thấy từ khi chân nhân Kim Đan kỳ muốn đoạt xá ngược lại bị y tiêu diệt, tâm tình Quân Yến càng trở nên lạnh nhạt hơn ban đầu.

Điều này khiến Quân Trì có chút bận tâm.

Quân Trì nói cảm ơn với Liễu Thăng Hải: “Đa tạ Tông chủ cho ta và Quân Yến gặp lại cha.”

Đứa nhỏ có tư chất tu tiên sau khi gia nhập Tông gia tu luyện, thì sẽ cùng người thân nơi phạm tục cắt đứt liên lạc, Liễu Thăng Hải đồng ý cho Liễu Quy Hải đến nội viện gặp mặt hai người, quả thực ơn đức lớn lao, dù không hợp quy củ.

Nói xong, Liễu Thăng Hải chuyển sang Liễu Quân Yến tuy không nói lời nào nhưng cảm giác tồn tại vô cùng mạnh mẽ, bảo: “Liễu Quân Yến, người mau lại gần ta.”

Quân Yến nhìn ông một cái, không phản kháng, gật đầu tiến lên.

Liễu Thăng Hải cầm tay y dò xét một phen, rồi nói: “Trong thời gian ngắn ngủi, ngươi đã đột phá Luyện Khí tầng năm, Liễu gia vạn năm sau chưa chắc có người làm được, chỉ sợ Ngọc Đài Môn cũng không ai có thiên tư như vậy. Bất quá, cũng chính vì thiên tư này của ngươi, khiến nhiều người ngấp nghé, bởi thế nên về sau, ngươi càng phải chú ý an nguy bản thân hơn.”

Quân Yến đáp: “Được.”

Liễu Thăng Hải bảo Quân Yến ở lại, còn Quân Trì thì theo Vi Chân trưởng lão ra ngoài.

Rời khỏi Hạc Minh Đường, thấy Quân Trì vẫn ngoái đầu liếc nhìn bên trong, Liễu Vi Chân nói: “Không cần nhìn. Tông chủ chỉ muốn tặng cho đệ đệ ngươi mấy thứ tốt dùng để bảo vệ tính mạng và thuận lợi cho việc chạy trốn, chứ không phải muốn khi dễ y.”

Quân Trì nói với Liễu Vi Chân: “Đa tạ trưởng lão quan tâm để ý ta và Quân Yến.”

Liễu Vi Chân cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi cái tên tiểu tử này cũng biết ta để ý các ngươi sao? Lúc trước Liễu Vi là thiên tài, rồi cũng chết đầy thôi. Tuy Quân Yến là thiên tài trong số các thiên tài, nhưng nếu y chết đi, thì chỉ là chết mà thôi. Ta đã phân phó ngươi phải trông chừng Quân Yến ở Đông viện, không ngờ các ngươi lại ra ngoài, người khôn ngoan thì phải biết nhìn xa trông rộng.”

Quân Trì làm bộ dáng tiếp nhận giáo huấn, “Đa tạ trưởng lão chỉ dạy, Quân Trì xin khắc sâu trong lòng, về sau sẽ cẩn thận hơn.”

Khi Quân Trì theo Liễu Vi Chân từ ngoại viện tiến vào nội viện, liền phát hiện rất nhiều địa phương được đặt thêm mấy cấm chế, nghĩ rằng chuyện Quân Yến bị bắt đi cũng khiến Liễu gia chịu chút ảnh hưởng, ít nhất là tăng cường đề phòng.

Quân Trì trở về Mậu Hào viện, vừa vặn gặp Liễu Ấn và Liễu Chân Minh bên trong sân nhỏ, lúc hai người thấy Quân Trì, đều vô cùng giật mình, sau đó Liễu Chân Minh không kiên nhẫn chạy tới, chỉ thiếu nước ôm chầm hắn, mặc dù không ôm, nhưng rất kích động nắm bả vai Quân Trì, vui mừng nói: “Quân Trì, ngươi về rồi sao! Có bị gì không? Quân Yến đâu?”

Quân Trì rất cảm động vì hắn nhớ mình như vậy, cười nói với hắn: “Đa tạ ngươi đã lo lắng. Ta và Quân Yến không sao cả, vừa trở về, Quân Yến đang ở chỗ Tông chủ, khoảng vài canh giờ sau mới trở lại.”

Liễu Chân Minh theo dõi hắn, xúc động thật lâu mới nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Ta cứ luôn lo lắng, sợ các ngươi xảy ra chuyện gì.”

Mặc dù tu sĩ muốn đi đến con đường thành tiên, so với người phạm lợi hại hơn nhiều. Nhưng mệnh tu sĩ vô thường khó đoán, tựa như phạm nhân vậy, người đạt thành tựu chỉ thuộc con số ít, vô cơ vẫn lạc thì nhiều

không đếm xuể.

Liễu Chân Minh là tay mơ Luyện Khí tầng một, Tứ linh căn, hắn chưa từng nghĩ tới cái ngày mình sẽ đắc đạo, chỉ cần có thể tiến cảnh ở giai đoạn hiện tại đã rất không tệ rồi.

Hắn như vậy, đối với tình bằng hữu so với tu sĩ bình thường càng thêm để ý, biết tin Quân Trì Quân Yến bị bắt đi, trong lòng đương nhiên rất lo lắng khổ sở.

Lúc này Liễu Ẩn cũng đi tới, Quân Trì thi lễ với y một cái: “Quân Trì bái kiến sư huynh, trong những ngày này, sư huynh lại tiến cảnh rồi a.”

Liễu Ẩn tu luyện một thời gian, bây giờ đã là Luyện Khí tầng hai, y cao hơn so với trước kia, cũng trầm mặc hơn rất nhiều, gật đầu với Quân Trì, bên trong đôi mắt mang theo quan tâm, nói: “Linh căn Quân Yến xuất chúng, thiên tư phi phàm, khiến không ít tu sĩ ngấp nghé, về sau phải cẩn thận hơn, đừng để chuyện này lặp lại.”

Quân Trì vội đáp: “Đa tạ sư huynh quan tâm, Quân Trì ghi nhớ rồi.”

Liễu Chân Minh lại hỏi: “Rốt cuộc ai bắt các người? Sao trở về được?”

Quân Trì trả lời: “Tông chủ đã dặn, không cho chúng ta nói.”

Liễu Chân Minh có chút thất vọng nhỏ giọng thì thầm: “Không cho nói nha.”

Liễu Ẩn liền giáo huấn Liễu Chân Minh, “Tính tình người cứ vậy, thiếu kiên nhẫn, khó trách một mực tu luyện nhưng không thể tiến cảnh.”

Liễu Chân Minh lớn hơn Liễu Ẩn mấy tuổi, bị y giáo huấn, hắn đã quen rồi, chỉ thừa dịp đáp lại, không phản bác gì.

Liễu Chân Minh nói phải ăn mừng vì Quân Trì và Quân Yến, mời hai người đến ăn linh quả linh thực, nói xong hắn nhìn về phía Liễu Ẩn, Liễu Ẩn vốn định đi tu luyện, không muốn đi cùng, nhưng suy nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý.

Quân Yến rất lâu sau mới trở về, vừa về liền bị Quân Trì và Liễu Chân Minh kéo đi khai tiệc.

Liễu Chân Minh biết không ít chuyện bát quái nội viện, kể cho Quân Trì Quân Yến nghe những việc đã xảy ra sau khi hai người biến mất.

Lúc Quân Trì Quân Yến bị bắt, sau bữa tiệc Tông chủ, mấy nhà có đệ tử tài giỏi muốn luận bàn, giúp các đệ tử gia tăng kiến thức và rèn luyện, tìm ra đường đạo của bản thân.

Không ngờ Liễu Vi Chân trưởng lão phát hiện không thấy Quân Yến đâu, toàn bộ Liễu gia không còn khí tức của y, sau khi tìm kiếm một lần, phát hiện quả thực không thấy y nữa.

Đằng sau đại diện Hạc Minh Đường có treo linh bài khí tức của các đệ tử tài năng sau khi tiến vào nội viện, chỉ cần người này rời khỏi phạm vi Liễu gia, màu sắc khí tức trên linh bài sẽ biến mất, sau khi kiểm tra lại, Quân Yến quả thực đã mất tích.

Nhưng chuyện này chỉ có người cấp cao ở Liễu gia mới biết, bắt đầu ra thành tìm kiếm, muốn mang Quân Yến trở về trước khi bị đoạt xá, vậy mà tìm mãi vẫn không thấy.

Bởi vì Quân Yến mất tích quá lâu, cho nên Liễu gia không còn ôm bất cứ hi vọng gì nữa, nhận định rằng y đã gặp bất trắc. Từ đó Liễu gia không còn nhắc lại chuyện của Quân Yến nữa.

Lúc này Quân Trì hỏi một câu: “Sao này giờ người cứ nhắc đến Quân Yến, còn ta thì sao?”

Liễu Chân Minh nhìn về phía hắn, nói: “Người là ca ca Quân Yến.”

Quân Trì nhếch miệng, cảm thấy thế giới tràn ngập thật nhiều ác ý, chỉ sợ trừ cha, trừ Quân Yến, trừ Liễu Ấn, trừ Liễu Chân Minh ra, người khác căn bản không quan tâm sống chết của hắn mà, hoặc phải nói là quên mất chuyện hắn mất tích cùng với Quân Yến rồi.

Kể xong chuyện của hai người, Liễu Chân Minh nói về những người thuộc nội viện có tu vi tăng tiến, rồi lại kể chuyện Kim Đan chân nhân của Trình gia vốn có giao hảo với Liễu gia đã vắng lạc, cho nên Tư Mã gia liền đến cửa khi dễ, muốn đoạt Cửu Linh Sơn trong tay Trình gia.

Trình gia đương nhiên không muốn giao Cửu Linh Sơn cho Tư Mã gia, nhưng một mình Trình gia không bảo hộ nổi Cửu Linh Sơn, sau lại muốn Lục đại thế gia thương thảo với nhau, quyết định Cửu Linh Sơn thuộc quyền sở hữu của Lục đại thế gia. Đệ tử của Lục đại thế gia có thể tiến vào bên trong rèn luyện.

Liễu Chân Minh đang nói đến cao hứng, Quân Yến đột nhiên hỏi một câu: “Trình Tử Nga đâu?”

Liễu Chân Minh bị y làm sững sốt một hồi, thật lâu sau mới trả lời: “Vào Đông Sơn bế quan tu hành rồi, muốn đột phá Luyện Khí tầng năm.”

Quân Yến không hỏi nữa.

Mấy người đang nói chuyện rất náo nhiệt, bỗng bên ngoài có người gõ gõ cầm chế trên cửa, nói: “Liễu Quân Yến, cha người đã được dẫn đến.”

Quân Trì vừa nghe, vội vàng đứng lên, sau đó kéo Quân Yến còn đang ngồi vững vàng dưới đất, nói với Liễu Chân Minh và Liễu Ẩn một tiếng: “Thật có lỗi”, rồi vội vàng chạy ra ngoài sân.

Hoàn chương 21.

22. Chương 22

Khi vào cửa tu tiên, phải đoạn tuyệt quan hệ với gia đình phàm tục, nhưng sinh làm người, khó mà dứt tình được, cho nên cha Quân Trì Quân Yến có thể đến nội viện gặp mặt hai người, khiến Liễu Chân Minh và Liễu Ẩn vô cùng hâm mộ.

Mỗi sân viện đều có cấm chế, chứ không còn là cấm chế chung nữa, nếu chủ nhân nội viện không cho phép, người bên ngoài căn bản không vào được.

Quân Trì và Quân Yến thấy Liễu Quy Hải trước cửa viện.

Ước chừng nghe tin hai đứa con trai bị bắt cóc, chỉ sợ còn mất cả tánh mạng khiến Liễu Quy Hải phải chịu đả kích mạnh mẽ, so với năm thê tử mất còn lớn hơn, dù sao khi thê tử mất có để lại hai đứa con trai, bây giờ con trai chết, mọi thứ như kết thúc. Bởi thế, Liễu Quy Hải trông có vẻ già hơn không ít, ông vốn cùng lứa với Liễu Thắng Hải, Liễu Thắng Hải sáu mươi tuổi, Liễu Quy Hải cũng không trẻ hơn bao nhiêu, chẳng qua nhờ Duyên Thọ đan nên giữ nguyên tuổi tác, chẳng qua bộ dáng ông lúc này trông như Duyên Thọ đan bị mất hiệu lực, trên đầu xuất hiện không ít tóc bạc, mặt cũng có chút nếp nhăn.

Ba người đứng trên sân tận lực khắc chế tình cảm, sau khi bước vào gian phòng Quân Trì Quân Yến, bởi vì gian phòng có cấm chế, cho nên bên ngoài không nghe thấy âm thanh bên trong, Quân Trì rốt cuộc không cần để ý nữa, sau khi mời cha ngồi xuống, hần liền quỳ gối trước mặt Liễu Quy Hải, nói: “Chúng con bất hiếu, khiến cha phải lo lắng.”

Liễu Quy Hải vội kéo hần đứng dậy, “Con là tu sĩ, là tiên nhân, sao lại quỳ với ta như thế, mau mau đứng lên.”

Quân Trì nói: “Con chưa tính thành tiên nhân, mà dù con có cầu được đại đạo, phi thăng thành tiên, thì cha vĩnh viễn vẫn là cha của con, đứng trước mặt người, vẫn phải lạy.”

Liễu Quy Hải lúc này cảm động không thôi, trong đôi mắt ứa đầy nước, liên tục thở dài, “Ta biết các con không sao, lần này vô sự là tốt rồi.”

Quân Trì nói: “Con và Quân Yến không có việc gì, tu vi Quân Yến còn tăng tiến nữa. Ngược lại là cha, khiến người lo lắng rồi, tóc bạc trắng cả, con sẽ đi tìm đan dược giúp tóc biến trở lại thành màu đen.”

Liều Quy Hải nói: “Thôi thôi ta không cần mấy thứ này, ta được bá bá các con quan tâm, tặng cho mấy thứ đan dược nuôi dưỡng thân thể và Duyên Thọ đan, đã là cực hạn mà phàm nhân có thể hưởng thụ, nếu hưởng thụ quá nhiều, chỉ sợ ngược lại hao tổn tuổi thọ. Con không cần tìm đan dược cho ta đâu.”

Quân Trì nhìn ông, “Cơ mà...”

Liều Quy Hải kéo tay hắn, “Biết con hiểu thuận rồi, nhưng cứ vậy đi. Con và đệ đệ hảo hảo tu luyện, có tiền đồ mới tốt.”

Quân Trì cười một tiếng, nói, “Người còn một tiểu nhi tử tiền đồ vô lượng mà. Ngay cả Tông chủ cũng nửa nhắm nửa mở, mười phần thiên vị y.”

Hắn nói xong, nghiêng đầu nhìn Liều Quân Yến đang thẳng thắp đứng một góc, gọi: “Quân Yến, mau qua đây hành lễ với cha, người càng lớn càng vô tâm rồi đó.”

Liều Quy Hải đương nhiên biết đứa con nhỏ của mình hoàn toàn không mang tình cảm phàm tục, lúc còn ở nhà, y không phản ứng nhiều, bây giờ tu luyện tăng tiến tu vi, chỉ sợ càng trầm lặng, cho nên ông không đặc biệt chú ý chuyện tiểu nhi tử lạnh nhạt.

Quân Yến dù sao cũng rất nghe lời Quân Trì, đi đến trước mặt Liều Quy Hải thi lễ, “Con trai Quân Yến vẫn an cha.”

Liều Quy Hải mỉm cười nhìn y, nói: “Con thiên tư cao, về sau khẳng định có thành tựu, chẳng qua con đường tu tiên rất nhiều khó khăn hiểm trở, ca ca ở bên cạnh, con nhất định phải quan tâm chiếu cố hắn nghe chưa.”

Quân Yến đáp: “Đây là tự nhiên.”

Liều Quy Hải và Quân Trì Quân Yến đương nhiên biết rằng, khả năng lớn có người nghe lén bọn họ, cho nên không thể nói rõ toàn bộ mọi chuyện ra.

Quân Trì dọn linh trà linh quả lên cho Liều Quy Hải dùng, phụ tử ba người ngồi đó nhàn thoai với nhau, đều là mấy chuyện lật vặt trong nhà.

Nhưng sắc trời đã dần dần ảm đạm, tên nô bộc dẫn Liều Quy Hải đến lại tới, bảo muốn đưa Liều Quy Hải ra ngoài.

Tâm tình Quân Yến không chấn động mấy, nhưng Quân Trì lại rất không nỡ, hắn một mực tiễn Liều Quy Hải đến tận cửa chính Đông viện, cuối cùng còn nắm tay ông thật chặt, mãi đến khi ông không ngừng bảo hắn trở về, hắn mới tiếc nuối quay về.

Liều Thắng Hải ngồi ở một gian phòng bên trong Hạc Minh Đường, Liều Vi Chân trưởng lão cũng ở đó, trước mặt bọn họ là pháp khí hình thành một bề mặt nước, chiếu lại cảnh tượng gặp mặt của Liều Quy Hải và Quân Trì Quân Yến, thậm chí cuộc nói chuyện của bọn họ, cũng có thể nghe rõ ràng.

Mãi đến khi Quân Trì cùng Liều Quy Hải rời đi, Liều Thắng Hải mới khẽ phất tay, hình ảnh trên mặt nước lập tức biến mất, sau đó ông nói với Liều Vi Chân: “Theo quan sát, hai người quả thật chính là huynh đệ Liều Quân Yến không sai. Linh căn Liều Quân Yến tuyệt hảo, ngộ tính tốt, lần này xem ra, cơ duyên vận thế cũng chẳng kém, con đường tu tiên nhất định có thể đi xa.”

“Phải.” Liều Vi Chân gật đầu phụ họa, “Người bắt cóc Liều Quân Yến, không biết Tông chủ có suy đoán gì?”

Liều Thắng Hải nói: “Việc ngày hôm nay không thể truy ra, trước hết cứ tạm bỏ xuống, chẳng qua không thể để kẻ trộm tiếp tục thừa cơ lợi dụng. May mà lần này Liều Huy Hải đang bế quan, bằng không nếu ông ta biết được chuyện này, ngược lại sẽ trách tội chúng ta.”

Liều Vi Chân biết Liều Thắng Hải làm Tông chủ phải bận khoản rất nhiều thứ, nhưng chuyện lần này lại không truy xét, khiến Liều Vi Chân rất bất mãn.

Kỳ thực linh căn Liều Thắng Hải không kém, nhất là Tam linh căn dùng Kim làm chủ, ngộ tính cũng tốt, trước kia tu luyện tiến cảnh khá nhanh, bất quá vì tiếp quản vị trí Tông chủ, ông buông tha cơ hội tiến vào Ngọc Đài Môn, trở về nhà quản lý.

Việc vất vả càng nhiều, tu luyện đương nhiên bị ảnh hưởng, về sau hầu như không thể tiến cảnh được nữa.

Lại nói, Liều Thắng Hải làm thế xem như đã hi sinh bản thân vì Liều gia.

Liều Vi Chân không nói gì thêm, đứng dậy cáo từ.

Quân Trì Quân Yến lại trở về giờ giấc quen thuộc.

Liều Quân Yến hầu như đều tu luyện ở chỗ Liều Vi Chân trưởng lão, Quân Trì không dám trở về nguyên hình tu luyện, bởi vì chỉ cần hóa nguyên hình, mang khí tức Chu Tước, chỉ sợ bị tất cả tu sĩ bên trong nội viện cảm ứng được, lúc đó phiền toái sẽ rất lớn.

Nên giờ hần chỉ không ngừng Dẫn Khí nhập thể, khôi phục công việc bình thường.

Một ngày nọ, Quân Trì đưa đồ ăn cho Quân Yến ở Vi Chân Đường xong, sau đó trở về Mậu Hào viện.

Bên cạnh hần là Liều Chân Minh, hai người vừa đi vừa nói chuyện, thấy một trưởng lão mang theo ba

thiếu niên nam nữ tới.

Ba thiếu niên nam nữ, nhỏ nhất khoảng mười một mười hai tuổi, còn lại thì chắc tầm mười ba mười bốn.

Một người trong số đó là nữ hài tử mặc y phục hồng nhạt, hai người còn lại là nam hài tử.

Quân Trì và Liễu Chân Minh cung kính đứng bên đường thi lễ với vị trưởng lão kia một cái, trưởng lão kia không để ý tới bọn họ, cũng chẳng thèm nhìn, cứ thế mang theo ba người đi qua.

Ngược lại nam hài tử nhỏ nhất có vẻ tò mò liếc nhìn bọn họ, hai người khác thì trông rất ngạo nghễ, không chớp mắt mà đi thẳng.

Khi không thấy bóng dáng mấy người này nữa, Quân Trì mới hỏi Liễu Chân Minh, “Sao trước giờ chưa từng thấy qua ba người này?”

Liễu Chân Minh nói: “Liễu gia cách ba năm đo đặc linh căn một lần, mấy người đó tư chất tốt, nên được mang vào Đông viện tu luyện.”

Quân Trì bưng tỉnh đại ngộ “A” một tiếng.

Gia tộc Liễu gia khổng lồ, có nhiều nhánh nhỏ, nhân số cũng nhiều, Liễu gia cách ba năm mới đo đặc linh căn tuyển đệ tử một lần, điều kiện yêu cầu là phải trên mười hai tuổi.

Bởi vì lúc này đứa nhỏ đã định tính, ở nhà được học một vài văn hóa tri thức, không đến mức tới Tông gia rồi, lại do tuổi quá nhỏ, cái gì cũng không biết.

Quân Trì và Quân Yến mới còn nhỏ đã có cơ hội được đo đặc linh căn, bất quá là vì đi cửa sau mà thôi.

Chỉ có đệ tử Tông gia hoặc là các đệ tử được coi trọng nhất trong các chi, mới có cơ hội này.

Mà tu luyện khi tuổi còn nhỏ thường thường sẽ chiếm ưu thế.

Ngày hôm sau, Liễu Chân Minh thăm dò được kết quả đo đặc linh căn lần này.

Sau đó đến nói với Liễu Quân Trì: “Nghe nói tổng cộng đến hơn một trăm người, bất quá chỉ có ba tư chất vi thượng, bảy tư chất vi trung, và mười tám tư chất vi hạ. Những tư chất vi hạ, sẽ đi thụ một số giáo huấn, về sau cũng sẽ đến Đông viện làm nô bộc.

Quân Trì kinh ngạc nói: “Ta nhớ lần trước chúng ta đo đặc linh căn, tổng cộng mười mấy người, đã có vài

tư chất vi thượng trung thượng, sao lần này lại ít như thế?”

Liễu Chân Minh nói: “Người sao không suy nghĩ lại, những người đến đo đạc linh căn hôm đó là ai, đệ tử Tông gia, và các chi có nguồn gốc tu tiên. Linh căn vốn tốt hơn so với các gia tộc khác, các chi kia kết hôn cùng phàm nhân quá lâu, nên rất ít người mang linh căn.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, cảm thấy hần nói rất có lý.

Mà Liễu Chân Minh cũng thăm dò được tin tức ba người ở Đông viện, ba người trụ ở Tân Hào Viện, chẳng qua mỗi người đều có phòng riêng.

Tân Hào viện cách Mậu Hào viện không xa, thấp thoáng đằng sau một rừng trúc tía, bên cạnh một cái hồ nước, phong cảnh đẹp hơn Mậu Hào viện không ít.

Bất quá những tu sĩ tu hành vất vả, đương nhiên không ai nhàn rỗi ngồi đó ngắm cảnh.

Trong ba người có nữ hài tử lớn nhất, mười bốn tuổi, tên gọi Liễu Nghê Thường, là Song linh căn Kim Hỏa, Kim làm chủ, tướng mạo không tính xuất sắc, nghe nói tính cách có hơi nóng nảy.

Thứ hai là nam hài tử, hơn mười ba tuổi, tên gọi Liễu Cảnh Bình, Song linh căn Kim Mộc, Kim làm chủ, nói tướng mạo bình thường, bởi vì Liễu Chân Minh nhìn quen Liễu Quân Yển phiêu lượng thể nên nhìn ai cũng cảm thấy bình thường cả, nghe nói hần ta rất kiêu ngạo.

Linh căn hai người này, một là Hỏa khắc Kim, hai là Kim khắc Mộc, bởi vì tương khắc nên Song linh căn không thể nói là tốt được, nhưng chỉ cần có Song linh căn, đã là hậu đãi trời cao tặng cho rồi.

Còn đứa trẻ nhỏ nhất mới mười hai tuổi, tên gọi Liễu Du, Song linh căn Thủy Mộc, Thủy làm chủ. Tính cách ôn hòa, Thủy gặp Thổ sẽ sống nhu hòa, tính cách tốt có lẽ bởi vì vậy.

Quân Trì biết nếu có quan hệ huyết thống với Liễu gia, tu sĩ thường ra Hỏa linh căn và Kim linh căn làm chủ nhất, bây giờ đã có người chứng minh cho điều này, ra đến tận hai Kim làm chủ.

Mặc dù xuất hiện nhân vật mới, nhưng mọi người mỗi người tự tu luyện, trưởng lão dạy dỗ cũng bất đồng, cho nên căn bản không có cơ hội gặp mặt.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một năm sau vì yêu cầu của Tư Mã gia, Lục đại thế gia quyết định phái đệ tử đến Cửu Linh Sơn rèn luyện.

Hoàn chương 22.

23. Chương 23

Cửu Linh Sơn, là một dãy núi trùng điệp.

Dãy núi trùng điệp này dài khoảng mấy ngàn dặm, linh khí tuy không đặc biệt nhiều, nhưng bên trong đựng dục rất đa dạng các loại yêu thú linh quả linh thụ.

Ban sơ đây là nơi Ngọc Đài Môn thưởng cho Trình gia, bởi vì đệ tử của Trình gia năm ấy ở Ngọc Đài Môn đã làm ra vô số công hiến, hơn nữa tu vi rất cao, nghe nói đột phá Nguyên Anh sau đó xé rách thời không tiến vào dị giới tu hành rồi.

Trình gia dựa vào lão tổ tông che chở, một mực trông coi một mảnh bảo khố này, thời gian dần qua, lão tổ tông đã rời đi quá lâu, hơn nữa không truyền tin tức về Ngọc Đài Môn nữa, thậm chí không biết có phải đã vẫn lạc ở dị giới hay không, mà Trình gia về sau tiến vào thời kỳ giáp hạt*, không còn đệ tử nào đặc biệt xuất chúng, ngay cả Kim Đan chân nhân duy nhất ở Ngọc Đài Môn cũng vẫn lạc, thế hệ nay ý thế hiếp người, đương nhiên sẽ không bỏ qua một mảnh bảo khố Trình gia.

(*) Nói đến thời kỳ lúa cũ ăn đã hết, lúa mới chưa chín.

Về sau Trình gia cũng hiểu nhà mình không thể bảo hộ một mảnh sơn mạch kia nữa, nhưng lại không muốn Tư Mã gia được như ý, vì vậy trực tiếp đề nghị để sơn mạch thuộc quyền sở hữu của Lục đại thế gia.

Lục đại thế gia có nhiều nhà, đương nhiên không muốn chịu thiệt thòi, thậm chí còn nghĩ cách đạt được lợi ích, nhưng một nhà đương nhiên ăn không vô, kết quả cuối cùng Lục gia đồng thời quản lý, mỗi lần đi rèn luyện, Lục gia cứ từ những nơi khác nhau tiến vào là được.

Tông chủ Lục gia đều đồng ý biện pháp này.

Trong Lục đại thế gia, thế lực lớn nhất hiện nay là Tư Mã gia, Tư Mã gia có mấy Kim Đan chân nhân ở Ngọc Đài Môn, hơn nữa trong tộc không thiếu công pháp tốt, đệ tử lại xuất chúng, khiến người người hâm mộ không thôi.

Mà Liễu gia thì nửa vời, tốt hơn Trình gia, nhưng so với mấy nhà khác thì không xuất sắc cho lắm, ngược lại nhờ Liễu Huy Hải tiến vào Ngọc Đài Môn, còn được Hình Đường trưởng lão Huệ Uyên trưởng lão rất có quyền thế thu làm đầu đồ, nhờ vậy địa vị Liễu gia thoáng cao hơn một chút.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Liễu gia ý lại Liễu Huy Hải như vậy.

Bởi vì hai năm sau Ngọc Đài Môn mười năm một lần mở cửa thu nhận đệ tử, vậy nên Lục đại thế gia quyết định năm sau cho đệ tử tiến vào Cửu Linh Sơn tu luyện một phen, tăng trưởng tu vi, tới năm thứ hai thì

chuẩn bị gia nhập Ngọc Đài Môn.

Đến bên trong Cửu Linh Sơn rèn luyện, so với đi tiểu bí cảnh thì an toàn hơn nhiều, trong bí cảnh khá nguy hiểm, không phải lúc nào cũng cởi mở với ngoại nhân, Cửu Linh Sơn thì không thế, thuận tiện hơn rất nhiều.

Ngày nọ, Liễu Vi Chân gọi Liễu Ẩn và Liễu Quân Yến đến gặp, ông ngồi trên bồ đoàn, bảo Liễu Ẩn và Liễu Quân Yến ngồi xuống, rồi nói: “Hôm nay gọi hai người đến đây, là có chuyện quan trọng muốn nói.”

Liễu Ẩn và Liễu Quân Yến đều tỏ thái độ lắng nghe.

Liễu Vi Chân nói tiếp: “Sang năm là đại hội tuyển chọn đệ tử mười năm một lần của Ngọc Đài Môn, dựa theo linh căn hai người đương nhiên có thể đi, chẳng qua, bên trong Ngọc Đài Môn không phải nơi yên bình gì, đấu tranh kịch liệt, không tốt như ở Tông gia. Bây giờ, trước khi tiến vào Ngọc Đài Môn, các người phải đi rèn luyện gia tăng kinh nghiệm thực chiến mới tốt, không đến mức tiến vào Ngọc Đài Môn rồi lại bị thua thiệt. Hơn nữa nếu được trưởng lão chân nhân lão tổ chú ý, được thu làm đệ đệ, thì càng tốt.”

Liễu Ẩn và Liễu Quân Yến vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu, sau đó Liễu Ẩn nói: “Trưởng lão, ý của người là, ta và Quân Yến đều bị đưa đi rèn luyện đúng không?”

Liễu Vi Chân vuốt cằm nói: “Đúng như thế. Lần này Lục đại thế gia phái đệ tử đến Cửu Linh Sơn rèn luyện. Người và Quân Yến đều nằm trong danh sách. Bởi vì Tông chủ có ý, lần Ngọc Đài Môn tuyển chọn đệ tử, sẽ đưa các người đi. Máy người Liễu Nghê Thường, ngược lại chưa thể gia nhập Ngọc Đài Môn, bởi vì bọn họ còn quá yếu, chỉ đành đợi thêm mười năm nữa, bằng không tiến vào rồi, cũng chẳng chiếm được gì tốt.”

Liễu Quân Yến không phản ứng gì, Liễu Ẩn như có điều suy nghĩ gật đầu.

Liễu Vi Chân thông báo thời gian đi Cửu Linh Sơn và những việc cần chú ý, rồi đưa cho Liễu Ẩn và Quân Yến mấy cái phù lục, tổng kết lại dặn dò, “Lần này Liễu Đại Phi trưởng lão sẽ dẫn đoàn đi, nàng là tu sĩ thuộc tính Mộc, sẽ có ưu thế hơn trong núi. Các người đến lúc đó phải nghe lời nàng...”

Nói đến đây, ông đặc biệt nhìn về phía Liễu Quân Yến, “Quân Yến, người phải tuân theo phân phó của Liễu Đại Phi trưởng lão biết chưa.”

Liễu Quân Yến nhàn nhạt đáp lại, rồi hỏi: “Ta có thể mang ca ca theo cùng không?”

Liễu Vi Chân cư nhiên không phản đối, mà chỉ nói: “Cứ để hắn đi theo người.”

Liễu Ẩn không xin dẫn Liễu Chân Minh, mãi đến khi Liễu Vi Chân rời khỏi phòng, y liền nói với Quân Yến: “Sao người lại dẫn theo Quân Trì đi? Đến Cửu Linh Sơn, có rất nhiều nguy hiểm.”

Liễu Quân Yến nói: “Ta sẽ bảo vệ ca ca, ta đi, hấn ở Tông gia, nhất định bị khi dễ.”

Liễu Ân lắc đầu, không nói nữa.

Gần đây Liễu Quân Yến một mực dùng Linh Kiếm lấy từ Nguyên Tiêu để luyện kiếm, kiếm pháp thì sử dụng Phong Vân kiếm pháp mà Liễu gia truyền thừa lại, y không hay làm việc, nhưng một khi đã làm thì vô tâm để ý mấy chuyện khác, việc luyện kiếm cũng thế.

Chờ y trở về Mậu Hào viện, Quân Trì thấy y liền nói: “Ta có cảm giác như đã không thấy người một tháng trời.”

Quân Yến nói: “Đó là vì người không đến Vi Chân Đường nhìn ta.”

Quân Trì nói: “Thì ta sợ quấy rầy người tu luyện mà. Cũng vì ta chưa quen thôi, vốn tu hành là một chuyện cô độc nhằm chán, bản thân ta vẫn chưa thích nghi được.”

Hấn buồn bã thở dài nói một câu triết lý, Quân Yến tĩnh lặng theo dõi hấn, thẳng đến khi Quân Trì bị y nhìn đến sợ hãi, mới hỏi: “Người nhìn chăm chăm ta làm gì chứ?”

Quân Yến nói chuyện đi rèn luyện ở Cửu Linh Sơn, Quân Trì nghe xong, trầm mặc một hồi mới nói: “Nếu như đây là nơi được ví như bánh trái thơm ngọt, vậy chẳng lẽ thật sự có Thần Tiên Động phủ chờ người tới mở hay sao?”

Quân Yến không biết lời này của Quân Trì chỉ là nói chơi, rất nghiêm túc đáp: “Không biết. Có thể đi tìm thử.”

Quân Trì cười nói: “Ta đùa thôi mà, tốt nhất đừng có Thần Tiên Động phủ gì đó, nếu thật sự có, khẳng định không tránh được một phen tranh giành. Đến khi đó xảy ra chuyện, chúng ta nhỏ yếu như vậy, còn không phải thành vật hi sinh sao?”

Nói xong, hấn liền cao hứng trở lại, “Thuận tiện rời khỏi Tông gia, ở đây mãi thật buồn tẻ.”

Ngày khởi hành tới Cửu Linh Sơn rất nhanh đã đến.

Đệ tử có tên trong danh sách đều tập trung ở quảng trường từ rất sớm, tổng cộng hơn hai mươi đệ tử, có Đông viện, cũng có Nam viện, trừ các đệ tử này, còn có Liễu Đại Phi trưởng lão, cùng với bốn gã chấp sự Trúc Cơ kỳ, bốn người này vừa nhìn đã biết chuyên môn bảo vệ các đệ tử đi rèn luyện.

Đoàn người chia ra leo lên lưng hai con Bạch Hạc lớn, Bạch Hạc bay lên, hướng về phía Cửu Linh Sơn.

Bởi vì thanh danh bên ngoài của Liễu Quân Yến, không ít người công khai hoặc lén lút dò xét y, y chỉ ngồi xếp bằng trên lưng Bạch Hạc, không phản ứng gì, tựa hồ chẳng thèm để ý tới ánh mắt của người khác.

Quân Trì không khỏi bội phục tâm chí kiên định của y, người bình thường sao có thể trụ nổi đủ loại ánh mắt như vậy.

Suy nghĩ một lát, Quân Trì lại nhìn Quân Yến, nghĩ thầm mình phán đoán sai lầm, Quân Yến không phải tâm chí kiên định, y căn bản là tự bế.

Người khác nhìn y thế nào, y căn bản không quan tâm.

Bạch Hạc bay hơn nửa ngày, gần chạng vạng tối mới đến chân núi Cửu Linh Sơn.

Đám người Trình gia, đã sớm chờ ở nơi này.

Người Liễu gia đi xuống khỏi lưng Bạch Hạc, Liễu Đại Phi trưởng lão đã nói với mọi người rằng bọn họ sẽ rèn luyện chung với đệ tử Trình gia.

Liễu Quân Trì nhìn sang, thấy Trình Tử Tương và Trình Mi trước kia từng gặp cũng ở đây, trừ hai người này, còn có mười thiếu niên nam nữ, ngoài ra, chính là mấy vị trưởng lão chấp sự tu vi tương đối cao.

Quân Yến thay đổi thần thái không có hứng thú, trái ngược với lúc nãy, lườm Trình Tử Tương và Trình Mi một cái.

Trình Tử Tương phát hiện Quân Trì Quân Yến nhìn cô, liền cười lạnh với hai người, sau đó dời mặt sang chỗ khác.

Liễu Đại Phi trưởng lão và trưởng lão Trình gia thương lượng với nhau, sau khi thương lượng hoàn tất, Trình gia nói cứ vào núi trước, trong núi có địa phương nghỉ qua đêm.

Sở dĩ Liễu gia rèn luyện với Trình gia, bởi vì Trình gia quản lý Cửu Linh Sơn suốt mấy trăm năm, Trình gia đối với tình hình Cửu Linh Sơn biết rõ ràng nhất, đệ tử Liễu gia và Trình gia ở cùng một chỗ, sẽ không xuất hiện nguy hiểm lớn.

Vị trưởng lão Trình gia tổng quản chuyện này là một nam nhân tướng mạo trung niên, tên gọi Trình Tầm.

Trình Tầm đặc biệt gọi Liễu Quân Yến đến trước mặt nhìn thoáng một hồi, khen hai câu.

Thế nên mọi người tiếp tục dùng các loại ánh mắt hâm mộ ghen tị hận nhìn Quân Yến nữa rồi.

Quân Trì nghĩ, may mắn Quân Yến tính tình lạnh nhạt chỉ để ý chính mình, nếu không sẽ bị thổi phồng đến chết mất.

Hai gia tộc, hơn bốn mươi người, mỗi người tự sử dụng pháp khí của mình, bay đi, đến trạm nghỉ ngơi thứ nhất trên Cửu Linh Sơn.

Quân Trì dĩ nhiên bị Quân Yến kéo đứng trên Linh Kiếm của y, Linh Kiếm bỗng nhiên bay lên khỏi mặt đất, trực tiếp phóng lên núi.

Trình gia ở Cửu Linh Sơn kinh doanh quả thật không tệ, nơi bọn họ đến là một sườn núi, ở trên có xây mấy căn nhà gỗ, có thể cung cấp chỗ ở cho mọi người.

Bởi vì nhà gỗ không đủ, Liễu Đại Phi trưởng lão trực tiếp sử dụng thuật pháp, mấy gốc đại thụ trên núi được dẫn dắt dần dần phát sinh biến hóa, rất nhanh liền tạo thành một không gian lớn bằng nhà gỗ.

Liễu Đại Phi nói với đệ tử Liễu gia: “Hôm nay ở trong phòng nghỉ ngơi trước.”

Bởi vì Liễu gia phân phát ba viên Tích Cốc Đan hạ phẩm cho các đệ tử đến rèn luyện, một viên Tích Cốc Đan hạ phẩm có thể sử dụng được nửa tháng, ba viên thì cũng một tháng rưỡi rồi.

Thời gian Tông gia cho đến rèn luyện là một tháng, ba viên Tích Cốc Đan thôi đã đủ dùng, nhờ viên Tích Cốc Đan này, mọi người không cần phải ăn gì, giảm được không ít phiền toái.

Sau khi tất cả mọi người tập trung trong phòng, Liễu Đại Phi nói sơ lược về hành trình ngày mai, đầu tiên sẽ đến Hắc Diệp Sơn. Hắc Diệp Sơn có một loại yêu thú Hắc Diệp cấp thấp.

Thời tiết này, là thời điểm Hắc Diệp mẫu làm kén dựng dục đời sau, cho nên không tính nguy hiểm mấy, lại có thể lợi dụng Hắc Diệp huấn luyện năng lực đệ tử.

Bởi vì Hắc Diệp không mấy lợi hại, tu sĩ Luyện Khí tầng hai cũng có thể đối phó.

Nghe Liễu Đại Phi nói có thể đối phó mấy con yêu thú này, nhiều người cao hứng rồi đi, người thì đi nhìn xung quanh căn phòng, người thì ra ngoài quan sát, người thì tới chỗ đệ tử Trình gia giao lưu tình cảm, chỉ còn vài người ngồi trong phòng.

Quân Yến ngồi ở một góc vắng, Quân Trì tới ngồi cạnh y, phía bên kia, con trai Tông chủ Liễu Kiêu cũng tìm một chỗ ngồi xuống.

Hắn đã là Luyện Khí viên mãn bốn năm năm, nhưng chưa cách nào đột phá lên Trúc Cơ kỳ.

Mà nay, lần rèn luyện ở Cửu Linh Sơn đối với hắn rất quan trọng, hắn rất cần một cơ hội để đột phá.

Hoàn chương 23.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi mới phát hiện trên di động có rất nhiều bình luận, đa số nói rằng không hiểu văn án lắm, một mục hỏi thăm chuyện nam chính ở đâu là ai, vì vậy ở đây giải thích một chút, đệ đệ chính là Ninh Phong, cho nên tiểu công thật ra từ những chương đầu đã xuất hiện.

24. Chương 24

Một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau, đệ tử hai gia tộc tiến về phía Hắc Diệp Sơn.

Vì rèn luyện, các đệ tử chia thành mấy đội. Mỗi đội đi theo những con đường khác nhau, đến đích sẽ tụ họp lại.

Quân Trì Quân Yến cùng Liễu Ẩn Liễu Kiêu, và hai đệ tử không biết tên tạo thành một đội, trong hai người có một nữ tu, bộ dáng khoảng mười bảy mười tám tuổi, nàng tựa hồ có ý với Liễu Kiêu, thường tìm hắn nói chuyện, Liễu Kiêu khách khí trả lời hai câu, liền đi tới bên cạnh Liễu Quân Yến, bởi vì xung quanh Quân Yến tỏa ra một loại khí tràng ‘ta sẽ không nói chuyện với bất kỳ kẻ nào’, làm cho vị nữ tu thích Liễu Kiêu không dám tới gần.

Trừ mấy người đệ tử bọn họ, còn có chấp sự Trúc Cơ kỳ đi theo, bọn họ từ một cánh rừng tiến dần vào Hắc Diệp Sơn.

Một nhóm bảy người đi rất lâu rồi, vẫn không thấy con Hắc Diệp nào, nữ tu kia liền hỏi: “Chấp sự, có phải chúng ta đi lầm đường rồi không?”

Vị chấp sự cũng thấy nghi hoặc, nhưng vẫn nói: “Cứ đi lên phía trước.”

Vì vậy mọi người tiếp tục đi.

Nhóm người đi thêm một hồi, Liễu Kiêu đột nhiên nói: “Địa phương này, vừa rồi chúng ta đã đi qua.”

Mọi người vội ngừng lại, đánh giá chung quanh, vòm lá rừng cây lúc bọn họ tiến vào hơi dày một chút, càng đi càng thấy thưa thớt dần, lá khô rơi trên mặt đất cũng càng nhiều, đây là tình huống chỉ xuất hiện khi đi dần lên núi.

Nữ tu tên Liễu Ngọc Dao nói: “Cảnh sắc rõ ràng không giống, sao chúng ta đã từng đi ngang qua được?”

Nam tu tên Liễu Khuê cũng phụ họa theo, “Đúng nha, cảnh sắc rõ ràng bất đồng mà.”

Lúc này Quân Yến nói: “Chúng ta quả thật vẫn vòng quanh một chỗ này giờ, ta có lưu ấn ký ở dưới chân, hiện giờ ấn ký của ta đều chồng chất lên chung quanh nơi này.”

Liễu Kiêu đồng cảnh sê chia nhìn y, nói: “Đúng thế.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về chấp sự Tuần Tự Nam.

Tuần Tự Nam vốn là tán tu, về sau gia nhập Liễu gia, được Liễu gia tín nhiệm và coi trọng, lên làm chấp sự, hẳn đương nhiên có không ít lịch duyệt*, sau khi quan sát bốn phía, hắn đáp: “Chúng ta đã vào trận pháp, khó trách đi mãi mà không tới.”

(*) Từng trải nhiều, trông thấy và biết nhiều.

Liễu Ấn mới tiến vào con đường tu tiên hai năm, chưa từng rời khỏi Liễu gia, bây giờ là Luyện Khí tầng ba, kiến thức tự nhiên có hạn, hỏi thẳng: “Tiền bối, vậy đây là trận pháp gì?”

Tuần Tự Nam không đáp, Liễu Kiêu làm con trai Tông chủ, kiến thức sâu, nói với Tuần Tự Nam: “Văn bối đã từng đọc trong điển tịch, rằng có một loại mê trận bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Nên nghĩ có lẽ chúng ta đã tiến vào chính trận pháp này.”

Quân Trì nhìn chung quanh, phát hiện ngày càng lạnh, liền nói: “Trận pháp này dùng để làm gì, chẳng lẽ chỉ nhốt người bên trong không thoát ra được, sau đó để người xem biến hóa bốn mùa hay sao?”

Tuần Tự Nam rất đồng ý với Liễu Kiêu, nói: “Đây đúng là mê trận bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Là một trận pháp bố trí tương đối dễ dàng, nhưng lại khó phá được. Hơn nữa không đơn giản giống như Liễu Quân Trì người suy nghĩ, trận pháp này dù tên bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, nghe như tuần hoàn không dứt, kì thực là một cái tử trận. Chúng ta vừa rồi đã đi qua Xuân Hạ Thu, chuẩn bị vào Đông, trận pháp liền trở thành tử trận, vùi giữa một mảnh tuyết trắng mờ mịt không thể thoát ra.”

Quân Trì nắm chặt quần áo trên người, nói: “Đích thật là lạnh lên rồi.”

Quân Yến nhắc nhở hắn, “Ca ca, mặc thêm quần áo.”

Quân Trì lập tức nhớ ra, lấy một món pháp y trong túi trữ vật mặc vào, mấy người khác tu vi cao hơn, vốn định tự chống chọi cái lạnh, nhưng lát sau cũng nháo nhào mặc thêm pháp y.

Mọi người hỏi Tuần Tự Nam về cách phá trận, Tuần Tự Nam nói: “Bây giờ đã vào giai đoạn mùa Đông, giờ phải tìm được mắt trận, mới có thể thoát ra.”

Lúc này cây cối trong rừng đều rụng sạch lá, sắc trời âm trầm, dường như sắp rơi tuyết, Liễu Kiêu tiếp lời Tuần Tự Nam, “Mắt trận, chính là vật phản quý* ở trong Đông cảnh, chỉ cần tìm được, sau đó hủy diệt thứ phản quý đó, trận liền phá.”

(*) trái mùa.

Tuần Tự Nam tán thưởng gật đầu, nói: “Đúng như thế. Vạn vật trên đời, đều là cực dương sinh âm, cực âm sinh dương, không có gì là tuyệt đối. Mê trận bốn mùa cũng thế, ban đầu nó biến hóa luân hồi, đến Đông thì trở thành tử cảnh, nhưng thế giới này không có tử cảnh tuyệt đối, vì vậy dù đang ở Đông cảnh thì nhất định vẫn có một chỗ sinh cơ, phá cái sinh cơ đó đi, trận pháp sẽ vi phạm Thái Cực chi lý, sau đó bị phá.”

Tuần Tự Nam vừa nói xong, bầu trời bắt đầu rơi tuyết, tuyết ban đầu rất nhỏ, nhưng dần dần trở nên lớn hơn.

Ngoài trừ rơi tuyết, gió bắt đầu nổi, nhiệt độ chớp mắt giảm xuống hơn mười độ.

Quân Trì bị đông đến phát run, dù mấy người khác là tu sĩ, dường như cũng lạnh không chịu nổi.

Mọi người giữa gió tuyết cố gắng tiến về phía trước, mặc dù biết vẫn kẹt trong trận pháp, nhưng không thể không đi lên phía trước, tìm kiếm một đường sinh cơ.

Quân Yến thấy Quân Trì lạnh quá, liền lấy pháp khí trông như cái đèn lồng ra, ngọn đèn lập tức phát sáng, tỏa ra thành một vòm sáng lớn, luồng sáng soi tới nơi nào, gió tuyết đều bị cản trở không thể tiến vào.

Quân Yến cầm cái đèn lồng, để Quân Trì đi bên cạnh mình, gió tuyết đều bị cách ly bên ngoài, Quân Trì liền gọi Liễu Ẩn tới đây cùng.

Lúc này mấy tu sĩ khác cũng nhao nhao lấy pháp khí phòng hộ ra, chống chọi với cái lạnh.

Không biết đã đi bao lâu rồi, tuyết dần dần sâu đến đầu gối, di chuyển rất khó khăn, chỉ đành dùng pháp khí phi hành bay lên, từ trên không trung nhìn xuống, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, ngay cả núi cũng không giống ngọn núi trước kia nữa.

Một mực tìm kiếm như vậy, bầu trời sắp tối đen, Liễu Kiêu nói: “Chúng ta chia ra hai người một nhóm, tách nhau tìm kiếm mắt trận, bằng không tiếp tục như vậy, đợi trời đen mịt càng tìm không thấy, đến lúc đó sẽ lạnh hơn nhiều, linh khí chúng ta không thể vận chuyển nữa, sẽ bị đông chết cứng trong này.”

Nghe hẳn nói như vậy, mọi người nhìn nhau, rồi đồng ý.

Tuần Tự Nam nói: “Hiện tại cũng chỉ đành như thế. Chia làm bốn nhóm, đi về mỗi phía, tận lực tỉ mỉ tìm kiếm. Nó có thể là một tiểu mammals sắp chui ra khỏi đất, cũng có thể là một con trùng sắp phá kén.”

Chia làm bốn nhóm, Tuần Tự Nam đi một mình, Liễu Ẩn Liễu Kiêu một nhóm, Quân Trì Quân Yến một nhóm, còn nữ tu Liễu Ngọc Dao và nam tu Liễu Khuê một nhóm.

Vốn Liễu Ngọc Dao muốn thành một nhóm với Liễu Kiêu, nhưng Tuần Tự Nam thẳng thừng xếp Liễu Ẩn và Liễu Kiêu với nhau, khiến nàng đành từ bỏ ý định.

Liễu Quân Trì và Liễu Quân Yến đi về phía Nam tìm kiếm, sau khi đi được một đoạn, Quân Trì nói: “Phía Nam vốn tượng trưng cho Chu Tước, hy vọng chúng ta gặp được vận khí.”

Mặc dù có Quân Yến cầm pháp khí nhưng Quân Trì vẫn cảm thấy lạnh, giống như nói câu nào, hơi thở đi ra khỏi miệng liền biến thành băng.

Quân Yến khá hơn so với Quân Trì, y khó hiểu nhìn Quân Trì, hỏi: “Vì sao phía Nam tượng trưng cho Chu Tước?”

Quân Trì mới nhớ hình như thế giới này không có thuyết pháp Chu Tước đại diện cho phía Nam, nên trả lời: “Chu Tước thuộc tính Hỏa, âm áp giống phía Nam, nên mới nói phía Nam tượng trưng cho Chu Tước. Đây là lời của mấy người phàm, không cần so đo tìm hiểu.”

Nói đến đây, Quân Trì liền xoa xoa đôi bàn tay, “Thiệt lạnh mà, sắp bị đông cứng mất rồi.”

Quân Yến nói: “Nếu không người biến thành Chu Tước, ta ôm người trong ngực.”

Quân Trì cảm thấy ý kiến này rất hay, nhưng lại lập tức buông tha: “Nếu bị bọn họ cảm nhận khí tức Chu Tước, vậy thì không ổn.”

Quân Yến nói: “Nơi này lạnh như vậy, bọn họ bị đông đến thần hồn không rõ, hơi đâu cảm nhận khí tức Chu Tước nữa, ca ca, người rốt cuộc có biến hình không?”

Quân Trì không chần chờ nữa, thoáng cái hóa thành Chu Tước nhỏ màu xám tro, ngay cả lông đuôi cũng rất ngắn.

Quân Yến thu pháp khí và các vật phẩm vào vòng tay trữ vật của mình, sau đó Quân Trì liền nhào vào ngực y, Quân Yến đưa tay ôm hẳn trong ngực, Quân Trì chỉ lộ ra một cái đầu bé xíu, nói: “Như vậy ấm hơn nhiều nhỉ? Để ta thả thần thức dò xét khắp nơi xem, hy vọng tìm được cái vật phản quý đó.”

Quân Yến đáp, tiếp tục cầm cái đèn lồng đi về phía trước, chẳng qua ngọn đèn bên trong ngày càng yếu, xem ra linh lực Quân Yến không còn nhiều lắm, Quân Trì lúc này đã thành Chu Tước, ngược lại có thể dùng linh lực của mình, vì vậy nằm trong ngực Quân Yến, không ngừng vận chuyển linh lực liên tục tiến vào người y, Quân Yến không từ chối, trong chốc lát, ánh sáng đèn lồng đã mạnh hơn nhiều.

Quân Yến thò tay vào ngực sờ sờ lông trên người Quân Trì, mười phần mềm mại ấm áp, khiến y không khỏi cảm thán, nói: “Ca ca, người thật mềm.”

Quân Trì quần bách run run lông vũ, nói: “Chớ sờ ta, da gà sắp nổi lên đây này.”

Quân Yến vận năm mặt than vì lời này của hắn mà cười rộ một tiếng.

Quân Trì liền dỗi: “Chúng ta sắp chết cồng rồi, người ở đó còn cười.”

Sắc trời ngày càng mờ, chỉ còn ánh sáng đèn lồng trong tay Quân Yến, Quân Trì nói: “Không biết bọn họ tìm được mất trận đó chưa. Hơn nữa chúng ta cứ đi thẳng, sẽ không gặp được bọn họ.”

Quân Yến nói: “Trận pháp này, khi chúng ta tách nhau ra, là tiến vào trận pháp bất đồng, không thể gặp được, nếu phá được trận này, nơi đây sẽ không rơi tuyết lạnh như vậy nữa, vì vậy vẫn chưa tìm được.”

Quân Yến không biết đã đi bao xa, kỳ thực y đã bị đông lạnh sắp kiên trì không nổi nữa, may mà có Quân Trì vùi trong lồng ngực y, vì Quân Trì hóa thành Chu Tước, cho nên thân thể y mới ấm áp trở lại, không đến mức bị đông lạnh chẳng thể vận chuyển linh khí nữa.

Quân Trì không ngừng thả thần thức xem xét bốn phía, hắn đột nhiên ồ một tiếng, gọi Quân Yến: “Quân Yến, chúng ta mau đến bên kia nhìn một chút.”

Hoàn chương 24.

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn mong hai huynh đệ lớn lên, sau khi trải qua cái phó bản này, hai người sẽ trưởng thành hơn, bất quá cái phó bản này có hơi dài...

25. Chương 25

Quân Yến dùng số linh lực còn dư bay dọc theo cánh rừng khô, khi tới gần chỗ hắn chỉ, hai người nhìn thấy một cái tổ chim nhỏ ở trên chạc cây, trong tổ chim có một quả trứng.

Trứng đó rất nhỏ, cũng không biết là trứng gì nữa.

Quân Trì nằm trong ngực Quân Yến cố gắng chui chui ra, sau đó vỗ cánh bay vào cái tổ chim, thân thể lông xù vừa vịn ngồi trên quả trứng.

Quân Trì nhìn Quân Yến nói: “Trứng này còn sống, bên trong có khí tức. Chẳng qua không biết, thứ này có phải đại biểu cho vật sinh cơ kia hay không?”

Quân Yến ngồi xổm nhìn chạch chạch, một tay cầm lồng đèn, một tay nâng Quân Trì lên, xúc cảm mềm mại ấm áp từ lông vũ chạm vào lòng bàn tay, khiến tâm ý như nhũn ra. Y nghĩ thầm, tại sao trước kia mình không sờ ca ca lúc ở điều hình cơ chứ.

Quân Trì bị y cầm lên liền nhỏ giọng oán: “Quân Yến, ngươi cầm ta lên làm gì hả?”

Quân Yến nói: “Mặc kệ quả trứng này có phải vật sinh cơ hay không, trước tiên cứ nướng chín nó đã.”

Quân Trì không kịp ngăn cản, Quân Yến đã thở một hơi về phía quả trứng đó, nhiệt độ hơi thở đó cực cao, khi tiếp xúc với quả trứng ngay lập tức biến thành lửa, quả trứng bị đun nóng, nhưng lại không nóng đều, nên trực tiếp vỡ tung.

Quân Yến nâng Quân Trì vọt lên khỏi mặt đất, mới tránh khỏi lòng trắng trứng văng ra do bị nổ tung.

“Sao ngươi lại đột ngột như vậy...” Quân Trì oán trách, còn chưa ai oán xong, hắn và Quân Yến đã đáp xuống mặt đất, mà cảnh tượng chung quanh dần dần phát sinh biến hóa.

Một mảnh trắng xóa lạnh lẽo, bỗng nhiên biến mất, nó chợt lóe lên, liền trở thành cảnh tượng khu rừng cây sâu thẳm bình thường.

Bọn họ bị nhốt quá lâu, sau khi phá trận, bên ngoài đã chìm vào đêm đen.

Lập tức ấm áp hơn, Quân Yến thu hồi cái đèn lồng, sau đó đánh ra hai ngọn lửa chiếu sáng xung quanh, rồi bỏ Quân Trì vào bên trong quần áo, để hắn nằm trong ngực hảo hảo chờ đợi.

Quân Yến hao phí quá nhiều linh lực, lúc này không thể không lấy một viên đan dược ra ăn, ngồi xuống điều tức.

Quân Trì phóng thần thức ra ngoài, đúng như Nguyên Tiêu nói, hắn vốn là Chu Tước, tu vi đã đạt tới Kim Đan kỳ, cho nên thần thức bao trùm rất rộng, chẳng qua, trong phạm vi thần thức của hắn lại không tìm thấy đám người Liễu Kiêu.

Hắn đợi Quân Yến điều tức hoàn tất, rồi mới lên tiếng, “Quân Yến, vẫn có chút không đúng, thần thức ta không tìm thấy Tuần chấp sự và Liễu Kiêu Liễu Ấn. Tình huống này rất kỳ lạ, có thể sau khi tách ra, mọi người vào những trận khác nhau, dù chúng ta phá trận, bọn họ lại không thể thoát ra cùng, hiện còn trong

trận, nên ta dùng thần thức dò xét vẫn không thấy. Cũng có thể chúng ta vừa rồi đã phá trận, nhưng thật ra là tiến nhập vào một trận pháp khác.”

Mặc dù Quân Trì là Chu Tước, tu vi cao hơn y, nhưng xét về kiến thức lịch duyệt, thì Quân Yển lợi hại hơn, bởi vì y là đệ tử Đông viện, nên có rất nhiều cơ hội đọc một số sách đặc biệt và ngọc giản.

Quân Yển đáp: “Đây chỉ là Hắc Điệp Sơn bình thường.”

Y vừa dứt lời, Quân Trì lập tức xác thực tính chính xác của nó, bởi vì trong phạm vi thần thức của hắn bỗng có một đàn Hắc Điệp bay tới, hướng về phía hai người!

Vốn ở rất xa, nhưng lại có thể nghe được tiếng đập cánh của rất nhiều Hồ Điệp, phành phạch đình tai nhức óc.

Theo âm thanh cực lớn, một đàn Hắc Điệp nhiều đến mức không thấy điểm cuối tràn về phía cả hai.

Quân Trì ở nơi này, căn bản không dám dùng chân thân cực lớn kia, chẳng qua khéo léo bảo trì bộ dáng đó bay khỏi ngực Quân Yển, thoảng cái bay lên đỉnh đầu y, nhướn đầu về phía Hắc Điệp phun ra ngọn lửa Chu Tước.

Ngọn lửa này có màu đỏ, trong chớp mắt bùng ra bốn phía, nhào về đàn Hắc Điệp, Hắc Điệp ở những hàng đầu ngay lập tức cháy thành tro bụi, hàng sau thì chỉ bị bắt lửa.

Hắc Điệp lớn hơn nhiều so với Hồ Điệp, to bằng con gà, toàn thân đen nhánh, duy chỉ có đôi mắt trong đêm đen phát ra ánh sáng màu đỏ tươi, hết sức đáng sợ.

Quân Trì phun một ngụm lửa Chu Tước xong, cho rằng bọn chúng dù sao cũng có trí thông minh, thấy nhóm đi đầu đã hi sinh dưới hỏa diễm, tâm sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi, lui về sau, nhưng xem ra hắn đã coi thường đàn Hắc Điệp mang tinh thần tre già măng mọc này, những con Hắc Điệp hoàn toàn không dừng lại, lớp trước bị chết cháy, lớp sau vẫn nháo nhào tới.

Lửa Chu Tước của Quân Trì không giống như súng máy có thể bắn liên tục không ngừng nghỉ, phải cần thời gian chuẩn bị, trong lúc hắn đang tích lửa, Quân Yển liền lấy một kiện pháp khí trông như một cái ô xòe, pháp khí lóe ra một luồng bạch quang, bao quanh một người một điệu, những con Hắc Điệp đang nhào tới, đâm trúng tấm màn bạch quang, đều bị nó đốt cháy, hóa thành tro bụi, bay mất giữa không trung.

Quân Trì ngồi xổm trên đỉnh đầu Quân Yển, bởi vì tuổi Quân Yển còn nhỏ, chưa cần mang quan đới trên đầu, chỉ đơn giản buộc tóc lên, cho nên rất tiện cho Quân Trì ngồi, hỏi: “Đây là pháp khí gì vậy, dùng thật tốt.”

Quân Yển trả lời: “Của Tông chủ cho, nó tên là dù Sanh Tấn, chuyên dùng để phòng ngự. Ca ca, linh khí cơ thể ta không thể chống đỡ quá lâu, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Quân Trì nói: “Những con Hắc Điệp có vẻ không bình thường, cứ như phát điên nhào về phía trước vậy, chẳng lẽ nơi đây là hang ổ của tụi nó? Nếu không, chúng ta cứ thử đi về phía trước một đoạn, rời khỏi nơi này, nhìn coi đàn Hắc Điệp này có phải đang nổi điên hay không.”

Những con Hắc Điệp phô thiên địa cái, thanh âm phát ra nghe như hồng thủy tràn về, thật sự khủng bố.

Quân Yến gơ cây dù lên, mang theo Quân Trì khó khăn đi về phía trước, nhưng bất luận bọn họ có đi thế nào, những con Hắc Điệp kia vẫn cứ đi theo.

Quân Trì nói: “Chuyện này thật không bình thường, trừ phi những con Hắc Điệp bị người điều khiển đến tập kích chúng ta, bằng không sao lại bám riết không tha? Hay trên người chúng ta có gì đó hấp dẫn đàn Hắc Điệp này?”

Quân Yến nói: “Ca ca, khi người biến hình, khí tức sẽ bất đồng, mà ta đây trong suốt quá trình, chỉ có người tiếp cận ta, trừ người thì không còn người nào khác, vậy nên trên người chúng ta không có thứ gì đó hấp dẫn Hắc Điệp. Nếu là như vậy, những con hắc điệp này chắc đã bị người không chế rồi.”

Quân Trì gật đầu, tiếp tục sử dụng thần thức nhìn bốn phía, “Gần đây căn bản không có người, nếu đã như vậy, thì ta không cần phải sợ nữa.”

Hắn nhìn Quân Yến sắp vô lực không chế cây dù, nên vừa dứt lời, hắn liền trực tiếp bay lên.

Sau khi bay ra khỏi phạm vi bảo vệ của cây dù, thân thể hắn lập tức biến lớn, phát ra ánh sáng đỏ chói, những Hắc Điệp tiếp xúc với hắn chớp mắt biến thành tro bụi, hắn xoay hai vòng giữa khung trung, rồi phun lửa Chu Tước về phía Hắc Điệp đang không ngừng nhào tới, lửa Chu Tước bây giờ so với lúc nãy thì lớn hơn nhiều, đây mới là Chu Tước chi hỏa – thứ đã chấn nhiếp Hạo Thiên Nguyên Mạng.

Nhóm Hắc Điệp phô thiên địa cái nhào đầu vào ngọn lửa đều biến thành khói bay mất, ngay cả xác cũng không còn.

Hắc Điệp vốn định tiếp tục bay tới, nhưng bị khí tức Chu Tước kinh hoàng ảnh hưởng, đều chân chờ, lượn lơ xung quanh ở phía bên kia, tạo thành một đám mây đen, đám mây đen không dám tiếp cận nữa, chỉ truyền tới âm thanh đập cánh như sấm sét, rất khủng bố.

Quân Yến thu hồi cây dù, sau đó xuất Linh Kiếm ra, chém về phía Hắc Điệp gần đó, thì thể những con Hắc Điệp đều rơi trên mặt đất, rất nhanh chóng chất thành một tầng.

Mỹ nhân Liễu Đại Phi trưởng lão, người dẫn bọn họ tới đây nói rằng Hắc Điệp chẳng qua chỉ là Luyện Khí tầng hai, rất dễ đối phó, nhưng lại không nói khi ngàn vạn con Hắc Điệp bay tới, phải đối phó như thế nào.

Quân Trì nghĩ thầm tin tức không đầy đủ sẽ hại chết người đó, nếu hắn không thể hóa thành nguyên hình, chỉ sợ hắn cùng Quân Yến đã bị đàn Hắc Điệp này chia nhỏ ra ăn rồi.

Những Hắc Điệp quanh quẩn trên không trung hình thành đám mây đen hồi lâu, hình như rất kiên trì khí tức Chu Tước, nên đổi phương hướng khác bay đi rồi.

Quân Trì biến nhỏ một chút, đáp xuống mang theo Quân Yến, sau đó bay về hướng đi của đàn Hắc Điệp lúc này.

Quân Yến hỏi: “Ca ca, chúng ta đi tìm nguyên nhân Hắc Điệp tập kích sao?”

Quân Trì trả lời: “Đúng. Bất kể là mê trận lúc trước hay là đàn Hắc Điệp bây giờ, rõ ràng có người cố ý nhắm vào chúng ta, so với việc địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, không bằng chúng ta từ bị động đổi thành chủ động, cứ đi nhìn thử một cái, xem tình huống rốt cuộc ra sao.”

Quân Yến nói: “Ca ca, nếu thân phận người bại lộ thì phải làm sao đây?”

Quân Trì nói: “Cho nên lát nữa người không thể đi theo ta, ta đã gọi Nguyên Tiêu đến đây, ta và Nguyên Tiêu đi xem tình huống, còn người chờ ở nơi khác. Người không ở bên cạnh ta, sẽ không ai biết ta là Liễu Quân Trì.”

Quân Yến không muốn bị ca ca bỏ mặc không đếm xỉa tới, vội nói: “Nếu như đối phương muốn đối phó chúng ta, thiết nghĩ không cần lưu lại những người này, cứ giải quyết hết bọn chúng, dù bọn chúng thấy hai ta một chỗ, cũng chẳng vấn đề gì cả. Ca ca, để ta theo cùng người nha.”

Quân Trì nói: “Chỉ sợ lúc đó người Liễu gia xuất hiện.”

Quân Yến nói: “Thì bảo là người cứu ta, bọn họ đâu thể liên hệ người bây giờ với Liễu Quân Trì chứ?”

Quân Trì nghe xong cũng thấy có lý, hơn nữa ném đệ đệ đi, nhờ đâu y gặp nguy hiểm chỗ khác thì sao, như thế sẽ khiến hắn lo lắng, vì vậy liền đồng ý: “Được rồi, chúng ta cùng đi tìm.”

Hoàn chương 25.

26. Chương 26

Quân Trì mang Quân Yến đi theo bầy Hắc Điệp, Hắc Điệp Sơn không chỉ có một ngọn núi, mà còn thêm vài ngọn núi phụ cận khác nữa.

Căn cứ theo phán đoán của Quân Trì, Hắc Điệp là loại động vật ăn tạp, chay hay thịt đều có thể, nhưng hương vị thịt đương nhiên ngon hơn một tí, thấy người nhào tới ăn cũng là chuyện thường tình, chẳng qua Hắc Điệp chen chúc đông đúc như vậy, mọi chuyện thật không tầm thường, chỉ một người một chim, sao

đáng giá nhiều Hắc Điệp đến vậy ư thế?

Cho nên Quân Trì mới suy luận rằng có người điều khiển chúng nó.

Những ngọn Hắc Điệp Sơn hình thành một vòng tròn, chính giữa là một cái thung lũng lớn, thung lũng có không ít ôn tuyền, bốn mùa mà chỉ như Xuân, ngoài ra Hắc Điệp thích nhất thực vật Hoa Phù Dung, Hoa Phù Dung vốn không phải màu đen, nhưng vì Hắc Điệp thường bay ở phía trên, nên nếu chỉ nhìn sơ sang, còn tưởng rằng chúng nó là màu đen.

Lúc trước thần thức Quân Trì chưa tiến đến trung tâm thung lũng Hắc Điệp Sơn, nên khi bay tới, liền dò xét được chỗ kì lạ của thung lũng, ở một nơi, khi thần thức của hắn vừa tiếp xúc, lập tức bị bắn ngược trở về.

Quân Trì cho rằng khi mình biến thân thành Chu Tước, đã hết sức lợi hại, không nghĩ tới mới đi ra ngoài, đã đá trúng thiết bản, có người đặt cấm chế phòng ngừa thần thức dò xét, hắn thế nhưng không tài nào dò xét được.

Những Hắc Điệp kia bay tới một chỗ trên thung lũng, rồi không thấy bóng dáng.

Hắc Điệp vốn là loài động vật hoạt động vào ban ngày, chứ không phải hoạt động về đêm, dưới bầu trời đen, chúng sẽ không bay ra ngoài nữa, cả sơn cốc thung lũng lâm vào một mảnh yên tĩnh, không nghe thấy một chút tiếng động, thậm chí ngay cả ánh trăng cũng né tránh trốn vào tầng mây đen, khiến cả đất trời lâm vào trong hắc ám.

Quân Trì dừng lại trên một cái cây cao lớn, Quân Yến nhảy xuống khỏi lưng hắn, đứng vững trên cành cây.

Quân Trì lập tức thu nhỏ thân thể, bay tới yên vị trên đỉnh đầu Quân Yến.

Hai huynh đệ bảo trì tư thế này nhìn chung quanh một lần, Quân Trì nói: “Nơi đây thật quỷ dị. Chúng ta hẹn mấy đội khác đến hội họp ở trên ngọn núi kia, nhưng xem ra, chưa có đội nào đến đó cả.”

Theo như lời Quân Trì, Liễu Đại Phi trưởng lão và Trình Tầm trưởng lão Trình gia đã định, để các tiểu đội hội họp trên ngọn núi kia.

Bởi vì Hắc Điệp Sơn không có nguy hiểm, tách ra như vậy cũng chẳng sao, ngược lại có thể rèn luyện tu vi cho đám đệ tử.

Chẳng qua không ai ngờ mới tách ra, đã gặp phải sự cố.

Quân Yến biết rõ ý tứ Quân Trì, nói: “Xem ra, mấy đội khác cũng gặp chuyện giống chúng ta, chẳng qua không biết bọn họ có gặp mê trận hay không, đã ra mê trận hay chưa.”

Quân Trì còn tưởng người Trình gia muốn làm trò quỷ, chẳng qua không giống lắm, nói: “Như vậy ai đã điều khiển sau màn nguy hiểm này, ta không thấy người Trình gia đâu cả.”

Quân Yến nói: “Nếu không chúng ta thử đến cái nơi ngăn chặn thần thức của ca ca xem, dù sao ở đây không phát hiện được gì.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, định thay đổi kích thước thân thể chở Quân Yến trên lưng bay đi, còn chưa kịp làm gì, liền có mấy người từ cái nơi ngăn cách thần thức Quân Trì bay ra.

Quân Trì lập tức dò xét, nhưng lại không biết đối phương là ai, có vài người, nếu phán đoán dựa theo khí tức, thì một vị là Kim Đan chân nhân.

Cũng khó trách, dù hắn đã mượn yêu lực trời sinh cảnh giới Kim Đan kỳ nhưng lại không cách nào dò xét được tình huống đối phương, dù sao đối phương cũng là Kim Đan chân nhân thật sự.

Quân Yến phản ứng chậm hơn một bước so với Quân Trì, y chỉ dựa vào cảm giác, ngay lập tức cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Một đạo kiếm quang bất ngờ trực tiếp bổ tới, may là Quân Trì phản ứng nhanh nhạy, biến lớn một chút, móng vuốt quặp lấy cổ áo Quân Yến bay lên tránh được một đạo kiếm quang, nhưng ngay sau đó là đạo kiếm quang thứ hai đánh úp lại, Quân Trì mang theo Quân Yến tránh né, thừa dịp sơ hở quay người ném cho đối phương một ngọn lửa Chu Tước, đối phương cũng vội vàng tránh né.

Lửa Chu Tước thiêu cháy cây cối trong rừng, những cái cây khác cũng bắt lửa, tạo thành đại hỏa.

Chỉ trong nháy mắt, Quân Trì Quân Yến đều thấy được tình hình đối phương.

Kim Đan chân nhân là một nam tử trung niên, người này mặc một bộ pháp y đạo bào đơn giản, tay cầm một thanh trường kiếm có quang mang màu bạc lưu động.

Trừ gã ra, còn có mấy người ở đằng sau.

Khi thấy mấy người này, Quân Trì Quân Yến nhìn nhau một cái, tâm tình xiết chặt.

Mấy người này không phải ai khác, đúng là Trình gia, bao gồm Trình Tử Tương, Trình Mi cùng hai đệ tử và một chấp sự Trình gia.

Đằng sau Quân Trì Quân Yến là một cái ôn tuyền, Quân Trì đứng giữa không trung, Quân Yến thì vừa ngồi trên lưng Quân Trì.

Trình Tử Tương nhìn thấy hai người, cũng kinh ngạc không thua Quân Trì Quân Yến khi nhìn thấy bọn họ.

Bởi vì Quân Trì ngăn cách không cho tu sĩ khác dò xét, mặc dù về chiến thuật lẫn pháp thuật hẳn đều không tốt, nhưng dù sao cảnh giới cũng đạt tới Kim Đan kỳ, tu sĩ Kim Đan kỳ của Trình gia, cũng vô pháp dùng thần thức dò xét tình hình của hắn, chẳng qua chỉ cảm thấy một cỗ khí tức cường đại.

Ở thế giới Thiên Nhất này, loại Chu Tước thần thú thượng cổ, đã hoàn toàn tuyệt tích, cho nên tên Kim Đan chân nhân kia dù dò xét được khí tức cường đại trên người Quân Trì, vẫn hoàn toàn không biết đây là khí tức Chu Tước.

Lúc này thấy một con yêu thú đen xì, cả người hầu như bị bao phủ dưới bóng đêm, ai lại đem thần diệu Chu Tước cao quý vốn nên có hồng sắc liên hệ với con yêu thú này, nghĩ nó là một con quạ đen đã rất không tệ rồi.

Thế nên Kim Đan chân nhân không hề kiêng kỵ bên Quân Yến, gã cho rằng điều chờ Quân Yến chỉ là một con yêu thú tọa kỵ tu vi tương đối cao mà thôi.

Ngược lại Trình Tử Tương rất thiếu kiên nhẫn, chỉ vào Quân Yến nói: “Liều Quân Trì đâu? Người từ nơi nào có được con yêu thú này?”

Quân Yến không muốn trả lời nàng, nhưng Quân Trì lại dùng thần thức nói chuyện với y, dặn dò: “Người bảo ta và người tách ra, hỏi nàng ta những người khác đâu.”

Quân Yến đành phải đáp, “Ta và ca ca tách ra, con yêu thú này vốn là tọa kỵ của ta, người có gì bất mãn? Người Liều gia và Trình gia đang ở đâu?”

Trình Tử Tương biết Quân Trì và Quân Yến tách ra, nên rất cao hứng, chẳng qua lúc nghĩ tới yêu thú lợi hại như vậy lại là tọa kỵ của Quân Yến, liền hết sức bất mãn, nghĩ thầm Liều gia từ khi nào nhiều tiền như vậy, cứ nhiên mang yêu thú lợi hại đi làm tọa kỵ cho y?

Nàng cười lạnh một tiếng, đáp: “Dù sao các người cũng chết ở đây, nói cho các người biết cũng chẳng sao. Liều gia và những người khác, đều bị vây trong trận, ước chừng đều chết rồi a, dù sao đã đến giờ này, bọn họ còn chưa phá trận thoát ra, mà dù có thoát ra được đi chăng nữa, cũng phải chết tại đây.”

Quân Yến lại dựa theo chỉ thị ca ca, cố tình tức giận nói: “Hai nhà Liều Trình không phải quan hệ liên minh ư, tại sao các người dám làm như thế?”

Giọng nói Trình Tử Tương sắc bén đáp: “Ai muốn liên minh với Liều gia nhà các người, bây giờ Trình gia chúng ta đã có Hách Quang lão tổ che chở, căn bản không cần liên minh với Liều gia nữa, lại nói, Liều gia các người đã hại chết Huyền Ấn chân nhân, sau lại cướp đoạt Cửu Linh Sơn của chúng ta, các người chết ở đây cũng là đáng đời.”

Kiến thức Quân Trì Quân Yến có hạn, hoàn toàn không biết Hách Quang lão tổ là ai, mà chuyện Liễu gia hại chết Huyền Ấn chân nhân, cũng thật mặc danh kỳ diệu, Huyền Ấn chân nhân không phải là ma tu bị đánh cho chết đấy sao, mà chuyện cướp đoạt Cửu Linh Sơn, càng khiến người ta khó hiểu hơn, không phải Cửu Linh Sơn thuộc về Lục đại thế gia ư? Liễu gia chẳng qua chỉ lấy một chén canh thôi, sao lại bị gọi là cướp đoạt rồi?

Quân Yến thật sự không hiểu cái logic của Trình Tử Tương, mà Quân Trì liền chỉ y nói, “Lời này của người thật mặc danh kỳ diệu. Huyền Ấn chân nhân chết thì liên quan gì tới Liễu gia, mà Cửu Linh Sơn, là Lục đại thế gia quyết định cùng sở hữu, sao lại đổ hết oan ức lên đầu Liễu gia? Người đúng là cái thứ nữ nhân, có ngực mà không có não.”

Quân Yến không hiểu cái từ có ngực mà không có não nghĩa là gì, y chỉ rập khuôn nói theo lời Quân Trì.

Y vừa nói xong, Trình Tử Tương đã tức đến phát run, “Người nói cái gì!?”

Có thể thấy sức mạnh đả kích của lời nói lớn bao nhiêu a.

Trình Tử Tương lập tức kêu chân nhân mau tới giết Quân Yến, mà lúc này, Trình Mi liền đi ra, nói: “Chân nhân, văn bối muốn lãnh giáo Quân Yến một phen, sau đó thì tùy chân nhân xử trí y.”

Chân nhân mặc dù cảm thấy khí tức Quân Trì thật khủng bố, nhưng thấy đối phương bắt quá chỉ là yêu thú tọa kỵ, nên không đặt trong mắt nữa.

Gã là đệ tử Hách Quang lão tổ, từng là hảo hữu với Huyền Ấn chân nhân, cho nên sau khi Trình gia phụ thuộc vào Hách Quang, gã liền bị Hách Quang lão tổ phái tới hỗ trợ Trình gia.

Hách Quang lão tổ ở Ngọc Đài Môn là lão tổ nội môn, quyền thế rất lớn, dù ưa ức hiếp người, nhưng bởi vì tu vi cao thâm, cho nên không ai dám xen vào.

Lục đại thế gia tuy là gia tộc phụ thuộc Ngọc Đài Môn, nhưng vẫn có sự khác biệt, các gia tộc đều chỉ xem như phụ thuộc ngoại môn, người trong gia tộc đặc thế ở nội môn, thì gia tộc đó mới đặc thế được.

Mà tại Ngọc Đài Môn, nếu có thể để gia tộc phụ thuộc vào nội môn, thì thế lực so với các gia tộc phụ thuộc vào ngoại môn khác thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Hách Quang làm lão tổ, lực lượng bản thân không chỉ cường hãn, mà còn có không ít người phụ thuộc, dưới lại có đệ tử năng lực phi phàm, bây giờ Trình gia phụ thuộc vào ông ta, đương nhiên không thèm nhìn Liễu gia nữa rồi.

Chẳng qua Quân Trì vẫn không rõ, dù Hách Quang lão tổ lợi hại như vậy, nhưng sao Trình gia lại muốn đối phó Liễu gia, quả thực mặc danh kỳ diệu. Chẳng lẽ Hách Quang lão tổ có cừu oán với Liễu gia, muốn

mượn tay Trình gia đối phó Liễu gia?

Quân Trì không thể nghĩ ra về sau, chân nhân bên kia đã đồng ý để Trình Mi đến lãnh giáo Liễu Quân Yến, nói lãnh giáo, đoán chừng là muốn trực tiếp giết Quân Yến, bởi vì hắn từng bại dưới tay Liễu Quân Yến, dù tu vi y thấp hơn nhiều, nên vẫn còn canh cánh trong lòng đây mà.

Trình Mi đã đi lên phía trước, nắm Linh Kiếm làm ra tư thế đa tạ, rồi nói với Quân Yến, “Liễu Quân Yến, lần trước ta thua ngươi, lần này, xin được chỉ giáo.”

Quân Trì mặc dù đã gọi Nguyên Tiêu đến, nhưng muốn đến cũng cần thời gian nhất định, giờ Trình Mi đến khiêu chiến, càng dễ tranh thủ chút thời gian đó.

Quân Trì dùng thần thức nói với Quân Yến chuyện này, Quân Yến nhảy xuống khỏi người Chu Tước, từ trong vòng tay trừ vật lấy thanh Linh Kiếm ra.

Vừa xuất Linh Kiếm, trực tiếp dùng Phong Vân kiếm pháp công kích Trình Mi.

Lúc này Quân Yến đã là Luyện Khí tầng sáu, mà Trình Mi cũng là Luyện Khí tầng sáu.

Mặc dù cảnh giới giống nhau, nhưng xét về kiếm thuật, đương nhiên Trình Mi chiếm ưu thế hơn.

Quân Yến mới học kiếm thuật hơn một năm, mà Trình Mi đã tầm mười năm. Chẳng qua Trình Mi vẫn chưa luyện thành kiếm khí, kiếm thuật chỉ tinh xảo hơn so với Quân Yến mà thôi.

Quân Yến đánh với Trình Mi mấy chiêu, liền biết mình trên phương diện kiếm thuật không phải đối thủ hắn.

Kiểm đạo ở Trình gia vốn rất được chú trọng, năm đó lão tổ đập phá hư không tiến vào dị giới, chính là một vị Kiếm Tu, cho nên Trình gia có các điển tịch kiếm pháp rất tốt. Mà Liễu gia thì rất bình thường, chỉ có mỗi Phong Vân kiếm pháp mà Ngọc Đài Môn năm đó thưởng cho, không thể so với kiếm pháp Trình gia.

Hơn nữa, bởi vì lần trước Trình Mi thua Quân Yến, sau khi trở về Trình gia, hắn không ngừng tập luyện, tu vi kiếm đạo lại tăng tiến một đoạn.

Mặc dù Quân Yến nằm dưới tình huống này, nhưng tâm tình chẳng chút nào loạn.

Ban đầu chỉ sử dụng kiếm thuật, về sau thì kết hợp pháp thuật với kiếm thuật lại với nhau.

Quân Yến dùng kiếm tiếp Trình Mi một chiêu, tiếp đó một cỗ hơi thở trực tiếp quán lên thân kiếm, đánh về phía Trình Mi, khí tức đó vừa tiếp cận Trình Mi, lập tức biến thành ngọn lửa nóng bỏng.

Trình Mi buộc lòng phải bay vọt về sau vài bước, phần nộ trùng Quân Yến, “Chúng ta đang tỷ thí kiếm thuật, sao ngươi lại dùng phương pháp hèn hạ đánh lên ta như thế?”

Quân Trì từ trên không trung hạ xuống gần mặt đất, nhìn hai người đánh nhau, vừa cảnh giác Kim Đan chân nhân và mấy người Trình gia, nghe thấy lời nói của hắn, chỉ cảm thấy thập phần buồn cười.

Trình gia bọn họ không phải thứ hèn hạ hơn sao? Trực tiếp gạt mình hữu vào cạm bẫy để đối phó, hơn nữa lúc trước, Quân Yến bị nhốt trong mê trận, về sau phải đối phó đàn Hắc Điệp, bây giờ y lẻ loi một mình đấu với đám người Trình gia, linh lực đã sớm dùng hết, mà thân thể cũng rất mỏi mệt, hơn nữa còn bị áp lực tâm lý, dưới tình huống này, Trình Mi đòi khiêu chiến Quân Yến, còn bắt Quân Yến chỉ sử dụng kiếm thuật, không thể sử dụng pháp thuật.

Hắn nói mấy thứ ngôn từ chính nghĩa, nghe thật buồn cười, chỉ đứng trên lợi ích của mình nói phải đi theo thứ chính nghĩa đó của hắn, rốt cuộc là đạo lý gì đây?

Quân Yến căn bản không để ý tới lời Trình Mi, lập tức phun một hơi về phía hắn, làn hơi đến gần Trình Mi, lại biến thành một ngọn lửa lớn, Trình Mi dường như rất ghét lửa, tránh né quơ kiếm tiêu diệt ngọn lửa, mà lúc này, Quân Yến lại lấy ra một cây phi đao, phi đao tập kích, biến thành bốn thanh, bay tới đánh Trình Mi.

Trình Mi vội lấy ra một thanh kiếm khác, dùng kiếm ngăn cản bốn cây phi đao, không nghĩ tới trong lúc chờ đợi, Quân Yến đã bay vọt lại, trường kiếm đâm thẳng về phía cổ hắn, mà đáng sợ hơn nữa, thời điểm Trình Mi phi kiếm muốn ngăn chặn bốn cây phi đao, thì bốn cây phi đao đó lập tức biến thành tám cây.

Tình hình trước mắt, khiến Trình Mi lâm vào sợ hãi cực độ, mặt khác, mấy người Trình gia đều thập phần khiếp sợ sự lợi hại của Liễu Quân Yến, nghĩ thầm đây chính là thiên tài vạn năm khó gặp đây sao.

Thân thể Quân Yến có một nửa huyết thống Chu Tước, kinh mạch đan điền so với người bình thường chắc chắn rộng lớn hơn nhiều, mặc dù y chỉ mới Luyện Khí tầng sáu, nhưng linh lực tu sĩ Luyện Khí tầng tám tầng chín chưa chắc nhiều hơn y, hơn nữa y thành thạo và sử dụng thuật pháp linh hoạt, cũng là chuyện người bình thường khó mà sánh được, cũng giống như vậy, đồng thời chế khống chế cả lửa lẫn phi đao, cho dù Kim Đan chân nhân tận mắt chứng kiến, cũng vô cùng kinh ngạc.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Quân Yến đều trở nên thay đổi, nghĩ thầm loại thân thể này, làm tài liệu đoạt xá thì quá tuyệt hảo còn gì.

Trình Mi không gặp chuyện không may, bởi vì Trình Tử Tương trực tiếp ra tay, đánh một mảnh vải bảy màu tới, chặn bốn cây phi đao lại, mà một người Trình gia, cũng đánh bốn cây phi đao còn lại xuống đất, dưới tình huống này, Trình Mi dư sức tránh được ngọn lửa xung quanh, cùng với lưỡi kiếm của Quân Yến.

Chẳng qua ba người đối phó một người, cũng quá mức hèn hạ rồi.

Quân Trì mắt thấy mảnh vải bảy màu trong tay Trình Tử Tương bắn tới Quân Yến, hắn liền nhào tới,

dùng móng vuốt chop lấy Trình Tử Tương.

Trình Tử Tương vì né đại điều đang nhào tới, buộc lòng phải tránh ra đằng sau, mảnh vải bảy màu đang bắn về phía Quân Yến cũng bị nàng thu trở về.

Quân Trì không chút khách khí, hần thân là Chu Tước, thiên phú tinh thông nhất chính là Chu Tước chi Hỏa, mặc dù lúc này đã nhiều lần sử dụng ngọn lửa Chu Tước, nhưng linh lực trong cơ thể không chút nào giảm bớt, vì vậy hần lại hướng về phía Kim Đan chân nhân phun thêm Chu Tước chi Hỏa.

Sau khi phun ra một ngụm hơi thở, hơi thở đi thêm một đoạn lập tức biến thành đại hỏa, Kim Đan chân nhân là tu sĩ thuộc tính Thủy, vì vậy dẫn ôn tuyến cách đó không xa tới dập tắt lửa.

Nước và lửa đụng nhau trên không trung, phát ra tiếng vang cực lớn.

Chân nhân vốn nghĩ lửa sẽ bị nước dập tắt, không ngờ ngọn lửa chẳng yếu hơn tí nào, ngược lại đốt nước bốc hơi bay đi, hóa thành khói trắng.

Chân nhân không dám xem nhẹ nó nữa, lấy một thanh Bảo Kiếm linh khí, cầm kiếm vung tới đại hỏa, Bảo Kiếm chém ra kiếm khí mang theo băng sương lãnh ý, bấy giờ mới khiến đại hỏa bị dập tắt.

Mà lúc này, Quân Trì đã mang theo Quân Yến bay về phía xa xa, Quân Trì nói với Quân Yến: “Đối phương người đông thế mạnh, hai ta chỉ sợ là không địch lại nổi, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian trốn đi.”

Quân Yến hỏi: “Nguyên Tiêu còn chưa tới sao?”

Quân Trì đáp: “Có lẽ sắp tới rồi.”

Quân Yến quay đầu nhìn chân nhân mang theo đám người Trình gia truy kích, liền nói: “Xem ra chúng ta chạy không thoát đâu, còn không bằng tìm một nơi dễ thủ khó công chờ bọn họ, mượn nơi đó phòng thủ một hồi, chờ Nguyên Tiêu đến.”

Quân Trì nghĩ nghĩ, đồng ý, mang theo Quân Yến bay tới sườn núi giữa một ngọn núi.

Nơi này là một mảnh đất bằng nhỏ, sau có vách đá, trước có vực thẳm, ít nhất cam đoan rằng khó thể công kích.

Quân Trì Quân Yến vừa đáp xuống, chân nhân đã mang theo mấy người Trình gia đuổi tới, cũng đáp xuống.

Vàng trắng trên bầu trời hiện ra.

Chiều lên một mảnh đất trống này, thân hình Quân Trì lớn hơn một chút, lúc chân nhân và mấy người kia đáp xuống, hắn liền phun một ngụm hơi thở tới, lập tức biến thành đại hỏa đánh về phía bọn họ, chẳng qua đại hỏa này không thể làm gì chân nhân, gã lấy Bảo Kiếm thuộc tính băng sương, nhanh chóng dập tắt nó.

Gã không chỉ dập lửa, còn công kích Quân Trì Quân Yến.

Quân Trì lại phun lửa ra, tranh thủ thời gian cho Quân Yến, Quân Yến tránh sang một bên, lại bị mảnh vải của Trình Tử Tương ngăn lại, y vô cùng chán ghét Trình Tử Tương, đương nhiên không chút khách khí, một kiếm vung tới mảnh vải, chẳng qua mảnh vải này là pháp bảo trung cấp, Linh Kiếm trong tay Quân Yến chỉ là pháp khí thượng phẩm, căn bản không có biện pháp chặt đứt mảnh vải bảy màu, chỉ khiến mảnh vải dừng lại một chút.

Quân Yến suy nghĩ, trực tiếp thu hồi Linh Kiếm mà Nguyên Tiêu đưa cho y, sau đó lấy ra một Linh Kiếm khác, chính là Linh Kiếm lấy được từ tay Huyền Ấn chân nhân.

Đây là Linh Kiếm linh khí hạ phẩm, lưỡi kiếm liền chặt đứt mảnh vải bảy màu của Trình Tử Tương quần xung quanh y, hơn nữa còn đứt thành từng đoạn.

Trình Tử Tương không ngờ Quân Yến lợi hại như vậy, có thể chém đứt mảnh vải bảy màu của nàng, khiến nàng ta thập phần kinh ngạc, đồng thời sợ hãi, khi Quân Yến công kích về phía nàng, Trình Mi và hai người Trình gia cũng chạy tới hỗ trợ, một đối bốn, Quân Yến tất nhiên ở thế hạ phong.

Mà bên kia Quân Trì đấu với Kim Đan chân nhân, mặc dù cảnh giới giống nhau, nhưng vô luận về mặt thuật pháp hay kinh nghiệm chiến đấu, Quân Trì hoàn toàn không phải đối thủ, vì vậy cũng rơi vào thế hạ phong.

Chấp sự Trình gia là Hóa Nguyên kỳ, đứng một bên ngăn cản đường chạy của Quân Trì Quân Yến, nhìn thì biết, bọn họ muốn hai người chết tại nơi đây.

Trên người Quân Yến bị thương, mà vị chấp sự khi thấy Linh Kiếm trong tay y, liền nói: “Thanh Quang kiếm trên tay y, chính là Linh Kiếm của Huyền Ấn chân nhân.”

Nghe hắn nói như vậy, Kim Đan chân nhân cũng thoáng nhìn qua, phát hiện quả thật là Linh Kiếm của Huyền Ấn chân nhân, càng thêm tức giận, vừa giao chiến với Quân Trì, vừa vung một đạo kiếm khí về phía Quân Yến.

Kiểm khí như cầu vòng, cong cong bay thẳng tới y, Quân Trì mất thấy Quân Yến khó thể tránh, không khỏi sợ hãi cực độ, hắn muốn bay qua ngăn cản đạo kiếm khí, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn Quân Yến sắp bị chém thành hai khúc...

Quân Yến cảm nhận được khí tức kiếm khí, vô cùng kinh khủng, linh khí vận chuyển trong cơ thể trong nháy mắt trì trệ.

Y giữa cái chớp mắt cuối cùng, nhìn về phía Quân Trì, hét lớn: “Mau chạy!”

Quân Trì không trả lời y, ngược lại phun một ngụm hơi thở hướng tới kiếm khí, nhưng hơi thở Chu Tước cũng không thể ngăn cản hoàn toàn đạo kiếm khí đó.

Mắt thấy kiếm khí chuẩn bị đánh lên người Quân Yến, đúng lúc này, một đạo khí tức bên vách núi bắn ra, kiếm khí không bị đánh tan, chẳng qua bị đánh trật sang bên cạnh, kiếm khí lướt sang mép người Quân Yến, bắn về phía vách núi, vách núi bị đánh vang ầm ầm, không ít tảng đá lăn xuống, rơi trên mảnh đất bằng nhỏ này.

Quân Yến nhẹ nhàng thở phào, Quân Trì phản ứng kịp thời, vội vàng chớp lấy Quân Yến bay lên, mà đám tiểu bối Trình gia đang cố gắng tránh né mấy tảng đá vọt tới.

Lúc này, dưới mỏm vực sâu có một con cự mãng màu đen bò lên, cái đuôi quất về phía tảng đá, tảng đá bị đánh thành mảnh vụn, tạo thành một lớp sương bụi.

Nó nhìn thoáng qua Quân Trì Quân Yến, rồi căn về phía Kim Đan chân nhân, mà Quân Trì cũng vội bay xuống, không định để Nguyên Tiêu đơn độc đối địch.

Hoàn chương 26.

27. Chương 27

Kim Đan chân nhân đấu với Nguyên Tiêu, phát hiện Linh Kiếm trong tay không có cách nào xuyên thủng lớp vảy cứng rắn trên người nó, nên đánh mấy kim châm nhỏ ra, kim châm nhỏ lóe lên ánh sáng u lam, mang theo kịch độc, châm nhỏ bay về hướng Nguyên Tiêu, Nguyên Tiêu đoán được kim châm nhỏ này khó đối phó, nên tốc độ biến thành rắn nhỏ nhanh hơn rất nhiều, nhanh chóng tránh được mấy kim châm nhỏ, chẳng qua không trốn được một kim châm cuối cùng, khi kim châm nhỏ sắp bắn vào lớp vảy, Quân Trì liền phun một ngụm Chu Tước chi hỏa về phía nó, nhưng Nguyên Tiêu chẳng tốt hơn bao nhiêu, bị lửa bắn trúng, nó ngoao ngoao kêu hai tiếng, nói với Quân Trì: “Sao ngươi lại đốt ta!”

Quân Trì vội vàng lên tiếng: “Xin lỗi, xin lỗi, ta không khống chế tốt độ chính xác.”

Nguyên Tiêu cố ý kêu thêm hai tiếng, thân hình lại lớn hơn không ít, há mồm cắn về phía Kim Đan chân nhân, Quân Trì chẳng khách khí, không ngừng dùng lửa cản trở Kim Đan chân nhân, mặc dù Kim Đan chân nhân có thần thông thể nào, thì cũng không phải đối thủ của hai yêu thú Kim Đan kỳ, gã rất nhanh bị trọng thương, lại nói, lúc này đánh nhau với Quân Trì, khiến gã hao phí không ít chân nguyên, lúc này đã thành nỏ mạnh hết đà.

Mắt thấy Kim Đan chân nhân sắp thân tử đạo tiêu, mấy người Trình gia vội vàng chạy trốn, Quân Yến không hề thương tiếc, trực tiếp bỏ nhào qua, đánh một kiếm về phía Trình Tử Tương, vũ khí mảnh vải bay

màu của nàng đã bị phế, nên không còn vũ khí tiện tay nào để dùng, hơn nữa vì cuống quýt bỏ chạy, pháp khí phòng hộ cũng chưa kịp lấy, Trình Mi vội vàng quơ kiếm đến cản trở Quân Yến.

Linh Kiếm trên tay Quân Yến vung lên, phát ra khí thế cường đại, kèm theo khí tức nóng đến mức tận cùng, hơn nữa còn mang theo một đạo kiếm khí tuyệt cường, chém tới Trình Tử Tương, Trình Mi ngăn cản không kịp, hơn nữa Linh Kiếm trong tay hắn gặp phải kiếm khí, phát ra âm thanh gào thét, kiếm khí tiếp tục đi về phía trước, trực tiếp xuyên xỏ qua Trình Tử Tương, Trình Tử Tương mở to đôi mắt, tràn ngập vẻ không thể tin, ngã xuống.

Trình Mi bị một kiếm này của y dọa sợ, Linh Kiếm trong tay hắn, khi Trình Tử Tương vừa ngã xuống xong, phát ra tiếng răng rắc, sau đó gãy thành hai đoạn.

Hắn sững sờ nhìn Quân Yến, cả người run rẩy, “Người... người luyện được kiếm khí rồi!”

Quân Yến căn bản không quan tâm hắn nói gì, đạo kiếm khí này, hoàn toàn là vì tên Kim Đan chân nhân xử dụng kiếm khí với y, trong thời khắc sinh tử đó, y nhìn đạo kiếm khí đang xỏ xuyên tới, bỗng linh ngộ ra được chỗ tinh diệu của kiếm khí.

Khi Trình Mi bị một kiếm Quân Yến đâm chết, hắn không chết không nhắm mắt, mà chỉ bình tĩnh nhắm nghiền lại, — Thiên tài chính là thiên tài, nếu linh căn trời sinh bình thường, thì cần gì phải tranh chấp cùng y.

Kim Đan chân nhân dưới sự vây kín của Nguyên Tiêu và Quân Trì đã bị đánh chết, mà hai đệ tử của Trình gia, tu vi vốn không cao, đương nhiên không thoát khỏi bàn tay Quân Yến.

Chẳng qua tên chấp sự Hóa Nguyên kỳ đã trốn mất tăm.

Quân Trì chờ theo Quân Yến, đuổi theo phương hướng tên chấp sự bỏ trốn, Nguyên Tiêu vội vàng biến thành con rắn nhỏ, cực kỳ nhanh nhẹn búng lên chân Chu Tước, quần quanh cổ chân hắn.

Quân Trì bay một hồi, liền kinh ngạc, nói: “Liều Kiêu Liều Ẩn rời khỏi mê trận, người Trình gia cố ý đi tới chỗ hai người, chỉ sợ muốn bắt hai người làm con tin.”

Quân Yến nói: “Chúng ta tới đó rồi tính.”

Quân Trì vội vàng dùng thần thức truyền lời với Liều Kiêu Liều Ẩn, hai người đi ra khỏi mê trận, ở trong mê trận lâu như vậy, chỉ sợ tiêu hao không ít, cho nên hai người ngồi nghỉ trên đất, chỉ thiết lập cấm chế phòng hộ đơn giản.

Khi Quân Trì đi qua chỗ bọn họ, cho dù đã sớm nhắc nhở Liều Kiêu Liều Ẩn, nhưng hai người vẫn bị chấp sự Trình gia bắt được.

Hai người chỉ mới Luyện Khí kỳ, đối đầu cao thủ Hóa Nguyên kỳ, đương nhiên không phải đối thủ.

Hóa nguyên tu sĩ giam cầm Liễu Ẩn Liễu Kiêu, trong tay nắm chuôi vũ khí dạng roi màu đen, thân roi quấn quanh cổ hai người, tỏ thái độ uy hiếp.

Quân Trì vừa đáp xuống mặt đất, Quân Yến liền từ trên lưng hắn nhảy xuống.

Lúc này Quân Yến có thụ thương, nhờ vừa rồi ăn mấy viên đan dược, cho nên đã khá hơn nhiều, nhưng sau khi trải qua cuộc đại chiến, linh lực vẫn chưa kịp hồi phục.

Mặc dù cũng là nỗ lực hết đà, nhưng về mặt y không chút biểu tình, khiến người khác nhìn không ra y đã vô lực tái chiến.

Thần sắc Hóa Nguyên tu sĩ rất không tốt, nói với Quân Yến: “Thả ta rời đi, nếu không ta kết liễu mạng bọn chúng.”

Liễu Kiêu và Liễu Ẩn vừa thoát khỏi mê trận, ngồi xếp bằng chưa bao lâu, đã bị tu sĩ Hóa Nguyên kỳ bắt uy hiếp, thần sắc hai người đương nhiên chẳng vui vẻ gì.

Quân Yến nói với tu sĩ Hóa Nguyên kỳ: “Không phải chúng ta muốn giết người, chỉ muốn biết tại sao Trình gia ruồng bỏ Liễu gia, chủ mẫu đương gia Liễu gia dù gì cũng là con gái Tông gia nhà các người, đối với Liễu gia, vì sao phải làm đến bước đường cùng này. Lúc trước Trình Tử Tương từng nói lý do, nhưng nó căn bản không phải lý do thật sự. Nếu người nói rõ ràng, chúng ta sẽ thả người đi. Dù sao ta không cần thiết phải giết người, lời này người hiểu mà.”

Giọng nói Quân Yến lạnh lùng, mặc dù y mới mười tuổi, nhưng vì phát triển chiều cao, nên nhìn bộ dáng khoảng mười ba mười bốn tuổi, nhưng sự bình tĩnh, tỉnh táo và cái khí thế này, không phải là thứ mà đứa trẻ mười tuổi nên có.

Liễu Kiêu và Liễu Ẩn đều bị giam cầm dưới thuật pháp Hóa Nguyên tu sĩ, căn bản không cách nào nhúc nhích được, nhưng nó lại không thể ngăn chặn đôi mắt và đôi tai hai người, nghe thấy những lời của Quân Yến, trong lòng rõ ràng một số chuyện.

Hóa Nguyên tu sĩ suy nghĩ một lúc, ước chừng biết Quân Yến nói thật, đây là thù riêng giữa Liễu gia và Trình gia, Liễu Quân Yến vốn không cần tánh mạng hắn.

Hóa Nguyên tu sĩ nói: “Ta không phải người thuộc Trình gia, chỉ là tán tu, tên gọi Khang Tể, về sau gia nhập Trình gia, chuyện lần này, ta không biết rõ ràng lắm. Trình gia xảy ra nội đấu, lúc này đã sắp đổi Tông chủ, vợ lẽ của Trình Nguyên Cư lên chiếm quyền. Ông ta phụ thuộc vào Hách Quang lão tổ nội môn, Hách Quang lão tổ có cừu với Huệ Uyên lão tổ, Liễu gia bởi vì có Liễu Huy Hải chiếu cố, nên rất thân cận với Huệ Uyên lão tổ. Vì vậy Hách Quang lão tổ muốn mượn tay Trình gia tiêu diệt Liễu gia. Đặc biệt còn biết Liễu gia bây giờ có không ít đệ tử linh căn nổi bật, không chỉ là vài Song linh căn, còn có thiên tài Đơn linh căn thuộc tính Hỏa, vì vậy Hách Quang lão tổ và Trình gia đạt thành nhận thức chung, đó là tiêu diệt

hạt giống Liễu gia, muốn Liễu gia rơi vào thời kỳ giáp hạt, về sau không thể gượng dậy nổi. Đây là toàn bộ sự việc ta biết, còn về những chuyện khác, ta cũng không rõ lắm.”

Quân Yến lại hỏi: “Trình gia không sợ về sau kết thù với Liễu gia sao?”

Khang Tể trả lời: “Lần này đệ tử Trình gia chết ở đây không ít, đến lúc đó nói gặp chuyện ngoài ý muốn, Liễu gia không tin cũng phải tin. Hơn nữa nơi này đã bị Kim Đan chân nhân hạ cấm chế, không cách nào truyền tin tức ra ngoài, mê trận mà lúc trước các người tiến vào, chính là phù lục mà Hách Quang lão tổ cho Kim Đan chân nhân mượn để tạo thành mê trận tuyệt cường, gặp người càng mạnh, mê trận sẽ càng mạnh, có thể đi ra cực ít, dù đi ra được cũng bị chúng ta đánh chết. Thế nên Trình gia không sợ người Liễu gia biết được chân tướng chuyện này.”

Quân Yến nhìn Quân Trì một cái, Quân Trì dùng thần thức nói với y: “Dù những lời này là sự thật, cũng là chuyện giữa hai gia tộc, chúng ta chỉ có thể mang chuyện này về nói cho Tông chủ nghe. Nếu đã như vậy, người kêu hắc thủ Liễu Kiêu Liễu Ấn ra, người cũng thả hắc thủ đi a. Nhiệm vụ hắc thủ thất bại, không thể trở về Trình gia nữa, chỉ sợ về sau còn bị Liễu gia đuổi giết, tiếp tục làm tán tu, trốn tới nơi khác, đối với chúng ta không có tính uy hiếp gì.”

Nghe Quân Trì nói xong, Quân Yến nói với Khang Tể: “Ta tin lời người, người thả hai người này ra, rồi tự mình rời đi.”

Khang Tể liền đáp: “Đa tạ Liễu công tử.”

Nói xong, hắc thủ buông roi ra, cả người liền bay lên đi mất.

Lúc này Quân Yến nhìn Nguyên Tiêu bò bò trên đùi Quân Trì một cái, ánh mắt mang theo hàm nghĩa, Nguyên Tiêu hiểu ý, bò xuống khỏi đùi Quân Trì rồi rời đi, chớp mắt không thấy bóng dáng đâu.

Quân Yến tới gần kiểm tra Liễu Kiêu và Liễu Ấn một phen, sau đó vỗ mỗi người một cái, hai người lập tức động dậy được, nhưng không cách nào đứng vững, mém ngã xuống đất.

Quân Yến vội vàng đỡ lấy, để hai người ngồi trên mặt đất.

Liễu Kiêu điều tức một hồi, nhìn về phía Quân Yến hỏi: “Các người ra trước chúng ta sao? Ca ca người đâu?”

Liễu Ấn lúc này cũng nhìn qua: “Quân Trì đâu rồi?”

Quân Yến trả lời: “Ta sợ ca ca gặp chuyện không may, nên trước tiên mang hắc thủ ẩn nấp rồi.”

Nói xong, y nhìn Quân Trì trong hình thái Chu Tước, đi qua lấy túi trữ vật treo lên chân hắc thủ, sau đó nói:

“Người mau đến bảo ca ca tới đây.”

Quân Trì liền bay đi, một lát sau đã không thấy tăm hơi.

Nghe tin Quân Trì không có việc gì, Liễu Ẩn thở phào, Liễu Kiêu lại hỏi: “Những người khác đâu?”

Quân Yến lắc đầu, “Không gặp ai cả.”

Liễu Kiêu thoáng trầm mặc, nói: “Chỉ sợ chúng ta phải đi tìm những người khác.”

Liễu Ẩn mệt mỏi không chịu nổi, “Hay đợi đến sáng hẵng tìm, chúng ta như vậy, bốn phía nơi nào cũng nguy hiểm.”

Liễu Kiêu là con trai Tông chủ, trách nhiệm so với bọn họ thì lớn hơn nhiều, hắn rất lo cho an nguy những người khác, nhưng lời Liễu Ẩn xác thực không sai, hắn đành kiềm chế cảm giác sầu lo lại, nhìn Quân Yến, hỏi: “Con điều vừa rồi, là gì vậy?”

Quân Yến thân nhiên đáp: “Là tọa kỵ của ta.”

Liễu Kiêu hỏi: “Sao lại đen thế, là giống gì, trước giờ chưa từng nhìn thấy.”

Quân Yến liếc mắt nhìn hắn, không trả lời, Liễu Kiêu nhìn y ngồi xếp bằng, tự biết mình không nên hỏi nữa, nghĩ thầm đen sì như vậy, bộ dáng cũng có chút quái, chỉ sợ không phải giống loài đặc biệt tốt, cho nên Quân Yến mới không muốn nói. Chẳng qua trên người yêu thú kia phát ra khí tức cường đại, thật sự khiến người kiêng kị. Hóa Nguyên tu sĩ vừa rồi, không phải đang kiêng kị Quân Yến, mà chính là con yêu thú kia.

Đã qua lâu như vậy, Quân Trì vẫn chưa trở về, Quân Yến không khỏi cảm thấy lo lắng, vốn đang ngồi, liền vội vàng đứng lên.

Thấy y đứng dậy, Liễu Kiêu nhìn y hỏi: “Làm sao vậy?”

Quân Yến trả lời: “Ca ca ta vẫn chưa về.”

Liễu Kiêu không yên lòng, đứng dậy nói: “Ta cũng đi, bây giờ tốt nhất chúng ta nên hành động cùng nhau.”

Liễu Ẩn đương nhiên không muốn làm người ngoài, hơn nữa cũng lo cho Quân Trì, vội đứng dậy nói: “Ta đi nữa.”

Quân Yến đoán Quân Trì tiêu hao quá nhiều thể lực cho nên không kịp biến thành người để trở về, y rất lo Quân Trì gặp chuyện nguy hiểm.

Nhìn Liễu Kiêu Liễu Ẩn đòi đi cùng, trong lòng y không vui, nhưng lúc này không tiện từ chối, y suy nghĩ một hồi, liền nói: “Chúng ta đi tìm.”

Ba người dọc theo phương hướng Chu Tước rời đi, đến một chỗ tảng đá lớn hình thành nơi chắn gió, Quân Trì đang ở đó.

Ba người tới gần, nhưng hần không hề có động tĩnh.

Quân Yến vội vàng chạy qua, gấp gáp nói: “Ca ca, người làm sao thế?”

Quân Trì trợn mắt nhìn y, thấp giọng nói: “Gia hỏa không biết giữ lời.”

Quân Yến sửng sốt, không trả lời, mà thò tay nắm lấy tay hần dò xét, phát hiện không có chuyện gì, y cũng yên lòng, nói: “Mãi không thấy người đến, chúng ta rất lo lắng.”

Hai câu này y nói rất nhỏ, bởi trong lòng cảm thấy rất trống rỗng.

Quân Trì đẩy tay Quân Yến ra, không để ý tới y.

Quân Yến bị y đẩy có chút lảo đảo, sau đó bị thương nhìn hần.

Thế nhưng Quân Trì không để ý tới y.

Lúc này Liễu Ẩn Kiêu Kiêu đều đi tới, Liễu Kiêu hỏi: “Người không sao chứ?”

Đối với hần, Quân Trì ngược lại lộ ra thần sắc nhu hòa: “Quân Trì bá kiến Đại công tử, ta không sao.”

Liễu Ẩn cũng nói: “Không sao là tốt rồi.”

Sau đó y nhìn chung quanh một lần, hỏi: “Con điểu kia đâu rồi?”

Quân Trì giả ngu: “Con điểu gì cơ?”

Liễu Ẩn đành phải chuyển hướng về phía Quân Yến: “Tọa kỵ của người đâu?”

Quân Yến bởi vì bị ca ca chán ghét mà tâm tình phi thường khó chịu, căn bản không rảnh để ý tới y, không chỉ phớt lờ y, mà cả mặt đều đen lại.

Trời cũng sắp sáng, mấy người trực tiếp nghỉ ngơi ở chỗ tảng đá cản gió, bọn họ thiết lập cấm chế xung quanh, sau đó tự mình ngồi xuống tĩnh tọa.

Quân Trì biến thành Chu Tước tiêu hao không ít thể lực, cho nên sau khi biến về hình người, thập phần mệt mỏi, chỉ vô lực ngồi xuống, dựa vào tảng đá ngủ thiếp đi.

Quân Yến nhìn thấy, từ đằng xa ngồi xuống bên cạnh, sau đó ôm Quân Trì để hắn dựa vào trong ngực mình, giúp hắn ngủ thoải mái hơn.

Quân Trì quá mệt mỏi, căn bản không tỉnh giấc.

Liễu Kiêu và Liễu Ẩn nhìn thoáng qua hai người, bọn họ trong mê trận giúp đỡ lẫn nhau cho nên quan hệ lúc này không tệ, Liễu Kiêu nói với Liễu Ẩn: “Tình cảm hai huynh đệ thật tốt, chẳng qua nhìn Quân Yến ra đáng ca ca hơn.”

Liễu Ẩn tức thì nhỏ giọng đáp: “Chẳng qua chỉ lúc này thôi, nếu bình thường người chú ý bọn họ nhiều hơn, sẽ biết Quân Trì ca ca hơn Quân Yến nhiều lắm.”

Liễu Kiêu lại liếc nhìn hai người, thấy Quân Yến mặt không cảm xúc ngắm Quân Trì đang ngủ say, sau đó hắn quay đầu lại, tiếp tục nhập định.

Mặt trời dần mọc ở phía Đông, mấy người chuẩn bị lên đường tìm những người khác, còn phải đi ra khỏi vùng mà Kim Đan chân nhân thiết lập cấm chế, truyền tin về cho Liễu gia.

Lúc này Quân Trì vẫn đang ngủ, Quân Yến định công hắn đi, vác hắn trên lưng, không ngờ Quân Trì đột nhiên tỉnh lại, nhìn chung quanh một lần, vỗ vỗ đầu Quân Yến, Quân Yến không thể không thả hắn xuống.

Quân Trì đứng trên đất, đuổi người, nói với Liễu Kiêu: “Đại công tử, tiếp theo chúng ta làm gì?”

Quân Yến thấy Quân Trì cố tình phớt lờ mình, liền tức giận gọi: “Ca ca!”

Quân Trì giả bộ không nghe thấy, chạy đến trước mặt Liễu Kiêu, Liễu Kiêu không biết hai huynh đệ đang mâu thuẫn ăm ỉ gì nữa, đành nói: “Trước tiên chúng ta đi tìm người khác, nhìn xem có thể giúp đỡ không. Sau đó ra khỏi cấm chế, truyền tin tức về nhà.”

Quân Trì gật đầu đáp: “Thế chúng ta mau đi tìm người thôi.”

Quân Trì đi bên cạnh Liễu Kiêu, coi Quân Yến như không khí.

Quân Yến triệt để tức giận, bỗng nhiên chạy tới, kéo tay Quân Trì ôm lấy hần, Quân Trì lập tức phản kháng đá y một cái, Quân Yến không ngờ ca ca đối xử với y như vậy, không hề phòng bị, thiên tài vạn năm khó gặp cứ như vậy bị quật ngã, bởi vì Quân Trì bị y ôm, cho nên cả hai đều nằm lăn cùng một chỗ dưới mặt đất.

Quân Trì vươn tay giữ hông Quân Yến đánh một cái, Quân Yến bị đánh đỏ mắt trừng hần.

Quân Trì mắng: “Người còn trừng, người không nhận sai, ta liền đánh người!”

Quân Yến hướng hần quát: “Ta không sai.”

Quân Trì trở mình đứng lên khỏi mặt đất, nhặt cành cây trọc lá quất y.

Quân Yến không tránh, để hần đánh y.

Liễu Kiêu Kiêu Ẩn nhìn không nổi, vội vàng chạy tới kéo Quân Trì ra, Liễu Kiêu hỏi: “Người đánh y làm gì?”

Lúc này tính tình Quân Trì rất xấu, nói với Liễu Kiêu: “Các người mau tránh ra, ta giáo huấn đệ đệ ta, chẳng cần các người lo!”

Quân Yến thấy Liễu Kiêu lôi kéo Quân Trì, ngược lại còn không vui, đẩy tay Liễu Kiêu ra, rồi nói với Quân Trì: “Người muốn đánh cứ đánh.”

Quân Trì phần nộ trừng mắt nhìn y, hần quăng nhánh cây trong tay đi, tức đến phát run, “Ta không đánh người nữa, ta mặc kệ người đó, người muốn làm gì thì làm.”

Quân Yến tức giận nhìn hần, mà Quân Trì đã xoay người bỏ đi lên trước.

Liễu Kiêu đành phải đi theo Quân Trì, để lại quái thai Quân Yến cho Liễu Ẩn chăm nom.

Liễu Ẩn nói với Quân Yến: “Giữa huynh đệ, làm gì có ân oán chứ, người tìm cơ hội từ từ nói chuyện với hần không được sao? Tâm Quân Trì rất mềm, dù người đã làm sai chỗ nào, nói với hần một câu, chẳng lẽ hần không tha thứ cho người?”

Quân Yến nhìn y một cái, lạnh lùng bảo: “Ta không sai.”

Sau đó chạy lên đuổi theo ca ca của y.

Liều Ấn bủ môi, cũng đi theo. Trong lòng Liều Ấn, Quân Trì là người có tính tình tốt, nếu hấn tức giận đánh Quân Yến, nhất định y đã phạm phải sai lầm lớn. Ngoại nhân như bọn họ, đương nhiên không thể chen vào chuyện giữa hai huynh đệ, cho nên khuyên một câu, đã là nghĩa tình bằng hữu rồi.

Mặt trời lên cao, chiếu sáng cả vùng đất, ánh sáng như đang khiêu vũ, thế nhưng tâm tình Quân Trì thì vô cùng hậm hực.

Bọn họ đi về phía trước một đoạn xa, nhưng lại không phát hiện những người khác, Liều Kiêu đưa ra ý kiến: “Hay chúng ta cứ bay ra khỏi đây, trước tiên truyền tin xấu về nhà đã.”

Ba người không dị nghị gì, liền tự lấy pháp khí muốn bay ra khỏi Hắc Điệp Sơn.

Sau khi Quân Yến lấy Linh Kiếm ra, Linh Kiếm lập tức trôi nổi giữa không trung, lơ lửng trước mặt Quân Yến, Quân Yến có chút nịnh nọt hướng về phía Quân Trì gọi: “Ca ca.”

Quân Trì không để ý tới y, mà đi đến bên cạnh Liều Kiêu, rất hữu lễ nói: “Đại công tử, có thể chở ta một đoạn không?”

Liều Kiêu cảm thấy lưng mình như sắp bị ánh mắt Quân Yến chọc thủng hai lỗ, hấn thật sự không hiểu hai huynh đệ mâu thuẫn cái gì, giờ chuyện hấn hi vọng nhất, là hai đệ đừng nháo nhau nữa, hấn rất muốn đẩy Quân Trì về cho Quân Yến, nhưng đối mặt với ánh mắt của Quân Trì, lại không cách nào từ chối, đành đáp: “Ừm, được rồi.”

Liều Kiêu lấy Linh Kiếm ra, sau đó để Quân Trì leo lên Linh Kiếm, Liều Ấn cũng lấy Linh Kiếm ra, bay ra khỏi Hắc Điệp Sơn.

Quân Yến biết Quân Trì giận thật rồi, cảm thấy hối hận vì bảo Nguyên Tiêu ăn thịt Khang Tể, chẳng qua y không hiểu lắm, sao Quân Trì lại phát hiện ra chuyện này.

Mặc dù hối hận, nhưng y không hối hận vì để Khang Tể chết, chẳng qua hối hận vì đã không nói chuyện này cho Quân Trì biết.

Ba người bay ra ngoài núi, một hồi sau, mới phát hiện dù làm cách nào cũng chẳng bay ra ngoài được, bọn họ vẫn cứ vòng quanh núi, bên dưới vẫn là phong cảnh phạm vi Hắc Điệp Sơn.

Mấy người đều biết có vấn đề, cuối cùng không thể không xuống Linh Kiếm, đáp trên một đỉnh núi.

Liều Kiêu nói: “Xem ra trận pháp này rất cao, chúng ta tạm thời không có cách nào ra ngoài.”

Liễu Ẩn nhủ thầm hỏi: “Thế làm sao bây giờ, hay là cứ tìm tiếp, xem có người khác xuất hiện hay không?”

Sau khi Quân Yên phát hiện ca ca không thèm nhìn mình, y chẳng còn cách nào khác, không tiếp tục đến chỗ Quân Trì tìm mất mặt nữa, tinh thần sa sút ngồi ở một bên không nói một lời.

Quân Trì nhìn bầu trời chung quanh một lần, nói với Liễu Kiêu: “Đại công tử, ta thấy trận này quá kỳ quái. Lại nói lúc trước, khi chúng ta ở trong trận pháp bốn mùa, bảy người vốn ở cùng một chỗ, về sau chúng ta chia thành bốn nhóm, lại chỉ có thể tự phá trận rời khỏi, theo đó mà đoán, chúng ta chia là bốn nhóm, mà trận pháp đó liền biến thành bốn trận. Khi ta và Quân Yên rời khỏi trận bốn mùa, chúng ta không tìm được nhóm các người, vì vậy có thể thấy, trận pháp đó mang bốn nhóm chúng ta đến những địa phương bất đồng, tuyệt đối không chỉ phạm vi Hắc Điệp Sơn.”

Quân Trì nghĩ vậy là có đạo lý, lúc hần và Quân Yên thoát khỏi trận pháp, thần thức hần không tìm được tung tích người nào, bởi vậy có thể thấy, ba nhóm không cùng khu vực Hắc Điệp Sơn, mà là bị dẫn tới nơi khác.

Liễu Kiêu nghĩ nghĩ rồi nói: “Kỳ thật ta cũng phát hiện trận này lợi hại hơn trận bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông nhiều, hơn nữa chúng ta hiện tại ở Hắc Điệp Sơn, thiết lập trận pháp ở một địa phương lớn như vậy, có thể thấy kẻ này chẳng phải người bình thường, không phải đại năng thì không thể, ta nghĩ, cho dù là Nguyên Anh lão tổ, cũng không làm được như vậy.”

Thần sắc Quân Trì và Liễu Ẩn trở nên ngưng trọng, Liễu Ẩn nói: “Nếu như vậy, nơi này đã xảy ra chuyện gì? Trình gia nào có năng lực mời người lợi hại hơn cả Nguyên Anh lão tổ đến hỗ trợ, chỉ vì đối phó với đám tu sĩ mới tiến vào tiên lộ?”

Liễu Kiêu nói: “Đúng là như thế. Cho nên, ta nghĩ, trong Cửu Linh Sơn vốn đã có trận pháp rồi.”

Nói đến đây, Liễu Kiêu không hề giấu diếm, tiếp tục bảo: “Ta nghe cha kể, Cửu Linh Sơn này, vốn không phải bộ dáng như thế, hơn mấy vạn năm trước, không gian mở ra một khe hở, tạo thành những ngọn núi như bây giờ, khắp nơi dày đặc sương mù, không ít tu sĩ đến tìm bảo, bắt quả không tìm thấy, ngược lại chết không ít tu sĩ, rất ít tu sĩ có thể đi ra, nhưng không phải không có thu hoạch, chỉ là thập phần nguy hiểm. Lúc ấy những môn phái lớn, tổ chức cho các đại năng tiến vào xem xét, các đại năng tuy bình an đi ra, nhưng lại nói rằng vết nứt không gian có lưu lại khí tức gió lốc, vô cùng nguy hiểm, bên trong hoàn toàn không có Thần Thiên di phủ bảo tàng này nọ. Về sau sương mù tiêu tán dần, lại có không ít tu sĩ tiến vào, nói rằng nơi đây chẳng khác gì một sơn mạch bình thường, thậm chí linh khí còn kém hơn một ít, yêu thú thông thường từ nơi khác mò tới, có chút linh thảo linh thụ, mặt khác, chẳng còn chỗ nào hơn người. Bởi vì thế, nơi này không còn hấp dẫn người nữa, về sau bị Ngọc Đài Môn chiếm đoạt, rồi ban Cửu Linh Sơn cho Trình gia làm tài sản riêng. Mấy trăm năm qua, tu sĩ gia tộc khác không tiến vào, chỉ có người Trình gia kinh doanh bên trong. Bắt quả về sau Tư Mã gia một lòng đánh chủ ý lên nơi này, có thể thấy nơi này xác thực tồn tại chỗ kì lạ. Không thể nói rằng chúng ta bị nhốt ở đây, không liên quan đến chỗ kì lạ của Cửu Linh Sơn, hơn nữa lúc trước chúng ta vừa trải qua mê trận bốn mùa, không hề bình thường tí nào, bởi vì lợi dụng chỗ kì lạ của Cửu Linh Sơn mà thiết lập mê trận bốn mùa, thế nên mới lợi hại như vậy.”

Lời Liễu Kiêu khiến cả ba lâm vào trầm tư, Quân Trì suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

Liêu Kiêu nói: “Lấy tu vi hiện tại của cả bốn, chỉ sợ không cách nào bài trừ đại trận thế, bây giờ đành đi tìm người trước thôi.”

Khi Quân Trì truyền tin cho Nguyên Tiêu, bảo nó đến đây, hắc và Quân Yến còn bị kẹt trong mê trận bốn mùa, bởi vì hắc đã đặt lạc ấn lên yêu đan Nguyên Tiêu, dưới hình thái Chu Tước, hắc trực tiếp sử dụng cảm ấn giữa nguyên thần và yêu đan, khi đó hắc tưởng rằng, khi Nguyên Tiêu tiến vào, sẽ từ bên ngoài đánh vỡ trận pháp này.

Nguyên Tiêu thu được tin tức chính xác, liền chạy đến, không hề trì trệ tiến vào trận thế, vậy nên có thể thấy, nơi này đi vào được, thế nhưng không thể đi ra.

Hiện giờ Nguyên Tiêu đang hóa thành con xà nhỏ cuốn quanh cổ tay Quân Trì, nó nói, khi nó tiến vào trận thế, không cảm thấy có gì đó bất thường, Nguyên Tiêu là yêu thú cấp sáu, năng lực cường hãn, nó từ bên ngoài tiến vào đây lại không hề phát hiện chỗ kỳ quái, bởi vậy cho kết luận, nơi này thập phần không đơn giản, Kim Đan tu sĩ không có khả năng thiết trí trận pháp như thế.

Mấy người đang định tiếp tục tiến lên, đằng trước không xa bỗng có tiếng cây cối bị bẻ gãy, mấy người giật mình, sau đó vội vàng chạy tới đó.

Hoàn chương 27.

Tác giả có lời muốn nói: Vì điểm tích lũy bài này, khẩn cầu người nào đang nhìn nhưng chưa cất chứa thì hãy đăng nhập rồi ấn vào [Cất chứa bộ này] hoặc [Cất chứa chương này] đều được, xin cảm ơn~~

Về chuyện của Quân Trì Quân Yến, khi nào Ninh Phong mới xuất hiện, trả lời là chắc cỡ Quyển 3 mới xuất hiện đó.

Giai đoạn trước y đều dùng trạng thái tồn tại trong Quân Yến. Kỳ thật Quân Yến dễ thương như vậy, sao các người lại không tiếc y biến thành Ninh Phong chứ~~

Về phương diện tình cảm, nhất định là Quân Yến luyện huynh nghiêm trọng phải thích trước rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tien-chi-ma-the>